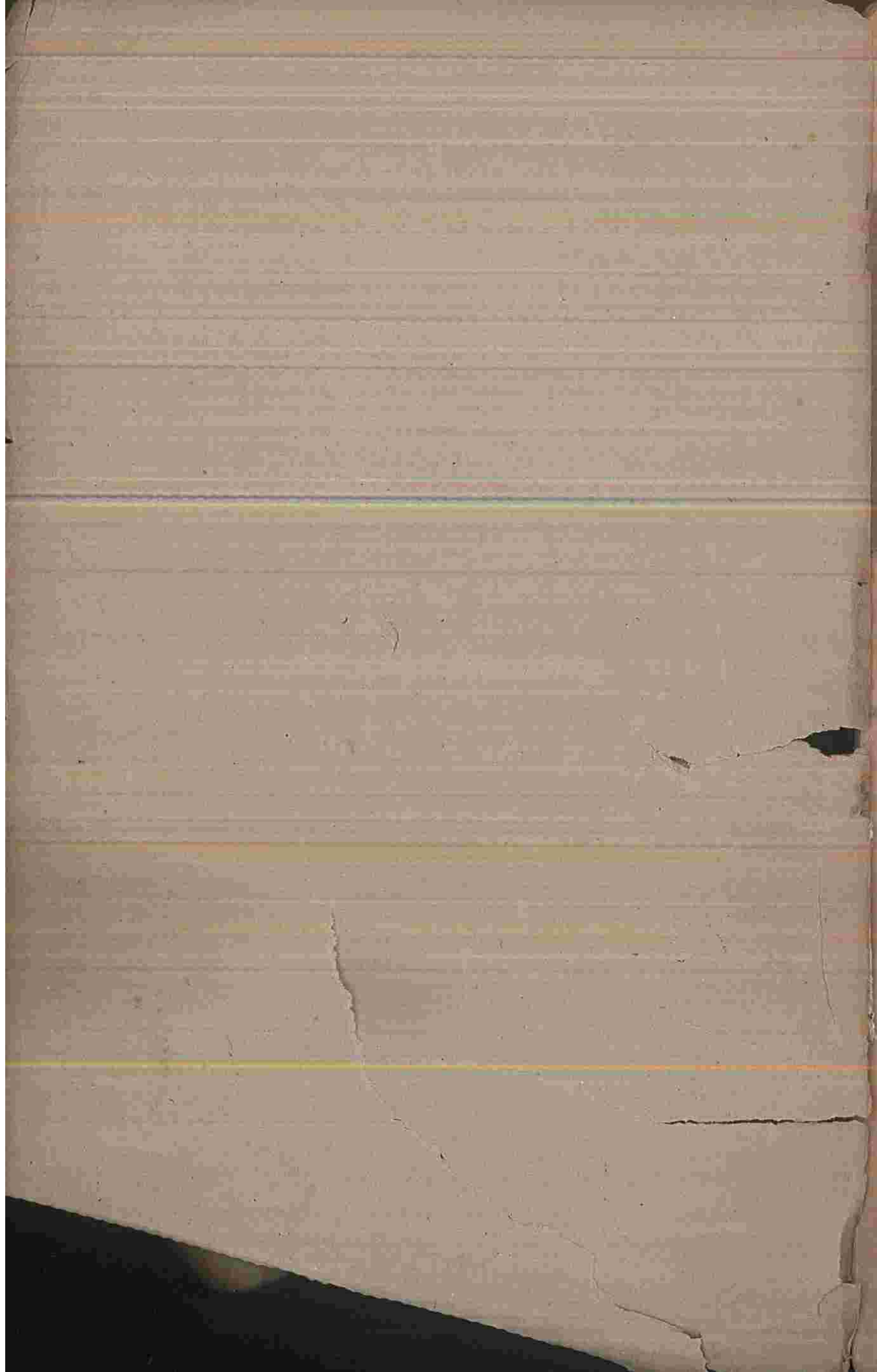
தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு — 2

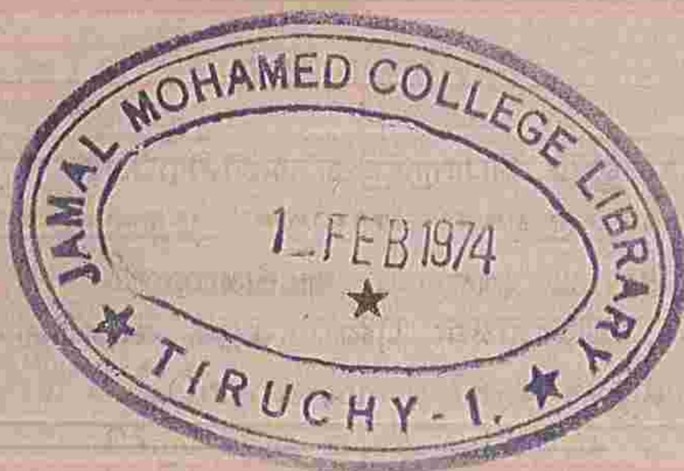
சேக்கிழார்

—00

சேக்கிழார்

மூ. அருணாசலம்

காந்தி வித்தியாலயம்,
திருச்சிற்றம்பலம், மாயூரம்

பதிப்புரிமை] 1972 [ரூ. 5—00

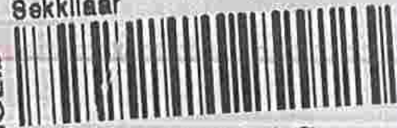
உ

முகவுரை

சொல்லும் பொருளும் நனிசிறப்பச்
சுருங்கச் சொல்லல் முதலாய
தோட்டி அமைய அமங்கலமாம்
சொற்கள் புணராதறக் களைந்து
வெல்லுந் தகைய முரண்காட்டி
விலக்கு விலக விதிதழுவி
விரும்பு மூல இலக்கியமே
வேரு காதென் றுலகேத்த,
அல்லும் பகலும் அம்பலவர்
அருள்தற் காய அரும்பணிசெய்து
அருள்பெற் றுய்ந்த அடியார்தம்
அருமை பெருமை பாராட்டிக்
கல்லும் கரையக் கவிபாடும்
கனிவாய் முத்தம் தருகவே,
கனகக் குன்றை அனையசெழுங்
கனிவாய் முத்தம் தருகவே.

—சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ்.

செய்யுளெலாம் தெய்வம் மணக்கும் சேக்கிழார் பற்றிய இவ்வரலாற்று நூல் எமது 12ஆம் நூற்றுண்டுத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் இரண்டாம் அத்தியாயமாக வெளிவருகிறது. சில பயன் கருதி இது இப்பொழுது தனி நூலாகவும்வெளியிடப்பெறுகிறது. சேக்கிழார் பாடியபெரிய புராணம் பலரால் பலமுறை நன்கு ஆராயப்பெற்றுள்ளது. இருப்பினும், இன்னும் எத்தனை பேர் இதனை ஆராய்ந் துரைப்பினும், அத்தனைக்கும் இது இடம் கொடுக்கும் பெற்றி உடையது.

புராணம் என்பது பழங்கதை. புராண சிந்தாமணி, புராண பூதங்கள் என்ற தொடர்கள் திருவிசைப் பாவில் வருகின்றன. ஆண்டாள் தம் திருமொழியில் இறைவனைப் புராண என்றே விளிக்கிறார். சிவனடியார் வரலாறுகள் பல தமிழ்நாட்டில் நெடுங்காலமாய்ப் பழங்கதைகளாக வழங்கி வந்தன. கண்ணப்பர், சண்டேசர் வரலாறுகள் அத் தகையவை. பின்னும், நந்தனார், திருமூலர், காரைக் காலம்மை, கோச்செங்கட்சோழர் போன்றோர் வரலாறுகளும் மிக்க பழமையுடையவை. சுந்தரமூர்த்தி இவர்கள் பெயரைச் சுட்டித் திருத்தொண்டத் தொகை பாட, நம்பியாண்டார் நம்பி பின்னும் பல செய்திகளைக் குறிப்பிட்டுத் திருத் தொண்டர் கலித்துறை யந்தாதி பாடினார். இவற்றை நன்கு பயின்று, தமது ஆராய்ச்சியால் பின்னும் விரித்துப்பாடியதே சேக்கிழார் பாடிய பெரியபுராணம்.

தொண்டை நாட்டுக் குன்றத்தூரில் பிறந்த சேக்கிழார், சோழ சக்கரவர்த்தி அனபாயனின் அமைச்சராயிருந்தார். மங்கையர்க்கரசியார் வாழ்க்கையைக் கூறுமுகமாகப் பாண்டி நாடும் அவருக்கு உரியதாகின்றது. சேரமான் பெருமான் வாழ்க்கையைக் கூறுமுகமாகச் சேர நாடும் அவருக்கு உரியதாகின்றது. 'முடிகெழு வேந்தர் மூவர்க்கும் உரியது – அடிகள் நீரே அருளுக' என்று இளங்கோவடி களைக் குறிப்பிட்டமைபோல, இங்கு முடிகெழு வேந்தர் நால்வர் நாட்டுக்கும் அப்பாலும் உரிய வரலாறுகளைச் சேக்கிழாரடிகள் பாடுகிறார். நான்கு வேந்தர் மரபினரும் அடியவராயிருக்கிறார்கள்.

பொருளின் தகுதியால் சேக்கிழார் பாடிய திருத் தொண்டர் வரலாறு பெரியபுராணம் எனப் பெயர் பெற்றி ருக்கிறது. அதற்கேற்ப இது பெரிய பொருள்களையே பேசுகிறது; மனிதகுலத்தின் பெருநோக்கங்களாக என்றென் றைக்கும் அமையக்கூடிய உறுதிப் பொருள்களையே எடுத்து

உரைக்கிறது. எடுத்துரைப்பதில் சிறந்த கவிதைச் சுவை விளையும்படியும் உரைக்கிறது. தமிழ்நாட்டின் தனித்த பண்பாட்டை உயர்த்திக் காட்டுகிறது. சோழர் பேரரசு ஓங்கியிருந்த உன்னதமான காலத்தில் இவர் வாழ்ந்தவராதலால், இவர்தம் நூல் பல உண்மை வரலாற்றுச் செய்திகளையும் திறம்படக் கூறுகிறது. பன்னிரண்டாம் திருமுறை என்ற இதன் தொகுப்புக்கு ஏற்ப, சித்தாந்த சைவக் கருத்துக்கள் பலவற்றை நூலெங்கும் காணலாம்.

தோன்றிய காலம் முதல் பெரியபுராணத்துக்குத் தமிழ் நாட்டில் சிறப்பான ஆட்சி உண்டு. சிறப்பாகச் சோழ நாட்டில் வேளாளர் குடும்பங்களில் இந்த நூற்றுண்டின் தொடக்கம் வரையில் வீடுதோறும் பெரியபுராண ஏடுகள் இருந்தன. மக்கள் அவற்றைப் படித்தார்கள், பூசையும் செய்தார்கள். நற்காரியம் எதுவும் தொடங்குமுன், அதன் நன்மை – தீமை, வெற்றி – தோல்வி பற்றித் திருவுள்ளம் அறியவேண்டி, ஏட்டில் கயிறு சாத்திப் பார்க்கும் பழக்கமும் இருந்தது. ஏடு படிக்கும் பழக்கம் மறைந்ததும், கயிறு சாத்தும் பழக்கமும் நின்று போயிற்று.

இது புரட்சியும் சீர்திருத்தமும் பேசுகின்ற யுகம். சேக்கிழார் இவற்றையே அதிகம் பேசுகின்றார். புரட்சியில் சிறந்தவரான நந்தனார் தினமாகிய இன்று (திருநாளைப் போவார் – புரட்டாசி ரோகிணி) இந்நூல் வெளியாவது குறித்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

திருச்சிற்றம்பலம்,
28—9—72.

மு. அருணாசலம்

பொருள் அடக்கம்

சேக்கிழார்

முன்னுரை

கருங்கடலைக் கைநீத்துக் கொளளளிது ; முந்நீர்க்
கடற்கரையின் நொய்மணலை எண்ணிஅள விடலாம் ;
பெருங்கடல்மேல் வரும்திரையை ஒன்று இரண்டுஎன்று எண்ணிப்
பிரித்துஎழுதிக் கடை இலக்கம் பிரித்துவிடல் ஆகும் ;
தருங்கடலின் மீனைஅள விடலாகும் ; வானத்
தாரகையை அளவிடலாம் ; சங்கரன்தாள் தமது
சிரங்கொள்திருத் தொண்டர்புரா ணத்தைஅள விடநம்
சேக்கிழார்க்கு எளிது : அலது தேவர்க்கும் அரிதே.

—உமாபதிசிவம்.

தமிழ் இலக்கியத்தின் பொற்காலம் என்று திட்டமாய்க் குறிப்பிடத்தக்க காலங்கள் பல இருந்தனஎன்று வரலாற்ருல் அறிகிரேம். சங்க இலக்கிய காலம் அத்தகைய தொரு காலம் என்று ஆராய்ச்சியாளர் சொல்லுவதுண்டு. சங்க நூல்கள் அனைத்திலும், தமிழ் மூவேந்தரும் தமக்குள் எந்த நேரமும் பூசலிட்டுக் கொண்டிருந்த நிலையைக் காண்கிரேம். ஆதலால் அக்காலத்தைச் சிறப்புமிக்க காலமென்று கருதுவதில் கருத்து வேற்றுமையுண்டு. அடுத்து, ஆழ்வார் நாயன்மார் அருட்பாசுரம் பாடிய காலத்தை, இவர்கள் செய்ததெல்லாம் சமய இலக்கியமே என்ற கருத்திஞல், தமிழின் பொற்காலம் என்று சொல்ல ஆராய்ச்சியாளர் தயங்குவதைக் காண்கிரேம். அதைவிட்டு அடுத்துள்ள காலத்தைப் பார்த்தால், கம்பர் இராமாயணம் செய்த காலம்

தமிழின் பொற்காலம் என்று சொல்ல அறிஞர் யாரும் தயங்கமாட்டார்[1]. அக்காலத்தில் சிறப்பான சோழ முடி மன்னர் விளங்கவில்லை. அடுத்துச் சில நூற்றாண்டுகளில் சோழப் பேரரசு பேராற்றலோடு வளர்ந்து வந்து உச்சநிலை யடைந்த காலத்தில் சேக்கிழார் பெருமான் தோன்றிப் பெரிய புராணம் பாடினார். இது சைவத்தில் மட்டுமன்றிப் பொதுவாகத் தமிழிலும் மிகச் சிறந்ததொரு பொற்காலம் என்பதில் ஐயமில்லை.

தமிழ் மொழியில் மிகவும் அதிகமாகப் பயின்று ஆராய்ந்து வரப்பெற்ற நூல்கள் திருக்குறள், கம்ப ராமாயணம், பெரிய புராணம் என்ற மூன்றே. தொல் காப்பியப் பயிற்சியும் ஆராய்ச்சியும் மிகவும் சமீப காலத்தில் எழுந்தது. திருவாசகம், நாலாயிரம் போன்ற அருட் பாசுரங்கள் அதிகமாகப் பயிலப் பெற்று வந்த போதிலும், சமீப காலம் வரையில் அவற்றில் யாரும் ஆராய்ச்சி செய்யத் துணிந்ததில்லை. ஆனால் முன் குறித்த மூன்று நூல்களிலும் ஆராய்ச்சி மிகவும் அதிகம். பெரிய புராணத்தைப் பொறுத்த வரையில், அது பற்றிய ஆய்வுகள் மிகவும் அதிகம். முது பெரும் தொண்டராய் இருந்த சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் பெரிய புராண ஆராய்ச்சிக்குத் தம் வாழ் நாளை அர்ப்பணித்திருந்தார். சேக்கிழார் காலம், அவர் வரலாறு, நூல், திருத்தொண்டர் வரலாறு, சேக்கிழார் புராணம் என்பன பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் எண்ணிறந்தன. இவ் வாராய்ச்சிக்கு நூற்றுக்கணக்கான கல்வெட்டுக்களும் சான்று கூறுகின்றன. இதுவரை ஆராய்ந்து சொல்லப் பெற்றுள்ள கருத்துக்களைத் தொகுத்துச் சொல்வதுகூட ஒரு கடினமான சாதனையாய் இருக்கும். எனினும், இங்கு பலர் கருத்தையும் ஆராய்ந்து, எமது ஆராய்ச்சியின்

---

1 இதுபற்றி வையாபுரிப் பிள்ளை எழுதிய 'கம்பர் திருநாள்' என்ற கட்டுரை படித்தறிதல் சுவையுடையதாயிருக்கும்.

பயனையும் சேர்த்து ஒரு தொகுப்பாகச் சொல்லுகிறேம். இத்தொகுப்பு, ஆசிரியர் வரலாறு, காலம், புராண அமைப்பு என்ற தொடக்க உரையோடு, வரலாறு, ஆசிரியத்தன்மை, சமயம், காப்பியம், கவிதை, கலை, பொருள், சமூகம் என்ற இயல்களையும், முடிவுரையையும் கொண்டு அமைந்திருக்கும். புராணத்தை, வாழ்க்கை அனைத்தும் தழுவிய ஒரு விரிந்த கண்கொண்டு இங்கு பார்க்க முற்பட்டிருக்கிறேம். இது வெறும் சமயநூல் அல்ல. புராணம் என்று பெயர் இருந்த போதிலும், புராணம் அல்ல. இது சுந்தரர் வாழ்க்கை குறித்த ஒரு தனிக் காப்பியமா, பெருங் காப்பியமா என்பது பற்றி இங்கு முடிவு காணும் அவசியம் இல்லை; நூல் அனுபவம் மட்டுமேபோதும். எந்தத் தலைப்பிலும் சேக்கிழார் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் அனைத்தையும் கூறி முடித்துவிட வில்லை; சிலவற்றை மட்டுமே சுட்டிச் செல்கிறேம். வாழ்க்கையின் உயரிய குறிக்கோள்களைச் சென்ற காலத்தில் மட்டுமல்லாமல் எதிர்காலம் முழுமைக்குமே உயர்த்திக் காட்டுகின்ற பெருநூலாக இதைக் காண்கிறேம்.

சேக்கிழார்

வரலாறு

நம்பியாண்டார் நம்பி மறைந்து கிடந்த தேவாரப் பதிகங்களைப் பொல்லாப்பிள்ளையார் அருளினலே வெளிப் படுத்தித் திருமுறைகளை வகுத்து அமைத்துச் சிலகாலம் சென்ற பிறகு, தமிழ்நாடு செய்த தவப்பயனகப் பரம சிவனுடைய திருவருளினலே, தொண்டை மண்டலத்திலுள்ள குன்றத்தூரில் வேளாளர் குலத்தில் சேக்கிழார் மரபில் ஒரு பெரியார் அவதாரம் செய்தார். அருண்மொழித் தேவர் என்பது இவருக்கு இடப்பெற்ற பெயர். இவருடைய தம்பியாகிய மற்ருெரு பிள்ளை பாலறுவாயர் என்ற பெயரோடு பிறந்திருந்தார். (அருண்மொழித் தேவர் என்பது முதலாம்

இராசராச சோழமன்னனது இயற்பெயர். பாலறுவாயர், திருஞானசம்பந்தர். இப்பெயர்கள் சேக்கிழார் மரபினருக்குச் சோழமன்னனிடத்தும் சைவத்தினிடத்தும் இருந்த ஈடு பாட்டை நன்கு புலப்படுத்தும்.) இக்குன்றத்தூர் என்பது, தொண்டைநாட்டுப் புலியூர்க் கோட்டத்தின் குன்றைவள நாட்டின் தலைநகராக உள்ளது. அருண்மொழித்தேவர் தம்முடைய பெருமையினால் தாம் பிறந்த மரபை விளக்கி யமையினால், சேக்கிழார் என்ற குடிப் பெயரே இவருடைய பெயராக நிலைத்தது. முறையாகக் கல்வி பயின்று, கல்வி கேள்விகளிலும், ஒழுக்கத்திலும், ஆட்சித்திறத்திலும் இவர் மிகவும் சிறப்புடையவராக விளங்கினார்.

அக்காலத்து, சோழநாட்டை ஆண்ட அனபாய சோழ மன்னன் இவருடைய பெருந்தகுதியைக் கேட்டறிந்து இவரைத் தன் தலைநகருக்கு வருவித்துத் தனது முதலமைச்ச ராக ஆக்கினான். இவரும் அமைச்சர் பதவியில் பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்து விளங்கியபோது, அரசன் இவருடைய திறமை பற்றியும் இவர் தொண்டைநாட்டிலிருந்து வந்தமை பற்றியும், இவருக்கு 'உத்தம சோழப் பல்லவன்' என்ற சிறப்புப் பட்டத்தைத் தந்தான். சேக்கிழாரும் அவ்வாறு மந்திரியாக ஒழுகிவரும் காலத்து, சோழநாட்டில் திருக் குடந்தைக்கு அருகிலுள்ள திருநாகேசுவரம்[1] என்ற தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானிடத்து மிக்க ஈடுபாடு கொண்டு, அப்பெருமானையே தமது வழிபடு கடவுளாகக் கொண்டு ஒழுகினார். உரிய காலத்தில் தமது சொந்த ஊராகிய குன்றத்தூரிலும் திருநாகேசுவரம் போன்ற ஒரு

1 திருநாகேசுவரம் சோழநாட்டில் காவிரித் தென்கரைத் தலங்களில் முப்பதாவது. சுவாமி திருநாகேசுவரர், சண்பகாரணி யேசுவரர். அம்பிகை குன்றமுலைநாயகி. மூவர் பதிகமும் கொண்டது. இது நாகம் வழிபட்ட திருநாகேசுவரம், திருக்குடந்தைக் காரோணம், திருப்பாம்புரம், திருநாகைக்காரோணம் என்ற நான்கு தலங்களில் ஒன்று.

புதிய ஆலயத்தை எடுப்பித்து, அங்கும் நித்திய நைமித்திய பூசைகள் வழுவாது நடத்தி வந்தார்.

இப்படி சேக்கிழார் அமைச்சராகச் சிறப்புற்று வந்த காலத்தில், இங்கிருந்த சைவ மக்கள் பாற்கடலுள் பிறந்த மீன்கள் அப்பாலை உண்ணுது வேறு பொருளை உண்டல் போல, தங்களது அநாதியான சைவசமய நூல்களைக் கற்பதைவிட்டு, புறச்சமயமாகிய சைன சமயத்தைப் போற்று கின்ற நூலான சீவகசிந்தாமணி என்ற சமணக்காப்பியத்தை விரும்பிக் கற்றுவந்தார்கள். அனபாய சோழனும் அந்த நூலையே போற்றி வந்தான். பெருஞ்சைவ சீலர்களாகப் பல தலைமுறை ஆண்ட சோழ மன்னர் மரபில் வந்த இச் சோழ மன்னன் சமணச்சார்பு கொள்ளாமல் இலக்கிய உணர்வு கொண்டே அந்நூலைப் பாராட்டி வந்திருத்தல் கூடும். எனினும், இது தகுதி அன்று என்று சேக்கிழார் கருதினர்; அரசன் எவ்வழி அவ்வழி குடிகள் ஆதலால், சைனக் காப்பியங்களையே விரும்பிக் கற்பதால் சைவ ஈடுபாடு குன்றி விடும் என்று அவர் கருதினர். ஆகவே அவர் அரசனுக்குத் தாம் அமைச்சராய் இருந்த முறைமை பற்றி, நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்தினர்.

" அரசே! தாங்கள் சிறந்த சைவ மரபில் வந்தும் கூடச் சமண நூல்களை விரும்பிக் கற்பது தகுதி அன்று. சிவ சரித்திரமானது, இம்மை, மறுமை, வீடு என்ற மூன்றையும் அளிப்பது. சமணர் சைவ சமயத்தை நிந்திப்பவர். அவர்கள் நூலைப் பாராட்டிக் கேட்பதனுல் வாழ்நாள் வீழ்நாளாகக் கழியும். இதை இன்றே விடுக" என்றார்.

கேட்ட அரசன், "அப்படியானல் சிவ புண்ணியம் பயக்கத்தக்க சிவ சரித்திரம் யாது? அதை எமக்குத் தெளிவாக உணர்த்துவீராக" என்று கேட்டான்.

அதற்குச் சேக்கிழார் "அரசே, திருவாரூரில் நம் சமயாசாரியராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குத்

தியாகராசப் பெருமான் 'தில்லை வாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்' என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்துச் சிவனடியார்களுடைய புகழைப் பாடும்படி உணர்த்தினர். சுவாமிகள் திருத்தொண்டத் தொகை என்று பெயர் தந்து பதினெரு பாடல் கொண்ட ஒரு திருப்பதிகம் பாடியருளினர். அப்பாடல்களை விரித்து, திருநாரையூரில் பொல்லாப் பிள்ளையாரின் அருள் பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பி என்பவர் ஓர் அந்தாதியாகத் தொண்ணூறு பாடல் செய்தார்: அபயகுல சேகர மன்னர் சிவாலயதேவர் முதலிய ஆன்றோர் அதை எடுத்துப் பாராட்டியிருக்கிறார்கள்'' என்று கூறினர்.

பின்னர் அரசன் விரும்பியபடி திருத்தொண்டத் தொகையையும் நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியையும் விரித்துச் சொன்னபோது, அரசன் மகிழ்ந்து, "அமைச்சரே, இச்சிறப்புடைய சரித்திரங்களைப் பலருக்கும் பக்திச் சுவை உண்டாகும்படி தாங்களே ஒரு பெருங்காப்பியமாகப்[1] பாடித் தருதல் வேண்டும்'' என்று வேண்டிக் கொண்டான். சேக்கிழாரும் அதற்கு இசைந்து, "இப்புராணத்தைத் தில்லைத் தலத்தில் சென்று அங்குப் பாடி முடிப்பேன்'' என்று சொல்லி, அரசனிடம் விடைபெற்று, பொருளும் பெற்றுத் தில்லையை அடைந்தார்.

அங்கு முறைப்படி நடராசப்பெருமானை வணங்கி, "உன்னுடைய அடியார் பெருமையை அடியேன் உரை செய்ய நீயே அடியெடுத்துத் தருதல் வேண்டும்'' என்று வேண்டினர். அப்போது சபாநாயகருடைய திருவருளால் 'உலகெலாம்' என்ற அசரீரி வாக்கின் ஒலி எல்லோரும் கேட்கும்படி எழுந்தது. கேட்டோர் நடராசப்பெருமான் திருவருள் என்பதுணர்ந்து, சேக்கிழாருக்குச் சிறப்புச் செய்து போற்றினர். சேக்கிழார், பெருமானையும்

1 பெருங்காப்பியம் என்று அரசன் கேட்டுக் கொண்டதற்கேற்ப நூலும் பெரிய புராணமாயிற்று என்பது ஒரு சுவையுடைய குறிப்பு.

சமயாசாரியர் மூவரையும் வணங்கி, ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் அமர்ந்து, 'உலகெலாம்' என்ற தொடரையே முதலாக வைத்துப் புராணம் பாடத் தொடங்கினர்.

சோழ மன்னன், புராணம் நடந்துகொண்டு வருகின்ற செய்தி அடிக்கடி விசாரித்து, முற்றுப் பெற்றவுடன் சிதம்பரத்தை அடைந்து, சேக்கிழாரை வணங்கி, நடராசப் பெருமானையும் வணங்கினன். அப்போது, "அரசனே, சேக்கிழார் பாடிய திருத்தொண்டர் புராணத்தை நீ கேட்பாயாக" என்று ஒரு திருவாக்கு எழுந்தது. அரசனும் மகிழ்ந்து நாடு முழுமையும் ஓலை அனுப்பிப் பெரிய சபை கூட்டச் செய்தான். நாடெங்கும் உள்ள சிவபத்தர் வந்து குழுமினர்கள். தில்லைவாழ் அந்தணர் ஒருவர் சித்திரைத் திருவாதிரையில் புராண ஏட்டைப் பூசித்து வணங்கினர். எல்லோரும் வேண்டியவாறு சேக்கிழார் புராணத்தை வாசித்துப் பொருள் சொல்லத் தொடங்கி, அடுத்த ஆண்டு சித்திரைத் திருவாதிரையில் புராணப் பிரசங்கத்தை முடித்தார். அரசன் சிறப்பாகப் பூசைகளையெல்லாம் செய்வித்து, உரிய மரியாதையோடு புராணத்தை யானை மேல் இருத்தி, சேக்கிழாரையும் யானைமேல் அமரச்செய்து தன் இரு கைகளாலும் யானை மீதிருந்து சாமரம் வீசி நகர்வலம் செய்வித்தான். அவருக்குத் "தொண்டர்சீர் பரவுவார்" என்று சிறப்பான பட்டம் அளித்தான். பின்னர் கூடியிருந்த அனைவரும், முன்னமே நம்பியாண்டார் நம்பி வகுத்திருந்த பதினொரு திருமுறைகளின்பின் திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பன்னிரண்டாம் திருமுறை என்று வகுத்துச் செப்பேடு செய்து நடராசப் பெருமான் சந்நிதியில் வைத்தார்கள்.

அப்போது சேக்கிழார் தம்பியாகிய பாலறாவாயர் குன்றத்தூரில் ஒரு திருக்குளம் அமைத்து நாகேச்சுரத் திருப்பணி செய்து கொண்டிருந்தார் என்று அறிந்து,

அரசன் அவரை அழைப்பித்து அவருக்குத் 'தொண்டைமான்' என்ற பட்டமும் சூட்டித் தனக்கு மந்திரியாக ஆக்கினன். அப்பால் பாலருவாயர், தொண்டைமண்டலத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு பஞ்சத்தில் வந்தடைந்தவரைக் காத்த பெருமையால், 'தொண்டைமண்டலம் நின்று காத்தபெருமாள்' என்ற பெயரும் பெற்றார். சேக்கிழார், பின்னர் தில்லையில் அறுபத்து மூவர் வரலாறுகளை மனத்தில் சிந்தித்து, அந்தச் சிந்தனையோடு வாழ்ந்து, உரிய காலத்தில் அங்கு சிவபெருமானுடைய குஞ்சிதபாத நிழலை அடைந்தார்.

இதுவே சம்பிரதாயமாகச் சொல்லுகின்ற சேக்கிழார் வரலாறு. இதை 14ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில், சைவ சித்தாந்த சமய சந்தான ஆசாரியருள் ஒருவராய் விளங்கிய உமாபதி சிவாசாரியர் 103 விருத்தங்கள் கொண்ட சிறப்பான ஒரு புராணமாகப் பாடியிருக்கிறார். அந் நூலுக்குரிய பின்வரும் சிறப்புப் பாயிரம் இதைக் குறிப்பிடுகிறது:

திருக்கிளரும் கயிலைமலைக் காவல் பூண்ட
செல்வமலி திருநந்தி மரபில் வந்து
கருக்குழியில் எமைவீழா தெடுத்தாட் கொள்ளும்
கருணைமிகும் மெய்கண்ட தேவர் தூய
மருக்கிளர்தாள் பரவும் அருணந்தி தேவர்
மகிழுமறை ஞானதே வருக்கன் பாகி
இருக்கும் உமா பதிதேவர் சேக்கி ழார்தம்
இசைப் புரா ணமுரைத்தார் என்ப மாதோ.

சேக்கிழார் வரலாற்றைக் கூறியவிடத்து, அதைப் புராணமாகப் பாடிய உமாபதியாரின் சொற் சிறப்புக்களையும் சிறிது உணர்ந்தால்தான் வரலாற்றின் சிறப்பை நன்கு உணர்ந்தவர்கள் ஆவோம். புராணத் தொடக்கத்தில் வேளாண் குடிப்பெருமையை மிகவும் விரிவாகக் கூறுகிறார். உலகத்தார் பொய்க்கதையாகிய சிந்தாமணிக் கதையைக்

கற்றனர் என்று கூறுமிடத்து, உவமைகள் பல சுவைபடக் காட்டுகிறார் :

கலக மிடும் அமண்முருட்டுக் கையர் பொய்யே
　　கட்டி நடத்திய சிந்தா மணியை மெய்யென்று
உலகிலுள்ளோர் சிலர்கற்று, நெற்குத் துண்ணாது
　　உமிக்குத்திக் கைவருந்தி, கறவை நிற்க
மலடுகறந்து உளந்தளர்ந்து, குளிர்பூஞ் சோலை
　　வழியிருக்கக் குழியில்விழுந்து அளறுபாய்ந்து,
விலைதருமென் கரும்பிருக்க இரும்பை மென்று;
　　விளக்கிருக்க மின்மினித்தீக் காய்ந்து, நொந்தார்.

இது அவகதை என்று அமைச்சர் சொன்னவுடன் அரசன் கேட்கிறான்; அரசனை இளஅரசன் என்று உமாபதி குறிப்பிட்டிருக்கிறார் :

அவகதையாய்ப் பயனற்ற கதைஈ தாகில்
　　அம்மையும் இம்மையும் உறுதி பயக்கத் தக்க
சிவகதை ஏது, அதுகற்ற திறமைப் பேர்ஆர்,
　　சீவகசிந் தாமணிபோல் இடையில் வந்த
நவகதையோ, புராதனமோ, முன்னூல் வகையோ.
　　நானிலத்துச் சொன்னவர்ஆர். கேட்ட பேர்ஆர்,
தவகதையோ, தவம்பண்ணிப் பேறுபெற்ற
　　தனிக் கதையோ, அடைவுபடச் சாற்றும் என்றான்.

நம்பியாண்டார் நம்பி செய்த திருத்தொண்டர் அந்தாதியைத் திருமுறை கண்ட இராசராச தேவர் பாராட்டியதாகச் சொல்லுகிறார். திருத்தொண்டர் வகையை உரைக்கும்போது, நாடு, மரபு, ஊர், தொண்டு, காலத்தின் முற்பிற்பாடு, பரமுத்தி பெற்றோர், சீவன் முத்தர், சேர்ந்து அருள் பெற்றோர், பகைத்துப் பெற்றோர், பகையாய் நரகடைந்தோர், இல்லறம், துறவறம், பிரமசாரிகள், குருவருள், சிவபூசை செய்தோர், சிவவேடமே பொருளெ[illegible] கொண்டோர் — இப்படிப் பிரித்து அரசன்

கேட்கிறன். புராணத்தைச் சேக்கிழார் செய்த போது, யார் யார் என்ன மரபு, தொகையடியார் யார், இல்லறத்தார் துறவறத்தார், பிரமசாரி, முத்தியடைந்த வகை, நரகடைந்தோர், தொண்டர் காலம் என்று பெயர்களைச் சொல்லி அடைவுபடுத்திக் காட்டுகிறர்:

ஓருலகோ, ஓருதிசையோ, ஓருபதியோ, தம்மில்
ஓருமரபோ, ஓருபெயரோ, ஓருகாலந் தானே,
பேருலகில் ஒருமைநெறி தருங்கதையோ, புன்மைப்
பெருங்கதையோ பேரொன்ருே, அல்லவோ, இதனை
ஏருலகெ லாமுணர்ந்தோ தற்கரி யவனென்று
இறைவன் முதல் எடுத்துக் கொடுத்தருளக் கொண்டு
பாருலகில் நாமகள் நின்றெடுத்துக் கை நீட்டப்
பாடிமுடித் தனர், தொண்டர் சீர்பரவ வல்லார்.

புராணத்தின் காண்டம் இரண்டு, சருக்கம் பதின்மூன்று, பாடல் 4253; பெயர் திருத்தொண்டர் புராணம். சேக்கிழார் புராணத்தை 'ஆளுடைய பிள்ளையார் அவதரித்த நாளும் அவர் திருஞானம் அமுது செய்த நாளும், ஆளுடை ஆதிரை நாளாம் சித்திரை ஆதிரை நாள் தொடங்கி எதிராமாண்டு சித்திரையின், நாளுடைய கதை முடித்தார்.' சேக்கிழார் புராணம் பாடி வருகின்ருர். புராணம் பாடுதல் எப்படி நடந்தது?

சிறப்புடைய மூவர்முதலிகள் திருவாய் மலர்ந்த
திருநெறிய தமிழ்மூலர் திருமந்திர மாலை
அறப்பயனும் காரைக்கால் பேயிரட்டை மாலை
அந்தாதி மூத்த பதிகம் கழறிற் றறிவார்
மறப்பரிய பொன்வண்ணத் தந்தாதி திருமும்—
மணிக்கோவை தெய்வஉலா ஐயடிகள் வெண்பா
உறுப்பாகத் திருவிருத்தம் உடலாகப் பொருட்கோள்
உயிராக நாலடியால் நடந்ததுல கெல்லாம்.

திருத்தொண்டர் புராணம் எழுதிய முறையை மறையோர் சிவமூல மந்திரத்தால் அருச்சனை செய்து இறைஞ்சி, இருக்கு முதல் மறை நான்கில் இன்று முதலாக இதுவுமொரு தமிழ் வேதம் ஐந்தாவதென்று கருத் திருத்தினார்கள். சேக்கிழாருக்குச் சிறப்புச் செய்து புராணத்தோடு யானைமீது நகர்வலம் செய்வித்தபோது அன்பர் கூறுகின்றார்கள் :

மதுர இராமா யணகதை உரைசெய்த
வான்மிக பகவனும் ஒப்பல்ல,
விதிவழி பாரத முறைசெய்து கரைசெய்த
வேத வியாதனும் ஒப்பல்ல,
சிதைவற ஆயிரம் நாவுடன் அறிவுள
சேட விசேடனும் ஒப்பல்ல,
பொதிய மலைக்குறு முனிவனும் ஒப்பல-
புகழ்புனை குன்றை முனிக்கு என்பார்.

சேக்கிழார் புராணம் பாடிய காலத்து, நாமகள் தனக்கு விருப்பமானவை அனைத்தையும் துறந்து அவருடைய நாவில் குடிகொண்டாள் :

பூவை மறந்தனள் வெண்தா மரைமயில்,
புகல்தரு சங்கப் புலவோர்சொல்
பாவை மறந்தனள், தேச சுபாடித
பயனை மறந்தனள், பதுமத்தோன்
நாவை மறந்தனள், பொதிய மலைத்தலை
நண்ணிய புண்ணிய முனிவனெனும்
கோவை மறந்தனள் – சேவையர் காவல-
னார்திரு நாவிற் குடிகொண்டாள்.

(சேவையர் காவலர் – வேளாளர் மரபில் வந்த சேக்கிழார்.) இவ்வாறு சேக்கிழார் புராணத்தைச் சிறப்பாகப் பாடி முடித்து, ஒரு வாழ்த்தும் சேக்கிழார் துதியும் பாடி உமாபதி சிவம் வரலாற்றை முடிக்கின்றார்:

வாழி தில்லைமணி மன்றுள் என்றும் நடம்
ஆடும் அங்கணர் மலர்ப்பாதம்;
வாழி காழிநகர் வாழ வந்ததிரு
நெறிய ராதிபதி வள்ளல்தாள்;
வாழி அன்பர்திரு நீறு மிட்ட திரு
முண்டமும் துவய கவசமும்;
வாழி குன்றை முனி, சேவையாதி திரு
வாய்மலர்ந்தருள் புராணமே.

அண்டவாணர் தொழு தில்லை யம்பலவர்
அடிஎடுத்து உலகெ லாம்எனத்
தொண்டர் சீர்பரவு சேக்கிழான் வரிசை
துன்று குன்றைநக ராதிபன்
தண்டகாதிபதி திருநெறித் தலைமை
தங்கு செங்கைமுகில் பைங்கழல்
புண்டரீகமலர் தெண்டனிட்டு வினை
போக்கு வார்பிறவி நீக்குவார்.

பொதுவாக உமாபதியார் கூறும் வரலாற்றைத் தவிர, சேக்கிழாரைக் குறித்த வேறு செய்திகள் கிடைக்கவில்லை. எனினும், இவருடைய இளம் பருவத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி ஒன்று செவி வாயிலாக எங்கும் வழங்கி வருகிறது. சேக்கிழாரின் இளம் பருவத்தில் இவரது தந்தையார் அரசவைக்குச் சென்றபோது, அரசன் அன்று அரசவையில், 'மலையிற் பெரிது எது? மண்ணிற் பெரிது எது? கடலிற் பெரிது எது?' என்று ஒரு வினா விடுத்து அவையிலுள்ளார் யாவரும் இதற்கு மறுநாள் விடை கூற வேண்டும் என விதித்திருந்தான். மறுநாள் எவரும் இவ்வினாக்களுக்கு விடை கூற முடியவில்லை. கவலை தோய்ந்திருந்த தம் தந்தையாரிடம் இவர் எளிதாக மூன்று குறட்பாக்களைச் சொல்லி விடையை விளக்கினார்:

நிலையில் திரியாது அடங்கியான் தோற்றம்,
மலையினும் மாணப் பெரிது. **124**

காலத்தினாற் செய்த நன்றி, சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது. 102

பயன்தூக்கார் செய்த உதவி, நயன்தூக்கின்
நன்மை கடலிற் பெரிது. 103

தந்தையார் இப்பாடலை அரசவையில் சொல்ல, அரசனும் அவையினரும் கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள். இவ்விடையே இவருடைய புகழ் நாடெங்கும் பரவி, பின்னர் இவர் அனபாய சோழனால் பெருஞ்சிறப்புப் பெறுவதற்குத் தோற்றுவாயாக இருந்தது. இச்செய்தி, வேளாளர் பெருமை கூறும் திருக்கை வழக்கம் என்ற பிற்கால நூலில்,

– காவலன்
மண்ணிற் கடலின் மலையிற் பெரிதென்? என
எண்ணியெழு திக்கொடுத்த ஏற்றக்கை

என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

நம்பியாண்டார் நம்பி தேவாரப் பதிகங்களை ஏழு திருமுறைகளாக வகுத்ததோடு அமையாது, திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருமந்திரம், அம்மை பதிகங்கள் முதலான பல்வேறு சைவப் பாசுரங்களையும் திரட்டி உரியவற்றுக்குப் பண்ணடைவு வகுத்துப் பதினொரு திருமுறைகளாக அமைத்திருந்தார். பதினொராந் திருமுறையில் நம்பியாண்டார் நம்பி, தம்காலத்து அரசன் முதலாம் இராசராசன் கட்டிய தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலையும் அவன் மகன் இராசேந்திரன் கட்டிய கங்கைகொண்ட சோழபுரக் கோயிலையும் கருவூர்த் தேவர் பாடித் துதித்த திருவிசைப்பாப் பதிகங்களையும் ஒன்பதாந் திருமுறைக்குள் அடக்கினார். சேக்கிழார் தமது புராணத்தைப் பாடி அரங்கேற்றிய பிறகு அக்காலத்திருந்த பெரியோர் இப்புராணத்தினிடத்துத் தங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள பெரும் ஈடுபாடு காரணமாக, இதையும் ஒரு திருமுறையாக்கி, திருமுறை பன்னிரண்டு என்று இதைத்

தொகுத்துமுடித்தனர். இத்திருமுறைக்கு முன்புள்ள திருமுறைகள் யாவும் தோத்திரங்களாயிருக்க, இது தோத்திரமும் தொண்டும் புரிந்த அடியாருடைய வரலாறுகச் சிறந்த முறையில் சரித்திரமாக அமைந்தது.

சேக்கிழார் தில்லையிலேயே தம் புராணத்தைப் பாடி அரங்கேற்றினர் என்பது உமாபதியார் கூறும் வரலாறு. 'உலகெலாம்' என்று பெருமான் அடியெடுத்துக் கொடுத்தார் என்பதை ஒப்புக்கொண்டால், இதை ஒப்புக்கொள்வதில் தடையெழ நியாயமில்லை. அன்றியும், தில்லையைக் குறிப்பிடு மிடத்து இவர் காட்டும் ஈடுபாடும், சொல்லும் பொருள் பொதிந்த அடைமொழிகளும், தில்லையில் அரங்கேற்றம் நடைபெற்றதென்று ஒப்புக்கொள்ளச் செய்யும். தில்லையை நூற்றுக்கணக்கான [illegible]றகள் சொல்லுகிருர்.

சேக்கிழார் வரலாற்றை இன்று நாம் அறிந்து ஆராய்வதற்கு ஆதாரமாயிருப்பது, உமாபதி சிவாசாரியர் பாடிய 'திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு' என்னும் சேக்கிழார் புராணம். இதுவே, "சேக்கிழார் அனபாய சோழனிடம் அமைச்சரானர், அரசன் இவருக்கு உத்தம சோழப் பல்லவராயன் என்ற பட்டத்தை அளித்தான், அரசன் விருப்பப்படி இவர் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடினர், இவர் இளவல் பாலருவாயர் அரசனல் பதவியில் அமர்த்திப் பெருஞ் சிறப்புச் செய்யப் பெற்ருர்" என்ற செய்திகளைக் கூறுகிறது. இச்செய்திகள் பலவற்றுக்குக் கல்வெட்டுச் சான்றுகளும் கிடைக்கின்றன.

இந்நிலையில் ஓர் ஆராய்ச்சியாளர் "உமாபதியார் சேக்கிழார் புராணம் பாடவில்லை, வேறு பெயர் தெரியாத புலவரொருவர் பாடியிருக்க வேண்டும். காரணம் இப் புராணத்துள் சிறந்தபிழைகள் பல உள்ளன. சிந்தாமணியைச் செவ்வையாகப் படித்த புலவரான சேக்கிழார் அரசனை

மட்டும் படிக்கலாகாது, படிக்கக் கேட்கலாகாது என்று தடுத்தார் என்பது நம்பத்தக்கதன்று. இத்தகைய சமய வெறுப்புக் குற்றத்தைச் சேக்கிழார் மீது ஏற்றிக் கூறுதல் பெருந்தவறு, அக்குற்றம் சேக்கிழார் புராணம் பாடிய ஆசிரியரையே சாரும். மேலும் சோழர்தம் சைவ நன் மரபில் வந்த அனபாயன் நாயன்மார் வரலாறுகளை அறியாத முழு மூடனாயிருந்தான் எனல் உண்மைக்கு மாறு'' என்று கூறுகிறார்.[1]

ஆராய்ச்சி, உண்மையைக் காண வேண்டுமே தவிர உண்மைக்கு மாறான வகையில் புத்தியைச் செலுத்தக் கூடாது. இதுபற்றி உண்மையைக் காண இங்கு இரண்டு கருத்துக்களைக் கூறமுடியும். சேக்கிழார் வரலாறு கூறி வருகின்ற உமாபதி சிவாசாரியர், அவருக்கு நூற்றைம்பது ஆண்டுகளே பிற்பட்டு வாழ்ந்தார். சேக்கிழார் இணையற்ற தொரு சைவப் பெருங்காப்பியம் பாடியுள்ளார். உமாபதியும், சைவ சமயத்தின் தத்துவத்தை எடுத்துக் கூறுகின்ற அரும் பெரும் நூல்களைப் பயின்று, சித்தாந்த நூல்களைச் செய்த சந்தான பரம்பரையில் ஞானோபதேசம் பெற்றுத் தாமும் சந்தானசாரியராயிருந்து அரிய நூல்களைச் செய்தார். அது மாத்திரம் அல்ல; பண்டை நூல்கள் எல்லாம் நல்லவை அல்ல, இன்றைய நூல்கள் எல்லாமும் தீயவை அல்ல, நடுநிலைமையே வேண்டுவது என்ற உயர்வான இலக்கிய விமரிசன தத்துவத்தை 650 ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே அறிவித்தார் (சிவப்பிரகாசம்):

தொன்மையவாம் எனும் எவையும் நன்றாகா; இன்று
தோன்றிய நூல் எனும் எவையும் தீதாகா; துணிந்த
நன்மையினர், நலங்கொள்மணி பொதியும் அதன் களங்கம்
நவையாகா தென உண்மை நயந்திடுவர்; நடுவாம்

---

1 மா. இராசமாணிக்கம், சேக்கிழார் 1945.

தன்மையினுர் பழமை அழ காராய்ந்து தரிப்பர்;
தவறு நலம் பொருளின்கட் சார்வாராய்ந் தறிதல்
இன்மையினுர், பலர் புகழில் ஏத்துவர், ஏதிலருற்று
இகழ்ந்தனரேல் இகழ்ந்திடுவர், தமக்கென ஒன்றிலரே.

இத்தகைய ஒரு பெருஞானி தாம் சொல்வதை நன்கு ஆராய்ந்து சிந்தித்தே சொல்வார் என்பது உறுதி. ஆராய்வதற்கு அவருக்கு அன்று கருவிகள் இருந்தன, கிடைத்தன. மேலும், சேக்கிழார் சமய உணர்வு பெற்று அற்புதமான காரியம் செய்தார் என்ருல், அதையொத்த சமய உணர்ச்சி மேலிட்டு இந்த ஞானி அவர் வரலாற்றைப் பாடினுர். ஆகவே, தாம் உணர்ந்த உண்மையைப் பாடியதில் குற்றம் அவருடையதன்று; குற்றம் கற்பிக்க முயல்வார் மேலாகும்.

மேலும், அவ்வாராய்ச்சியாளர், திருத்தொண்டர் புராண சாரமும் திருப்பதிக் கோவையும் திருப்பதிகக் கோவையும் உமாபதி பாடியிருக்கலாம், திருத்தொண்டர் புராண வரலாறும் திருமுறை கண்ட புராண வரலாறும் உமாபதிக்குப் பின்வந்த வேருெருவர் பாடியிருக்கலாம் என்றே எழுதுகிருர். இது சரியன்று, பிழை.

மேலும், அனபாயன் நாயன்மார் வரலாறு அறியாதவன் என்பது இங்கு விவாதமன்று; அவன் சிந்தாமணியில் பொழுதுபோக்கினுன். அரசனே இப்படியிருந்தால், சைவந் தழைத்த நாட்டு மக்கள் எந்நிலையிலிருப்பார்கள் என்பது பக்தருடைய மனக்கவலை. ஆகவே சேக்கிழார் அரசனுக்கு அறிவு கொளுத்துகிருர். மேலும் நாயன்மார் வரலாறுகள், சேக்கிழார் சொன்ன பிறகுதான் விளக்கமடைகின்றனவே யொழிய, முன்னமே விளக்கமில்லை; ஆங்காங்கு சில வரலாறுகள் மட்டும் தெரிந்திருந்தன. ஆகவே, அரசன் அவற்றை விளங்க அறியாதவன் என்பதும் பிழையாகாது. சிந்தாமணியை அவன் இலக்கியமாகப்

பயின்ருன் ; அதையே இவர் தடுத்தார்; அவன் கருத்துக் கேற்ற வேறு இலக்கியம் அப்போது இல்லே; சேக்கிழாரே செய்து தருகிருர் ; ஆதலால், வரலாறு பிழையல்ல.

அடுத்துச் சமய வாழ்க்கையை ஆராயும்போது, வெறும் பகுத்தறிவு என்னும் அளவுகோல் செல்லாது. பக்குவமும் வேண்டும். எதையும் அவரவர் கண்கொண்டு பார்த்தால் அன்றி, நம் கண்கொண்டு பார்த்தால் உண்மை விளங்காது.

கண்ணேட்டம் என்னும் கழிபெருங் காரிகை
உண்மையான் உண்டிவ் வுலகு

என்று குறளாசிரியர் பாடினர் அல்லவா?

இவ்வாராய்ச்சியாளருக்கு விடை 1961இல் எழுதப் பெற்ற தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்ற ஓர் ஆங்கிலப் புத்தகத்தில் காணப்படுகிறது: "சிந்தாமணி சமய நூல் என்று சொல்வர். இது பொருந்தாது. இது காமச்சுவை மிகுதியாய் உடையது. இச்சுவையும் வரம்பு கடந்துபோய் வெறுப் பூட்டுகிறது. இதைப் படித்த சோழ மன்னனேச் சேக்கிழார் இவ்வாறு அவப்பொழுது போக்குவது சரியன்று என்று எச்சரித்து, சைவ நாயன்மார் வரலாறு கூறுகின்ற பெரியபுராணம் பாடிக் கொடுத்தார் என்ற கதை நம்பத் தகுந்ததே. இளேஞர் தொடக்கூடாது என்று தமிழிலுள்ள ஏதேனும் ஒரு நூலுக்குத் தடைவிதிக்கவேண்டும் என்ருல், அது சிந்தாமணியே. காமச்சுவையில் ஆசை கொண்டவர் களுக்கு இது நல்ல பொழுதுபோக்கு ; ஆனல் புலன்களுக்கு ஆபத்தான தூண்டுகோல் அளிக்கிறது [1]."

இதை எழுதினேர் சைவர் அல்லர் : இரு கிறித்தவர்கள். 20ஆம் நூற்ருண்டில் கிறித்தவர் இந்த நூலேப் படித்து இக் கருத்தைக் கொள்ளும்போது, பன்னிரண்டாம் நூற்ருண்டில்

1 தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (ஆங்கிலம்), சி. ஜேசுதாசன், ஹெப்சிபா ஜேசுதாசன், திருவனந்தபுரம் 1961.

சைவத்தில் தோய்ந்த ஒரு பக்திமான், சகல ஆடம்பரங்களும் பொருந்திய போக வாழ்க்கையில் தோய்ந்தவனும் பேரரசின் தலைவனும் சைவ மரபில் வந்த பெரு வீரனுமான அரசன் தன் வாழ்க்கையை வீண்போக்க வேண்டாம் என்று அவனுக்கு நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்தினர் என்பது பொருந்தாது என்று நாம் இன்று சொல்லமுடியுமா? இதை நன்கு உணர்ந்தே உமாபதியார் சேக்கிழார் புராணத்தைப் பாடியிருக்க முடியும். அக்காலத்திலே சேக்கிழார் புராணத்திற்கு ஒரு சிறப்புப்பாயிரமும் ஏற்பட்டுள்ளது. எனவே, இத்தனையும் நன்கு சிந்தித்து உணர்ந்து சேக்கிழார் புராணத்தை உமாபதியார் பாடவில்லை என்ற கூற்றுப் பொருந்தாது என்று எடுத்துக்காட்ட நாம் கடமைப் பட்டுள்ளோம்.[1]

சேக்கிழார் புகழ்

பிற்காலத்தார் சேக்கிழாரை எவ்வாறு போற்றியுள்ளனர் என்பதைச் சில சொற்களால் கூறி இவ்வரலாற்றுப் பகுதியை முடிப்போம். உமாபதிசிவம் சேக்கிழார் புராணம் பாடினர் என்று குறிப்பிட்டோம். அடுத்து முதலாவது, பல பெரிய கோயில்களில் சேக்கிழாருக்குக் கோயில் அமைத்தமை. பெருங் கோயில்கள் பலவற்றில் அறுபத்து மூவருக்குச் சிலை வைத்து வழிபட்டமை போலவே, சேக்கிழாருக்கும் சிலை வைத்து வழிபாடு செய்கிறார்கள். திருநாகேசுவரத்தில் சேக்கிழாருக்கும், தாயாருக்கும் தம்பி பாலறுவாயருக்கும் சிலைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. பின் வந்த புராணங்கள் பலவற்றில் சேக்கிழாருக்கும் தனியாகத் துதி பாடப்பெற்றிருக்கிறது ; காஞ்சி, ஆனைக்கா, அம்பர், பெருந்துறை முதலியன. 18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் வாழ்ந்த சிவஞானசுவாமிகள் கச்சியப்பர் போன்றார், பாடலில்

1 இதன் விரிவை வெள்ளைவாரணனர் எழுதிய பன்னிரு திருமுறை வரலாறு, இரண்டாம் பகுதி 1969, பக்கம் 798-800இல் காணலாம்.

இவரை நன்கு போற்றுகின்றனர். 19ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் வாழ்ந்த மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள், சேக்கிழார் மீது ஒரு பிள்ளைத் தமிழே பாடினார். இது தமிழில் தோன்றிய சிறப்பான பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களில் ஒன்றாகும். இதனுள் அவர் சேக்கிழாருடைய பக்தித்திறத்தை மிகவும் வியந்து பாராட்டுகிறார். பக்திச்சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவிவலவ, புலஞ்சார்பத்தி விளைநிலமே என்றெல்லாம் கூறுவது காண்க. இதன் காப்புப் பருவத்தில் பிற தெய்வங்களைப் பரவிக் காக்க என்று கூறாது, திருத்தொண்டத் தொகைப் பாடல்கள் பதினொன்றின் முதல் குறிப்பாகிய 'தில்லை வாழந்தணர்' முதல் 'மன்னிய சீர் மறைநாவன்' வரையுள்ள பதினொன்றிலும் குறிப்பிடப்பட்ட அடியவர்களையே அதே போன்ற பதினொரு பாடல்களால் காக்க வென்று பாடியிருப்பது தனிச்சிறப்பு. அவரது பக்திச் சிறப்பினாலும் பத்தராய்ப் பணிந்தார் புராணத்தைப்பாடிய அருமையினாலும், சேக்கிழார் நாயனார் எனக் கூறப்பெற்று, தலங்களில் சிலையும் வழிபாடும் அமைக்கப்பெற்றது எல்லா விதத்திலும் பொருத்தமே. பிற்காலத்தில் எழுந்த ஒரு வெண்பா, தமிழிலுள்ள மேலான ஆறு நூல்களில் திருத் தொண்டர் புராணமும் ஒன்றென்று கூறுகிறது :

வள்ளுவர், சீர் அன்பர்மொழி வாசகம், தொல் காப்பியமே.
தெள்ளுபரி மேலழகன் செய்தவுரை, - ஒள்ளியசீர்த்
தொண்டர் புராணம், தொகுசித்தி - ஓராறும்
தண்டமிழின் மேலாம் தரம்.

பின்னூலாகிய தொண்டை மண்டல சதகம் (1700) ஒரு பாடலில் பெரியபுராணத்தைத் துதிக்கிறது.

விண்ணிற் பிறக்கும் புகழ்க்குன்ற நாடன் விளங்குதமிழ்ப்
பண்ணிற் பிறக்கும் பெரிய புராணம் பகர்ந்தபிரான்

எண்ணிற் பிறக்கும் பததூளி என்தலை எய்தவந்த
மண்ணிற் பிறக்கவும் வைக்குங் கொலோ தொண்டை
மண்டலமே.

சேக்கிழார் சரிதம் கீர்த்தனமாகவும் பாடப்பெற்றிருக்கிறது.

சோழமண்டல சதகம் இரண்டு பாடல்களில் சேக்கிழாரையும் பெரிய புராணத்தையும் குறிப்பிடுவதும் இங்கு அறியத்தக்கது (76, 83):

காக்கும் நீதி இரவிகுரை கழற்கால் வளவன் கனிந்தேவ
சேக்கிழார்தம் திருவாயில் தெளிந்தமுதனூற் செழுங்கதையின்
மேக்குலாவுந் திருவேடம் மெய்யே பொருளா வீடுபெற்றோர்
வாய்க்கு லாவும் புகழ்வேளாண் மரபோர் சோழ மண்டலமே.

குலத்திற் பெரியோர் பேர்படைத்த குணத்திற் பெரியோர்
கொடைப் பெரியோர்
தலத்திற் பெரிய அனபாயன் தழைத்த சமுகந் தனிலேறிப்
பலத்திற் பெறுபஞ் சாக்கரநீள் படியிற் பெரிய புராணத்தை
வலத்திற் குலவ அரங்கேற்றி வைத்தார் சோழமண்டலமே.

சேக்கிழார் காலம்

தமிழில் ஏதேனும் ஒருபேரிலக்கியத்தின் காலம் மிகவும் திட்டமாய்த் தெரியுமென்றால் அது திருத்தொண்டர் புராணம் பாடிய சேக்கிழாரின் காலம். இவர் நூலகத்துள்ள அகச் சான்றுகளாலும் பிற இலக்கிய வரலாறுகளாலும் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சி வரலாற்றாலும், சேக்கிழார் காலம், 1133–50 வரை ஆண்ட இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் காலமே என்பது மிகவும் திட்டமாய்த் தெரிந்த செய்தி. ஆயினும், வரலாற்றை ஆராய்ந்த பெரும் புலவர்கள் மிக வேறுபாடான காலங்களைச் சேக்கிழாருக்குப் பொருத்துகிறார்கள். ஆகையால் முக்கியமான கருத்துக்களையேனும் இங்கு எடுத்துக் காட்டி, அவற்றுக்குள்ள தடை விடைகளையும் சொல்லி உண்மையைக் காட்டுவது அவசிய

மாகிறது. காலம் பற்றி எழுதுவோர் பலருள் சிலருடைய கருத்துக்களை மட்டும், அவை குறிப்பிடுகின்ற கால முறைப்படி கீழே தருகிறேம். சேக்கிழார் பற்றி மட்டும் எத்துணைக் கருத்து வேறுபாடு என்று, கற்போருக்கு வியப்பு எழுதலும் கூடும்.

1. **முதல் இராசேந்திர சோழன்** காலம் *1012–1044:* சோமசுந்தர தேசிகர் (சைவ சிகாமணிகள் இருவர், *1929*).

2. அவனுடைய பேரன் **முதற் குலோத்துங்க சோழன்** காலம் *1070–1120:* து. அ. கோபிநாத ராவ் (செந்தமிழ் *1905*, சோழ வமிச சரித்திரச் சுருக்கம் *1910*), பூரணலிங்கம் பிள்ளை (தமிழிலக்கிய வரலாறு ஆங்கிலம் *1929*).

3. அவனுடைய பேரன் **இரண்டாம்குலோத்துங்கன்** *1133–50* காலம்: ரா. இராகவையங்கார் (செந்தமிழ் *1905*), சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜப் பதிப்பு (*1934*), கே. ஏ, நீலகண்ட சாஸ்திரி (சோழர் வரலாறு ஆங்கிலம் *1937*) மு. இராகவையங்கார் (சாசனத் தமிழ்க்கவி சரிதம் *1937*), மா. இராசமாணிக்கம் (சேக்கிழார் *1945*), சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார், (சேக்கிழார் *1952*), ச. வையாபுரிப் பிள்ளை (காவிய காலம் *1957*).

4. அவனுடைய மகன் **இரண்டாம் இராசராசன்** *1146–63* காலம்: (தெ.பொ. மீனுட்சிசுந்தரம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு ஆங்கிலம் *1965*).

5. **மூன்றும் குலோத்துங்க சோழன்** *1178-1218* காலம்: தி. வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார் (பிற்காலச் சோழர் வரலாறு, இரண்டாம் பாகம் *1951*).

இவ்வாசிரியர்கள் கூற்றை ஆராய்வதற்கு முன், நூலிலுள்ள அகச் சான்றுகளைக் காண வேண்டும். சேக்கிழார் பெரிய புராணத்துள் பத்திடங்களில் தம்

அரசனாகிய அனபாயனைக் குறிப்பிடுகின்றார். அப் பத்தையும் ஒரு தொகுப்பாகக் காண்பது மேல்வரும் கருத்துக்களை உணர்வதற்கு உதவியாயிருக்கும். அவ் விடங்கள் பின்வருவன :

1. மேய இவ்வுரை கொண்டு விரும்புமாம்
சேய வன்திருப் பேரம்ப லம்செய்ய
தூய பொன்னணி சோழன் நீடூழிபார்
ஆய சீர்அன பாயன் அரசவை. 8

2. கையில்மான் மழுவர் கங்கைசூழ் சடையில்
கதிரிளம் பிறை நறுங்கண்ணி
ஐயர் வீற்றிருக்குந் தன்மையினாலும்
அளப்பரும் பெருமையினாலும்
மெய்யொளி தழைக்குந் தூய்மையினாலும்
வென்றி வெண்குடை அனபாயன்
செய்யகோல் அபயன் திருமனத்தோங்கும்
திருக்கயிலாய நீள் சிலம்பு,. 22

3. நற்றமிழ் வரைப்பின் ஓங்கு நாம்புகழ் திருநாடென்றும்
பொற்றடந்தோளால்வையம் பொதுக்கடிந்தினிதுகாக்கும்
கொற்றவன் அனபாயன்பொற் குடைநிழற் குளிர்வ
தென்றால்
மற்றதன் பெருமை நம்மால் வரம்புற விளம்பலாமோ. 85

4. அன்ன தொல்நக ருக்கர சாயினான்
துன்னு செங்கதி ரோன்வழித் தோன்றினான்
மன்னு சீர்அன பாயன் வழிமுதல்
மின்னு மாமணிப் பூண்மனு வேந்தனே. 98

5. சென்னி வெண்குடை நீடனபாயன்
திருக்குலம் புகழ் பெருக்கிய சிறப்பின்
மன்னு தொல்புகழ் மருதநீர் நாட்டு
வயல் வளந்தர இயல்பினில் அளித்துப்

பொன்னி நல்நதி மிக்கநீர் பாய்ந்து
புணரி தன்னையும் புனிதமாக் குவதோர்
நன்னெ டும்பெருந் தீர்த்தமுன் னுடைய
நலஞ்சி றந்தது வளம்புகார் நகரம். 404

6. பொன்மலைப்புலிநின்றேங்கப் புதுமலை இடித்துப்போற்றும்
அந்நெறி வழியே யாக அயல்வழி அடைத்த சோழன்
மன்னிய அனபா யன்சீர் மரபின்மா நகர மாகும்
தொன்னெடுங்கருவூர்என்னுஞ்சுடர்மணிவீதிமூதூர்.552

7. சென்னி அபயன் குலோத்துங்கச்
சோழன் தில்லைத் திருவெல்லை
பொன்னின் மயமாக் கிய வளவர்
போரே றென்றும் புவிகாக்கும்
மன்னர் பெருமான் அனபாயன்
வருந்தொல் மரபின் முடிசூடுந்
தன்மை நிலவு பதிஐந்தின்
ஒன்றாய் நீடும் தகைத்தவ்வூர். 1218

8. எம்பிரான் சிவனே எல்லாப்
பொருளும் என் றெழுதும் ஏட்டில்
தம்பிரான் அருளால் வேந்தன்
தன்னைமுன் ஓங்கப் பாட
அம்புய மலராள் மார்பன்
அனபாயன் என்னுஞ் சீர்த்திச்
செம்பியன் செங்கோ லென்னத்
தென்னன்கூன் நிமிர்ந்த தன்றே. 2720

9. அந்நகரில் பாரளிக்கும் அடலரச ராகின்றார்
மன்னுதிருத் தில்லைநகர் மணிவீதி அணிவிளக்கும்
சென்னிநீ டனபாயன் திருக்குலத்து வழிமுதலோர்
பொன்னிநதிப் புரவலனார் புகழ்ச்சோழர் எனப்
பொலிவார். 3954

10. மந்திரிகள் தமைஏவி வள்ளல்கொடை அனபாயன்
முந்தைவருங் குலமுதலோ ராயமுதற் செங்கணுர்
அந்தமில்சீர்ச் சோணுட்டில் அகநாடு தொறுமணியார்
சந்திரசே கரன்அமருந் தானங்கள் பலசமைத்தார். 4215

(இவற்றுள் இரண்டாவதாகிய 'கையில் மான் மழுவர்' என்ற பாடல் இடைச் செருகல் என்றும் சொல்வர்.)

5, 7ஆம் பாடல்களில் சென்னி என்ற பெயர் வருகிறது. இது சோழரைக் குறிக்கும் பொதுச் சொல்: கிள்ளி, வளவன் என்பன போல. 2, 7ஆம் பாடல்களில் அபயன் என்ற சொல் வருகிறது: இச்சொல் பிற்காலச் சோழரைக் குறிப்பிடும் பொதுச் சொல். அனபாயன் என்ற சொல்லே, குறித்த ஒரு சோழ மன்னனைக் காட்டும் சிறப்புப் பெயராக அமைந்துள்ளது. அன்றியும், 7ஆம் பாடலில் 'சென்னி அபயன் குலோத்துங்கச் சோழன்' என்னும் அரசன் யாவன் என்பதையும் சேக்கிழார் தெளிவாய்க் குறிப்பிட்டிருக்கிருர். இங்குக் காட்டிய பாடல்கள் பத்திலும் அனபாயன் என்ற பெயர் தவருமல் பயில்கின்றது. இவை சோழருடைய பழம் பதிகள் ஐந்தை அவதாரத் தலமாகக் கொண்ட நாயன்மார் வரலாற்றிலும், சோழ மன்னரே நாயன்மாராக வரும் இடத்திலும், சோழ நாட்டு நகரச் சிறப்புக்களிலும், அவையடக்கத்திலும் வருகின்றன. இத் தன்மையைப் பார்க்கும்போது, சேக்கிழார் அனபாயனைக் குறிப்பிடும் போது சிறந்த ஒரு பொருத்தத்தை வைத்தே குறிப்பிடுகின்ருர் என்று தெரிகிறது.

இவ்வனபாயன், குலோத்துங்க சோழன்; அனபாயன் என்ற பெயரைத் தனது சிறப்புப் பெயராகக் கொண்டவன். குலோத்துங்கன் என்ற பெயரோடு மூன்று மன்னர் அரசாண்டனர்: காலம் I 1070 – 1020; II 1133 – 50; III 1178 – 1218. இம் மூவருள் சேக்கிழார் காலத்துக் குரியவன் யாவன் என்பது ஆராயத் தக்கது.

மற்ருெரு குறிப்பும் இங்குக் கருதவேண்டும். அனபாயன் பேரம்பலம் பொன்வேய்ந்தான் என்று முதலாம் பாடலும், தில்லைத் திரு வெல்லையைப் பொன்மயமாக்கினுன் என்று ஏழாம் பாடலும் கூறுகின்றன. தில்லையில் சிற்றம்பலம், பொன்னம்பலம், பேரம்பலம் என்ற மூன்றும் வெவ்வேருனவை என்பதையும் நினைவில் வைக்க வேண்டும்.

1. **முதலாம் இராசேந்திரன்** என்ற கருத்து: இலக்கண விளக்க பரம்பரைச் சோமசுந்தர தேசிகர் தாம் எழுதிய 'சைவ சிகாமணிகள் இருவர்' என்ற நூலில் சேக்கிழார் காலம், முதற் குலோத்துங்க சோழன் காலம் அல்ல என்றும் அதற்கு முற்பட்டதென்றும் முடிவு கட்டுகிருர். முதற் குலோத்துங்கன் அரும்பாக்கம் என்ற ஊரின் பழம் பெயரை நீக்கி அனபாய நல்லூர் என்று பெயரிட்டான். இவனுடைய திருமந்திர ஓலை நாயகன் பெயர் அனபாய மூவேந்த வேளான். எனவே சேக்கிழார் முதற் குலோத்துங்கன் காலம் என்பர் சிலர்; இரண்டாம் குலோத்துங்கனுடைய திருவாரூர் வடமொழிக் கல்வெட்டு அனபாயனுகிய வண்டு நடராசப் பெருமானுடைய பாதத் தாமரையில் மொய்க்கின்றது என்று கூறும். இதனுல் சேக்கிழார் இவ்விரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் காலம் என்பர்; இரண்டும் பொருந்தமாட்டா; முதற் குலோத்துங்கன் மீது பரணி பாடிய சயங்கொண்டார் பெரிய புராணத்தைக் குறிப்பிடவில்லை. முதற் குலோத்துங்கனது 46ஆம் ஆண்டில் நீடூர்க் கல்வெட்டு, 'தில்லையம்பலத்தே வட கீழ்பால் சொன்னவாறறிவார் கோயிலும் புராண நூல் விரிக்கும் புரிசை மாளிகையும் வரிசையால் விளங்கப் பொருப்பினுல் விருப்புறச் செய்தான்'[1] என்று காணப் படுவதால், இவன் காலத்துக்கு முன்னமேயே சொன்ன

1 எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 11ஆம் நூற்ருண்டு, பக்கம் 113 காண்க.

வாறறிவார் வரலாறும் புராண நூலும் ஏற்பட்டிருந்தன, ஆகவே, முதற் குலோத்துங்கனுக்கு முன், முதல் இராசேந்திரன் காலத்தில் சேக்கிழார் வாழ்ந்தார் என்று கருதவேண்டும்; இவன் பொன்னம்பலம் பொன் வேய்ந்ததாகக் காணப்படாவிட்டாலும், திருவாரூர்த் தியாகராசப் பெருமான் கோயிலைப் பொன் வேய்ந்தான்; ஒருகால், தில்லையம்பலத்தையும் இவன் பொன்வேய்ந்தான் என்ற செய்தி இனிவரும் கல்வெட்டாராய்ச்சியால் விளங்கக்கூடும். இவன் ஆட்சியாண்டு மூன்றில் மெய்ப் பொருள் நாயனர், அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், சிறுத் தொண்டர், திருவெண்காட்டு நங்கை, சீராளதேவர் முதலாயினர் செப்புத் திருமேனிகள் தஞ்சை இராச ராசேச்சுரத்தில் எழுந்தருளுவிக்கப் பெற்றன; இதனல் இவ்வரசன் பெரிய புராணம் கேட்ட பிறகே அது நடந்து இருக்க வேண்டும் என்று யூகிக்கலாம்; மேலும், கடாரம் முதலான நாடுகளை இவன் வென்ற போது அங்கு முடிசூடும் காலத்துத் தேவாரப் பதிகங்களை ஓதுவிக்கச் செய்திருந்தான்; இதுவும் பெரிய புராணத் தொடர்பைக் காட்டும்; இக் குறிப்புக்களால் பெரிய புராணம் செய்த காலம் முதல் குலோத்துங்கன் காலமல்லாது, அதற்கு முந்திய காலமாகிய முதல் இராசேந்திரன் காலமாகும் – என்பன அவருடைய கருத்துக்கள்.

இக்கருத்துக்களை விரிவாகக் கருத வேண்டுவதில்லை. பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்தான் என்பது திட்டமான குறிப்பு. பொன்வேய்ந்தவன் பின் வந்த சோழனே; அன்றி, திருமேனிகளை எழுந்தருளச் செய்தமை, கோயில் கட்டியமை, பதிகம் பாடச் செய்தமை போன்ற செயல்கள் தேவாரத் தினிடமுள்ள ஈடுபாடு காரணமாக நிகழ்ந்தனவேயன்றி, இவற்றுக்குப் பெரிய புராணத் தொடர்பு வேண்டுவதில்லை. ஏழாம் பாடலில் குலோத்துங்கன் என்பது தெளிவான குறிப்பு.

கோயமுத்தூர் ஜில்லா முத்தூர்ச் சிவாலயத்தில் முதற் குலோத்துங்க சோழனுடைய முன்னேனும், முதல் இராசேந்திரனுடைய மகனுமாகிய வீரராசேந்திர சோழனது நாலாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்றில் உத்தம சோழப் பல்லவராயன் என்பவருடைய மைந்தன் திருநந்தா விளக்கு வைத்த செய்தி கூறப்படுகிறதென்றும், அவ்வுத்தம சோழப் பல்லவராயனே பெரியபுராணம் பாடியவர் என்றும் நெடுங்காலத்துக்கு முன் சிலர் எழுதினர்[1]. இது பொருந்தாத கருத்து. இந்தச் சாசனத்தில் கூறப்பட்ட வீரராசேந்திர தேவன் என்பான் கொங்குச் சேரவேந்தன். இவன் ஆட்சிக் காலம் (1207–52). இவனுடைய முன்னேன் குலோத்துங்க சோழதேவன் என்பான் (கி. பி. 1149–63) தன் பெயரால் அமைத்த கோயிலுக்கு இவன் நிபந்தங்கள் அளித்த செய்தி அம்முத்தூர்ச் சாசனங்களால் தெரிய வருகிறது. ஆதலால் பிற்காலத்தில் ஆண்ட கொங்கு அரசனை இவ்வீரராசேந்திரன் சோழ மரபினரோடு பெயர் ஒற்றுமை கொண்டிருக்கிருனே அன்றி, இவன் சோழ சக்கரவர்த்தியான முதற் குலோத்துங்கனுக்கு முன்னேன் அல்லன் என்று கருதவேண்டும். அன்றியும், உத்தமசோழப் பல்லவ தரையர் என்ற பட்டப் பெயர் வழக்கு சோழ மன்னர் காலத்தில் வேறு சிலருக்கு வழங்கியதாகும். கல்வெட்டில் குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் என்ருே அவர் சிவபக்தர் என்ருே சொல்லப்படவில்லை. ஆதலால் பெயர் ஒற்றுமையை மட்டும் கொண்டு வீரராசேந்திரனுக்கு முற்பட்ட இராசேந்திரன் காலம் என்று ஒருதலையாகத் துணிவது பொருந்தாது.[2]

2. **முதலாம் குலோத்துங்க சோழன்** என்ற கருத்து. சாசன ஆராய்ச்சி வல்லவராயிருந்த கோபிநாத

1 செந்தமிழ் தொகுதி 2, பக்கம் 273, 386.

2 சாசனத் தமிழ்க்கவி சரிதம், மு. இராகவையங்கார் 1937, பக்கம் 75–76.

ராயரவர்கள் முதன்முதலாக, செந்தமிழ் மூன்றும் தொகுதியில், அனபாயன் என்ற சொல்லாட்சியை எடுத்துக் காட்டி, இவன் கி. பி. 1070 – 1120 இல் அரசாண்ட குலோத்துங்க சோழன் என்று குறிப்பிட்டார். இக் குலோத்துங்கன் பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்த செய்தியை திருப்பராய்த்துறை, திருமாணிகுழிச் சாசனங்கள் கூறு கின்றன என்றும் குறிப்பிட்டார். இதையே தாம் பின்னர் வெளியிட்ட சோழ வமிச சரித்திரத்திலும் (1910) விளக்கினர். ராயர் எழுதிய காலம் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு விளங்காமல், தமிழ்நாட்டுச் சோழர் சரித்திர வரலாறும் துலக்கம் பெருமல் இருந்த காலம். அப்போது பின்னல் வந்த குலோத்துங்க சோழன் முதலான அரசர் காலம் திட்டமாய் வரையறை செய்யப் பெறவில்லை. ராயர் சொல்லிய வரையறை அவர் காலத்தில் ஒரு வகையான விளக்கம் என்பதில் தடையில்லை யாயினும், முழுமையும் சரியாகாது.

அவர் கூற்றைப் பூரணலிங்கம் பிள்ளை 1929 இல் தாம் ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்ட விரிவான தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் அப்படியே ஒப்புக் கொண்டார். 1930 இல் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதிய கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையும், ராயர் கூற்றை ஆமோதித்து, 'முதற் குலோத்துங்கனுக்கும் இரண்டாம் குலோத்துங்கனுக்கும் அனபாயன் என்ற பெயர் வழங்கிற்று. ஆனல் சேக்கிழார் முதற் குலோத்துங்கனது பெருஞ் சிறப்புடைய கலிங்க வெற்றியைப் பாடவில்லையாயினும், சேக்கிழார் அக் காலத்திலிருந்தவரல்லர் என்று கூறுவாருடைய கருத்துச் சரியன்று. முதற் குலோத்துங்கனே பெரிய புராணம் பாடுவித்தவன் என்பதே பொருத்தம்' என்று எழுதுகிருர்.

ஆனல் ராயர் எழுதிய அதே ஆண்டில் (செந்தமிழ், தொகுதி 3, 1905) முன் மேற்கோள் காட்டிய 7ஆம் பாடலில்

வரும் 'சென்னி அபயன் குலோத்துங்கச் சோழன்' என்ற தொடரை ஆராயப் புகுந்து, ரா. இராகவையங்காரவர்கள் பல மேற்கோளுடன் இக்குலோத்துங்கன் இரண்டாம் குலோத்துங்கனே என்று நிறுவினர். அவருடைய கருத்துக்களாவன: இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழ தேவர் உலாவில் இறுதியிலுள்ள வெண்பாவில் 'கன்றுடனே ஆவின் பின் போன அனகன் அனபாயன், மாவின் பின்போன மனம்' என்று வருவதால், ஒட்டக்கூத்தருடைய உலாக் கொண்ட இவ்விரண்டாம் குலோத்துங்கனே அனபாயனவான். "பெருமான் அனபாயன் பேரியம் மூன்றும் - தருமார வாரந் தழங்க" எனவும், "ஆழிப் பெருமான் அபயன் அனபாயன்" எனவும் கூத்தர் வழங்குகின்றார், இவற்றாலும், இவனுக்கு இப்பெயர் வழக்கு உண்மை விளங்கும்; அன்றியும், இவன் சிற்றம்பலமும் திருப்பேரம்பலமும் பொன்னால் குயிற்றினன் என்பது இவனுடைய உலாவிலும் இவன் மகன் இராச ராசன் உலாவிலும் நன்கு விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. "தில்லைத் திருவெல்லை பொன்னின் மயமாக்கிய வளவர் போரேறு" என்பதற்கு ஏற்ப, இவன் தில்லையில் செய்த பெரும் பணிகளைக் கூத்தர் கூறுகின்றார். தில்லையம்பல முகடு மட்டில் பொன்வேய்ந்து போய இவன் குலத்து முன்னோர் போலாது, இவன் சிற்றம்பலம், பேரம்பலம், மண்டபம், மாளிகை, பீடிகை, மாடம், கோபுரம், தோரணவாயில், தெரு முதலாகப் பலவற்றையும் பொன்னால் அணிந்து தில்லையைப் பொன் மயமாக்கினன்; பின்னும் இவன் தில்லைமன்றின் முன்றிலில் பள்ளி கொண்டருளிய திருமாலைப் பெயர்த்தெடுத்துக் கடலில் போட்டனன் என்றும் கூத்தர் பல இடங்களில் பாடுகின்றார்; இவ்வாறு செய்தவன் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழனே என்பது ஐயங்கார் கருத்து.

3. பிற்பட்ட ஆராய்ச்சிகள் அனைத்திலும் சேக்கிழார் குறிப்பிடும் அனபாயன் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழனே

என்பது உறுதியாயிற்று. அதை உறுதிப்படுத்து முன் ஏனையோர் கருத்துக்களையும் கூறி, பின்னர் இரண்டாம் குலோத்துங்கனுக்கு வருவோம்.

4. **இரண்டாம் இராசராசன்** என்ற கருத்து. 1955 இல் ஆங்கிலத்தில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதிய தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் பின்வருமாறு எழுதுகிறார். "சைன சமயத்தில் மகாபுராணம் என்ற நூல் உள்ளது. பெரிய புராணம் என்ற பெயரே இது அதனோடு ஒக்கும் என்று தொனிக்கச் செய்கிறது. மகா என்றாலும் பெரிய என்றாலும் ஒன்றே. மகாபுராணம் பண்டைப் பெரியோர் அறுபத்து மூவரைக் கூறுகிறது. பெரிய புராணமும் அறுபத்து மூன்று நாயன்மாரைப் பேசுகிறது. இவர்கள் கன்னடத்தில் 'புராதனப் புருஷரு' (முந்தையோர்) எனப்படுவர். ஆசிரியர் இதற்கு வைத்த பெயர் தொண்டர் (கடவுளடியார்) புராணம் என்பதாகும். இவர் 12ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் இந்நூல் செய்தார் என்றும் சொல்வர். அக்காலத்தில் அரசு புரிந்த மன்னனைச் சிந்தாமணியில் கொண்டிருந்த பற்றிலிருந்து மீட்டு, சைவக் கதைகளின் புகழில் ஈடுபடுத்தும் திட்டமான நோக்கத்தோடு இந்நூல் செய்யப்பட்டது என்று வரலாறு கூறும். இந்தச் சிந்தாமணி என்பது காலத்தில் முந்தியதாய், தமிழில் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றுள்ள காவியமாக இருக்க முடியாது. இரண்டாம் இராசராசன் ஆட்சிக் காலத்தில் வாதீபசிம்மன் என்பவர் தமிழ்ச் சிந்தாமணியின் கதையை வடமொழியில் 'க்ஷத்ர சூடாமணி' என்ற பெயரில் புதிதாக எழுதினார். இவர் தாம் கூறிய கதையில் பல பகுதிகளைப் புகுத்தி, நல்லொழுக்கத்தையே இன்னும் அதிகம் வற்புறுத்தும் நூலாகத் தம் காவியத்தைச் செய்தார். இந்த ஒழுக்க போதனை இராசராசனுடைய மனத்தைக் கவர்ந்தது போலும். சைவம் தருமத்தை எவ்வளவு சிறப்பாகக் கருதிற்று

என்று அவனுக்குக் காட்டவே சேக்கிழார் தமது புராணத்தைப் பாடினர் என்று கருதவேண்டும். புதிய காவியத்தில் இராசராசன் அதிகமாக ஈடுபட்டதன் விளைவாய், தான் கட்டிய புதிய தாராசுரக் கோயிலில் நாயன்மார்கள் வரலாறுகளைப் புடைப்புச் சிற்பங்களாக அமைக்கச் செய்தான். இவற்றில் சிற்பிகள் சில மாறுதல் களையும் செய்து விட்டனர். நாயன்மாரின் வரலாறுகள் மிகவும் பிரசித்தி அடைந்து, கன்னட நாடெங்கும் பிரசாரம் எய்தின. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் அங்கிருந்த சிறந்த வீர சைவக் கன்னடப் புலவரான ஹரிஹரர் என்பவர் தம் நாட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு யாத்திரையாக வந்து நாயன்மாருக்குரிய தலங்களையெல்லாம் தரிசித்தார். தம் நாடு திரும்பி நாயன்மார் வரலாறுகளைக் கூறுகின்ற எளிய பாடல்களைப் பாடிப் பிரசாரம் செய்தார்.''

இவர் குறிப்பிடுகின்ற இரண்டாம் இராசராசன் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழ தேவருடைய புதல்வன். இவனுடைய ஆட்சிக் காலம் 1148–63. இவன் காலத்தில் சேக்கிழார் வாழ்ந்தார் என்று இவ்வாசிரியர் கூறுவதற்கு நியாயமெதுவும் காட்டவில்லை. தாராசுரம் கோயிலில் இவன் அறுபத்து மூவர் சரிதச் சிற்பங்களை அமைத்தான், ஆதலால் இவனே அவர்களுடைய புராணத்தையும் பாடுவித்தான் என்று கருதுவது பொருந்தாது. முன்னமே காட்டிய 'சென்னி அபயன் குலோத்துங்கச் சோழன் தில்லைத் திருவெல்லை பொன்னின் மயமாக்கிய வளவர் போரேறு' என்றும், 'புவி காக்கும் மன்னர் பெருமான் அனபாயன்' என்றும் சேக்கிழார் பாடுகிறார். குலோத்துங்கன் அனபாயன் என்று பெயரே வருகிறது. அனபாயன் என்பது இரண்டாம் குலோத்துங்கனுக்குரிய சிறப்புப் பெயர். இராசராசன் அனபாயனாகை மாட்டான். அவனுக்கு இச் சிறப்புப் பெயர் உள்ளதாகக் கூறப்படவில்லை. அவனுக்குரிய

சிறப்புப் பெயர்கள் கண்டன், இராச கம்பீரன் என்பவை.[1] அவன் தன் செல்வத்தையெல்லாம் தாராசுரம் கோயில் கட்டுவதில் செலவிட்டான். அவன் தில்லையைப் பொன் வேய்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. அன்றியும், புவிகாக்கும் மன்னர் பெருமான் என்று சேக்கிழார் கூறுவது அரசன் அவருக்கு உடன் காலத்து அரசன் என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது.

இனி, இவ்வாசிரியர் "சேக்கிழாரைப் போற்றிய அனபாயன் சிந்தாமணிச் சுவையில் ஈடுபட்டிருந்தான்" என்பதை ஒப்புக்கொண்டு, "புராணம் கூறுகின்ற சேக்கிழார் வரலாற்றில் குறிப்பிட்ட நூல் திருத்தக்க தேவருடைய சிந்தாமணி அன்று, 'க்ஷத்திர சூடாமணி' என்ற பெயருடைய வாதீபசிம்மன் நூலாகும்" என்று கூறுகின்றார். இது ஒரு புதிய கருத்து. இதற்கு ஆதாரம் காணப்படவில்லை. அனபாயன் மனத்தைக் கவர்ந்தது தமிழ் நூலே அன்றி வடநூலன்று; எனவே, இக் காரணங்களால் இராசராசனுடைய காலம் என்பது சிறிதும் பொருந்தாமை விளங்கும்.

5. **மூன்றும் குலோத்துங்க சோழன்** காலம் என்ற கருத்து: சதாசிவ பண்டாரத்தார் எழுதிய சோழர் வரலாறு இரண்டாம் புத்தகத்தில் சேக்கிழார் மூன்றும் குலோத்துங்க சோழனல் ஆதரிக்கப் பெற்ற புலவர் பெருமக்களில் ஒருவர் என்று விரிவாக இரண்டு பக்கம் எழுதியிருக்கிறார். அப்பகுதி பின்வருமாறு: "சைவ சமயத்திற்கும் தமிழ் மொழிக்கும் இவன் தன் ஆட்சியின் தொடக்கத்தில் நிகழ்த்திய அரும்

1 ஓர் உண்மையை மனத்தில் கொள்ளவேண்டும். சோழர் வரலாற்றில் பொதுப் பெயர்கள் சிறப்புப் பெயர்களான நிலையும் உண்டு. அபயன் – முதற்குலோத்துங்கன்; அகளங்கன் – விக்கிரமன்; அனபாயன் – இரண்டாம் குலோத்துங்கன்; கண்டன் – இரண்டாம் இராசராசன். அபயன் என்று முதலாம் இராசராசன் முதலாக வழங்கிய பொதுப் பெயர், பின்னல் முதல் குலோத்துங்கனுக்கே உரிய சிறப்புப் பெயராகி விட்டது.

பெரும் தொண்டு, அருண்மொழித் தேவராகிய சேக்கிழா ரடிகளைக் கொண்டு பெரியபுராணம் என்று வழங்கும் திருத் தொண்டர் புராணம் பாடுவித்தமையேயாம். இக் கவிஞர் பெருமான் குலோத்துங்கனுக்கு அமைச்சராயமர்ந்து உத்தம சோழப் பல்லவராயர் என்ற பட்டமும் பெற்று உயரிய நிலையிலிருந்து வரும் நாட்களில், இவரது ஒப்பற்ற சிவ பக்தியையும் புலமைத் திறத்தையும் கண்ட இம்மன்னர் பிரான் இவரைத் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடித் தருமாறு வேண்டிக் கொள்ளவே, இவர் தில்லை மா நகரில் தங்கி அம்பலவாணரது திருவருள் துணைகொண்டு அப்பெரு நூலைப் பாடி முடித்து இவ்வேந்தனது அவைக் களத்தில் அதனை அரங்கேற்றிப் பெறற்கரும் புகழெய்தினர். இவ்வரசர் பெருமானைச் சேக்கிழாரடிகள் தம் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் பத்திடங்களில் புகழ்ந்து கூறியிருப்பது அறியற்பாலதாகும். இவ்வடிகள், இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் விரும்பியவாறு திருத்தொண்டர் புராணம் இயற்றினர் என்பது சில் ஆராய்ச்சியாளரின் கொள்கை. அஃது எவ்வாற்றானும் ஏற்புடைத்தன்று. இரண்டாம் குலோத்துங்கனுக்கு ஆசிரியராகவும் அவைக்களப் புலவராகவும் அவன் ஆட்சிக் காலம் முழுதும் நிலவிய ஒட்டக்கூத்தரை அன்றி வேறு எப்புலவரையும் எந்நூலும் இயற்றும்படி வேண்டிக்கொள்ள மாட்டான் என்பது ஒருதலை. அன்றியும், இரண்டாம் குலோத்துங்கனுக்குப் பிறகு அவன் புதல்வன் இரண்டாம் இராசராசன் ஆட்சிக்காலத்தும் உயிர் வாழ்ந்திருந்து இராசராசன் உலாவும் தக்கயாகப் பரணியும் இயற்றியவரும், தம் நூல்களில் இறையனாரகப்பொருள், களவழிநாற்பது கலிங்கத்துப் பரணி ஆகிய தொன்னூல்களை மனமாரப் பாராட்டும் இயல்புடையவரும், சிவபத்திச் செல்வம் வாய்த்தவரும் ஆகிய ஒட்டக் கூத்தர், தம் காலத்தில் திருத் தொண்டர் புராணம் பாடப் பெற்றிருப்பின் பத்திச் சுவையொழுகும் அவ்வரிய நூலையும் அதனைப் பாடிய

ஆசிரியரையும் தாம் இயற்றிய நூல்களிலும் புகழ்ந்திருப்பார் என்பது திண்ணம். அப்புலவர் பெருமான் தம் நூல்களில் திருத்தொண்டர் புராணத்தைக் குறிப்பிடாமையின் அந்நூல் அவர் காலத்துக்குப் பின்னரே இயற்றப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும். சேக்கிழாரடிகள் கூறியுள்ள பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்த அனபாயன் மூன்றும் குலோத்துங்கனே யாவன். இவன் எதிரம்பலம் பொன் வேய்ந்தான் என்று இவன் கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்து கின்றன. எதிரம்பலமே பேரம்பலம் என்று வழங்கியது என்பது அறியற்பாலது. எனவே, எதிரம்பலம் பொன் வேய்ந்த மூன்றும் குலோத்துங்கனே பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்த அனபாயன் என்பதும் இவன் காலத்தில் விளங்கியவரே சேக்கிழாரடிகள் என்பதும் தெள்ளிதிற் புலனாதல் காண்க. ஒட்டக்கூத்தர் தம் தக்கயாகப் பரணியில் கூறியுள்ள திருஞானசம்பந்தர் வரலாற்றிற்கும் சேக்கிழார் கூறும் அவ்வடிகள் வரலாற்றிற்கும் வேறுபாடு களிருப்பது ஒன்றே அவ்விருவரும் ஒரே காலத்தினர் அல்லர் என்பதை உணர்த்துவதாகும்.''[1]

இங்குக் குறிப்பிட்ட சில கருத்துக்கள் ஆராயத் தக்கன. முதலாவது, ஒட்டக்கூத்தர் பெரிய புராணத்தைக் குறிப்பிட வில்லையென்பது. ஒட்டக்கூத்தர் குறிப்பிடாதனவெல்லாம் அவருக்கு முன்னோ உடனோ நிகழவில்லை என்று கருத முடியாது. இரண்டாம் குலோத்துங்கன் தனக்கு ஆசிரிய ராகவும் அவைக்களப் புலவராகவும் தன் பெருமதிப்புக்கு உரியவர் ஆகவும் இருந்த ஒட்டக்கூத்தரை அன்றி வேறு எப் புலவரையும் எந்நூலும் இயற்றும்படி வேண்டிக் கொள்ள மாட்டான் என்று சொல்வது சிறிதும் பொருந்தாது. இவன் ஒட்டக்கூத்தரை இளமை முதல் அறிந்த போது,

1 பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம் இரண்டாம் பகுதி, 1957, பக்கம் 167-8.

பேராசிரியராகவும், பெரும்புலவராகவும் கண்டான்; பக்தி மாஞகக் கண்டதில்லை; அல்லது காணும் சூழல் அமைய வில்லை என்று நாம் சொல்லலாம். பக்திக் காவியம் இவரிடம் விளையும் என்றும் அவன் எண்ணியதில்லை. ஆகவே, பக்தித் துறைக்கு ஏற்ற வேறு ஒரு பெருந்தகுதி யாளரைக் கொண்டு அதற்கான பெருங்காப்பியம் செய்வித்தது வியப்பன்று. தனி மனிதன் வாழ்க்கையிலேயே உலகியல், தொழிலியல், கல்வி இயல், ஆன்ம இயல் போன்ற பல்வேறு துறைகளைக் காண்கிரேம். ஒன்று மற்ருென்ருேடு உறழாமல் வாழ்க்கை செவ்வனே நடை பெற்று வருகிறது. அரசனுயிருப்பவனிடத்திலோ இவற்ருேடு கூட, அரசியல், போரியல் போன்ற பின்னும் பல துறைகள் ஒருங்கு விளக்கம் பெற வேண்டியிருக்கும். இவை ஒன்ருே டொன்று உறழ்ச்சி கொள்ளாமல் தம் வயம் இயங்கும்படி அவன் நடத்த வேண்டியவன். ஒட்டக்கூத்தர் எத்தகைய பேராசிரியர் என்பதை அவர் பாடிய உலாக்கள் தக்கயாகப் பரணி பிள்ளைத்தமிழ் போன்றவற்றில் நன்கு காண்கிருேம். அவருடைய செய்யுள் நடையும் அங்குத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஆனல் திருத் தொண்டர் புராணத்துட் காணப் படுவது போல பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடுகின்ற கவிவல்லவராக அவர் ஒருகாலும் ஆகியிருக்க மாட்டார்; நாம் இன்று சொல்லவும் மாட்டோம். இதை நன்குணர்ந்தவன் குலோத்துங்கன் ஆதலால், அவன் "இதனை இதனல் இவன் முடிக்கும் என்று ஆய்ந்து அதனை அவன் கண் விடல்" என்று திருவள்ளுவர் கூறியவாறு, சேக்கிழாரைக் கொண்டே திருத்தொண்டர் புராணம் கேட்க வேண்டும் என்ற முடிவு கொண்டான். இஃது இயல்பே. இதில் முரண் எதுவுமில்லை. ஒருவர் எத்தனைப் பெரியவராயினும், அவரே எல்லாக் காரியங்களையும் முற்றுவிப்பது என்பது இயலாது. நெற்குன்றவாணர் "கோக்கண்ட மன்னர்" என்ற பாடலைச் சொல்லி

ஒட்டக்கூத்தருக்கு அமைதி புகட்டும் நிலையும் இருந்தது. ஆதலால் சிறந்த அறிவாளியாய் இருந்த குலோத்துங்கன் ஆன்மார்த்த நெறியில் சேக்கிழாரைக் குருவாகக் கொண்டா னென்பது மிக்க அறிவுடைய செயல்.

முக்கியமான ஒரு கருத்தைச் சொன்னால் ஒட்டக் கூத்தரும் சேக்கிழாரும் குலோத்துங்கன் வாழ்க்கையில் வெவ்வேறு நிலைகளில் இடம் பெற்றவர்கள் என்பது நன்கு விளங்கும். கூத்தர் குலோத்துங்கன்மீது உலாவும், பிள்ளைத்தமிழும் பாடியிருக்கிறார். 'பாடிய, வெள்ளைக் கலியுலா மாலையொடு மீண்டுமவன், பிள்ளைத்தமிழ் மாலை பெற்றோனும்' என்பது பின்வந்த சங்கர சோழன் உலா (13 நூற்றாண்டு) தரும் குறிப்பு. இதன்படி முதலில் உலா பாடினார், பின்பு பிள்ளைத்தமிழ் பாடினார். அடுத்து, அரசர்களுக்கு முடிசூடும் முன்னமேதான் பிள்ளைத்தமிழ் பாடலாம், முடிசூடிய பின்னர் பாடல் ஆகாது என்பது இலக்கண மரபு. கூத்தர் மரபு நன்கறிந்தவர். ஆதலால் அவர் பிள்ளைத்தமிழ் பாடியது குலோத்துங்கன் அரசனாகும் முன், அவன் இளவரசாய் இருந்தபோது; உலாப் பாடியது இதற்கும் முன்னதாக. ஆனால் சேக்கிழார் குலோத்துங்கனால் தான் மன்னன் ஆனபின் அமைச்சராக்கப் பெற்று, பின்னும் சில காலம் கழிந்து திருத் தொண்டர் புராணம் பாடினார் என்பது வரலாறு. ஆதலால் உலாவும், பிள்ளைத்தமிழும் பாடிய காலத்து, அதாவது குலோத்துங்கன் இளவரசாய் இருந்தபோது, விக்கிரம சோழன் ஆட்சிக் காலம். சேக்கிழார் இளைஞராய்க் குன்றத்தூரில் இருந்தார். அப்போது திருத்தொண்டர் புராணம் பிறக்கவில்லை, கூத்தர் சேக்கிழாரையும் புராணத்தையும் அறியவில்லை, அப்போது குறிப்பிடவில்லை என்பது உண்மையல்லவா? சேக்கிழார் தம் நூலில் அனபாயனைத் தவிர யாரையுமே குறிப்பிடவில்லை.

1 இப்பொருள்களை ஒட்டக்கூத்தர் பற்றிய எமது கட்டுரையில் பின்னும் விரிவாகச் சொல்லியிருக்கிறோம்.

இனி இரண்டாம் குலோத்துங்கனைக் கூறுமிடத்து (சோழர் வரலாறு, பக்கம் 93) அவனே தில்லையைப் பெருஞ் சிறப்புச் செய்தான் என்கிறார். பின்வரும் கூற்றுக் காண்க. "இவன் தில்லையம்பதியில், தேவர்கோன் மூதூரிலுள்ள பெரு வீதிகள் கண்டு நாணுமாறு நாற்பெருந் தெருக்கள் அமைத்தும் பற்பல மண்டபங்கள் கட்டுவித்தும் அந்நகரைச் சிறப்பித்தான்; சிற்றம்பலத்தைப் பொன்னாலும் பல்வகை மணிகளாலும் அலங்கரித்துப் பணி புரிந்தான்; பேரம்பலத்தையும் உட் கோபுரத்தையும் திருச்சுற்று மாளிகையையும் மாமேருபோலப் பொன்மயமாக்கினான். எழுநிலைக் கோபுரங்கள் எடுப்பித்தான்; உமாதேவியார் தாம் பிறந்த இமய வெற்பை மறக்கும்படி சிவகாம கோட்டம் மிகப் பெரிதாக அமைத்தான். அவ்வம்மையார் விழா நாளில் உலா வருதற்குப் பொன்னாலும் மணியாலும் அழகுறுத்தப் பெற்ற தேரொன்று செய்தளித்தான்; திருக்கோயிலில் பொன்னாலாகிய கற்பகத் தருக்களை அமைத்தான்; நாற்புறமும் கூடங்களோடு திகழும் திருக்குளம் ஒன்று கட்டினான். ஆனிரைகளும், களிற்றினங்களும் மிகுதியாக வழங்கினான்." இவ்வாறு இவ்வேந்தன் தில்லைத் திருக்கோயிலில் நிகழ்த்திய திருப்பணிகள் அளவற்றன எனலாம். இச்சிறப்பான திருப்பணிகளையே சேக்கிழார் "தில்லைத் திருவெல்லை பொன்னின் மயமாக்கிய வளவர் போரேறு" என்று பாடுகிறார். மூன்றாம் குலோத்துங்கனைப் பற்றிப் பண்டாரத்தார் இவ்வாறு எழுதவில்லை. ஆகவே, சேக்கிழார் கூறும் குலோத்துங்கன் இவ்விரண்டாம் குலோத்துங்கனென்று கொள்ளுவதே நேரானது. மற்றப்படி எதிரம்பலம் என்பது பேரம்பலம், எதிரம்பலம் பொன் வேய்ந்த மூன்றாம் குலோத்துங்கனே பேரம்பலம் பொன்வேய்ந்த அனபாயன் என்று பண்டாரத்தார் எழுதியிருப்பது, சிறிதும் பொருந்தாத கூற்று என்பது அவர் சொல்லாலேயே தெளிவாகிறது.

மேலும், மூன்றும் குலோத்துங்கன் செய்த பல திருப்பணி களையும் (காஞ்சி, மதுரை, இடைமருது, தாராசுரம், ஆரூர்) குறிப்பிடுகிற அவனுடைய வடமொழிச் சாசனம், அவன் தில்லையில் முகமண்டபம், கோபுரம், அம்பிகை கோயில் திருச்சுற்று ஆகியவற்றைப் பொன்மயமாக்கினன் என்று கூறுகிறதேயன்றிப் பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்தான் என்று சொல்லவில்லை.[1]

ஒட்டக்கூத்தர் பெரிய புராணத்தைக் குறிப்பிடாமையால் பெரிய புராணம் அவருக்குச் சம கால நூலன்று என்ற கொள்கையும் ஏற்கக் கூடியதாகாது. ஒட்டக்கூத்தர் மனப் போக்கு வேறு. சயங்கொண்டாரை அவர் போற்றி யிருப்பது உண்மை. ஆனல் தம் நூல் எதிலும் சேக்கிழார் நூலைக் குறிப்பிட வேண்டிய அவசியம் ஏற்படாமையால் அவர் அதைச் சொல்ல நினைக்கவில்லை என்றுதான் நாம் கொள்ளவேண்டும். "இறையனரகப் பொருள், களவழி நாற்பது, கலிங்கத்துப்பரணி என்பவற்றைக் குறிப்பிட்டிருக்க அவர் பெரிய புராணத்தைக் குறிப்பிடாதது ஏன்?" என்பது இப்பேராசிரியர் கேள்வி. பாட வேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. சோழர் மரபு கூறவேண்டிய இடத்துப் பிந்திய இரு நூல்களைக் கூறுவது பொருத்தமாயிற்று. குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழில் இறைவன் காக்க என்றவிடத்து, அவ் விறைவன் அருளிய அறுபது சூத்திரமும் குறிப்பிட்டார். ஒன்றைச் சொல்லாமை மட்டும் ஒரு முடிவு கொள்வதற்கு ஆதாரமாகாது.

திருஞான சம்பந்தர் வரலாற்றுக்கும் இது பொருந்தும். சமயாசாரியர் செய்த யாத்திரைகளினல் அவருடைய வரலாறு தமிழ்நாடு நன்கறிந்தது. பதிகம் பாடிய காரணத்தால் இன்னும் நன்கு பிரசித்தம். கற்ருேர்

---

1 மா. இராசமாணிக்கனர், பெரிய புராண ஆராய்ச்சி 1948 பக்கம் 21.

இவற்றை நன்கு அறிந்திருப்பர். விவரங்களில் வேறுபாடு இருப்பது இயல்பு. செவி வாயிலாக மட்டும் கேட்டுவரும் செய்திகளில் மாறுபாடுகள் தோன்றுவது உண்டு. கேட்ட செய்திகளை வைத்து ஒட்டக்கூத்தர் தக்கயாகப் பரணியில் திருஞானசம்பந்தர் பற்றிக் கூறினர். ஆனால் சேக்கிழாரோ மதிப்பு வாய்ந்த அமைச்சராயிருந்த காரணத்தால், கேட்ட செய்திகள் அனைத்தையும் நன்கு ஆராய்ந்தே நூல் செய்தார். ஆராய்ச்சி காரணமாக செய்திகளில் மாறுதல் வேண்டியிருக்கும். எனவேதான் இருவர் கூற்றிலும் வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டன. இருவரும் வெவ்வேறு காலத்தினர், ஒரே காலத்தினரல்லர் என்பதற்கு இது காரணமாகாது. ஒருவர் பின் ஒருவராக அதிகக் கால இடையீடு கொண்டு வாழ்ந்திருந்தால் ஒருகால் ஒருவரைப் பார்த்து மற்றவர் ஒரே தன்மையில் வரலாற்றைக் கூற முடியும். ஒரே காலத்தில் வாழ்ந்தமையால்தான் இருவரும் வெவ்வேறாகச் சொல்லுகின்றனர் என்று துணிந்து சொல்ல வேண்டும்.

இனி மூன்றாவது, இரண்டு குலோத்துங்க சோழர் காலத்திலும் தமிழ்நாட்டின் அரசியல் நிலை முற்றும் வெவ்வேறு. இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் சோழநாடு முன்னும் பின்னும் கண்டறியாத பூரண அமைதியைப் பெற்றிருந்தது. பூசல் இல்லை, குழப்பம் இல்லை; சாந்தமான சூழ்நிலையில் அரசன் புராணச் சரித்திரங்களைச் செய்விக்கப் பெரும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் காலமோ, எந்நேரமும் போர் மலிந்த காலம். இவன் மிகச் சிறந்த தமிழ் வள்ளல்; இவனே சிறந்த தமிழ்ப் புலவன்; எனினும் சோழநாட்டின் விதி இவனைச் சும்மா விடவில்லை. எந்த நேரமும் போர்கள். 9ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி 12ஆம் நூற்றாண்டு முடிய விரிந்து வளர்ந்து சிறப்புற்றிருந்த சோழர் பேரரசு சீர்குலைந்து முடிவெய்துவதற்கான அறிகுறிகள்

இவன் காலத்தில் தோன்றலாயின. பாண்டி மன்னனோடு பலமுறை போர் புரிந்தான்; கொங்கு நாட்டுப் போர், ஈழ நாட்டுப் போர், வடநாட்டுப் போர் முதலிய போர்கள். இவன் ஆட்சியின் தொடக்கத்தில் தொண்டை நாட்டில் வெள்ளச் சேதத்தால் வந்த பெரும் பஞ்சம்; ஆட்சியின் இடைக்காலத்தில் 'குகை இடி கலகம்'; அடுத்து மழையின்மையால் ஏற்பட்ட பெரும்பஞ்சம்: இவ்வாருக உண்மையிலேயே பெரும் வீரனும், பெரும் புலவனுமாகிய இவன் ஆட்சி, மிகுந்த துன்பத்துக்கு இடமான காலம். இவனுடைய புய வலி ஒன்றே நாடு அப்போது சீர்குலையாமல் காத்தது. இவனுடைய மகன் மூன்றும் இராசராசன் காலத்தில் நாடு சீர்குலைந்தது என்று வரலாறு கூறுகின்றது. (அவனைக் கோப்பெருஞ்சிங்கன் என்ற சாமானிய படைத் படைத் தலைவன் சிறைப்படுத்திவிட்டான்!) எனவே, அமைதியாக ஆன்மார்த்த நெறியில் மனம் செல்லுதற்கு ஏற்ற சூழ்நிலை இவன் காலத்தில் அறவே இல்லை என்பதை நாம் நன்குணரலாம். இதனாலும் சேக்கிழார் காலம் இவனது காலமாயிருக்க முடியாது என்பது தெளிவு.

" தில்லைநகர் நம் குலோத்துங்கன் (2) ஆட்சிக் காலத்தில் தான் எல்லா வளங்களும் நிறைந்த பெருநகராக அமைக்கப் பெற்றதாதல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. அன்றியும் அம்மாநகரில் இவ்வரசர் பெருமான் முடிசூடிக் கொண்டமைக்குரிய குறிப்பும் இக்கல்வெட்டுத் தொடரில் (திருமாணிகுழிக் கல்வெட்டு) இருத்தல் அறியத்தக்கது. எனவே இவன் காலத்தில்தான் தில்லையம்பதியிலும் அங்குள்ள அம்பலவாணரது திருக்கோயிலிலும் பலப்பல திருப்பணிகள் நிகழ்த்தப்பெற்றன என்பது ஒருதலை" என்று பண்டாரத்தாரே எழுதியிருக்கிறார். இச்சிறப்புக்கள் முழுமையும் பெரிய புராணத்தில் காணலாம். பெரிய புராணத்தில் தில்லை சிறப்பிக்கப்பெற்ற அளவு வேறெந்த

நூலிலும் சிறப்பிக்கப் பெறவில்லை. ஆதலால் இவ்வளவு சிறப்புக்களைச் சொல்லுகின்ற சேக்கிழார் அச்சிறப்புக்களைச் செய்த சோழன் காலத்தில் வாழ்ந்து கண்டு சொல்கிறார் என்று கருதுவதே நேரியது.

இரண்டாம் குலோத்துங்கன்: இனி சேக்கிழார் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்து வாழ்ந்தார் என்ற செய்தியையும் அதுபற்றிய பிற செய்திகளையும் தொகுத்துக் கூறலாம். அனபாயனுக்கு, இவன் முன்னவனாகிய முதற் குலோத்துங்க சோழனுக்கு வழங்கிய திருநீற்றுச் சோழன் என்ற பெயரும் வழங்கிற்று என்பதை உமாபதி சிவாசாரியரே தாம் செய்த கோயிற் புராணப் பாயிரத்தில் அனபாய. சோழச் சக்கரவர்த்தி துதியாக ஒரு பாடலில் கூறுகிறார்:

ஒன்றியசீர் இரவிகுலம் உவந்தருளி உலகுய்யத்
துன்றுபுகழ் திருநீற்றுச் சோழனென முடிசூடி
மன்றினிடம் தொழுதெல்லை வளர்கனக மயமாக்கி
வென்றிபுனை அனபாயன் விளங்கியபூங் கழல்போற்றி.

இத்திருநீற்றுச் சோழர் (குலோத்துங்கன்) துதியாக 16ஆம் நூற்றாண்டில் புராணத் திருமலைநாதர் பாடிய சிதம்பர புராணத்திலும் (பாயிரம் 11) ஒரு பாடல் உள்ளது:

பருதிகுலம் தனிலுதித்துப் பரசமய இருளகற்றிப்
பரமன் ஆடும்
பொருவருபே ரம்பலமும் கோபுரமும் ஆலயமும்
பொன்வேய்ந் துண்மைச்
சுருதியுடன் சைவநெறி தழைத்தோங்கத் திருநீற்றுச்
சோழன் என்னும்
குருமணிமா முடிபுனைந்த குலோத்துங்க வளவனருள்
குறித்து வாழ்வாம்.

சாசன இலாகாவால் படியெடுக்கப்பட்ட 1901ஆம் வருஷத்து 269ஆம் எண் கொண்ட திருவாரூர்க் கல்வெட்டு

குலோத்துங்கனே அனபாயன் என்று தெரிவிப்பது. அக் கல்வெட்டின் சுருக்கம் பின்வருவது: "பூமன்னு பதுமம் பூத்த .... கோவிராஜகேசரி பன்மரான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு ஏழாவது திருவாரூர் உடையார் ஸ்ரீ மூலத்தானமுடையார் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆளுடைய நம்பிக்கும் பரவை நாச்சியார்க்கும் அற்சனுபோக இறையிலியாகப் பழம் பெயரும் முன்னிறைகட்டின படியுந் தவிர்ந்துகொண்டு எ-வது முதல் அனபாய நல்லூரென்னுந் திருநாமத்தால்... இக்கோயிலில் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஆளுடைய பிள்ளையார்க்கும் திருநாவுக்கரசு தேவர்க்கும் வேண்டும் அற்சனைகளுக்கு ...." இதில் குலோத்துங்க சோழரே அனபாயன் என்று கல்வெட்டினுல் தெளிவாகிறது. அக் காலத்தில் இரண்டாம் குலோத்துங்கனையோ அவன் மகன் இரண்டாம் இராசராசனையோ பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. அடுத்து திருமாகாளத்துக் கல்வெட்டை ஆராய்ந்த ராபர்ட் சூவல் என்ற கல்வெட்டுத் துறையார் இது முதற் குலோத்துங்கனுக்கு உரியதாகாது, இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழதேவருக்கே உரியது என்று முடிவு செய்தார். இரண்டும் பூமன்னு பதுமம் என்று தொடங்குகின்ற இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழதேவருக்கு உரிய மெய்க்கீர்த்தியாகும். பல சாசனங்களில் பழம்பேர் தவிர்த்து அனபாயநல்லூர் என்றும், திருநீற்றுச் சோழடப் நல்லூர் என்றும் பெயர்கள் அமைக்கப்பட்டமை குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.

சிற்றம்பலத்தை ஆதித்தன், பராந்தகன், முதற் குலோத்துங்கன் விக்கிரம சோழன் முதலியோர் பொன் வேய்ந்தனர். ஆனல் பேரம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்தவர் இரண்டாம் குலோத்துங்கனும் பின்னர் மூன்ரும் குலோத்துங்கனுமே ஆவர். மேலும் கோகரணக்

கல்வெட்டொன்று, "பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்த கோராசகேசரி வன்மரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்கசோழதேவர்க்கு யாண்டு பன்னிரண்டாவது பூமன்னுபதுமம்" என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறது. இரண்டாம் குலோத்துங்கன் இராசகேசரிப் பட்டமும் மூன்ரும் குலோத்துங்கன் பரகேசரிப் பட்டமும் உடையோர். இக் கல்வெட்டு இரண்டாம் குலோத்துங்கனைக் குறிப்பது தெளிவு. எனவே, இத்தகைய தொடர்புகளால் சேக்கிழாரை ஆதரித்து அமைச்சராகக் கொண்டு அனபாயன் என்ற பட்டமும் பூண்டு பேரம்பலம் பொன்வேய்ந்து அரசு புரிந்த குலோத்துங்க சோழர் இரண்டாம் குலோத்துங்கரே என்பது தெளிவாகிறது.

இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழர் நடராசப் பெருமானிடத்தும் சமயாசாரியரிடத்தும் அன்பு பூண்டிருந்தமை முன்னம் காட்டிய திருவாரூர்க் கல்வெட்டினுல் நன்கு தெரிய வருகிறது. மேலும், களத்தூர்ச் சாசனம் ஒன்று அவ்வூரைத் திருத் தொண்டத் தொகை நல்லூர் என்று வேறு பிரித்துப் புதுப் பெயரிட்டார் என்று கூறுகிறது. அன்றியும், உடல் ஊனமுடையார்க்கு வாழ்க்கைக்கு வழி செய்ய வேண்டுமென்று இன்று உலகெங்கும் முன்னேற்றம் பெற்றுள்ள நாடுகளில் பெரும் இயக்கங்கள் எழுந்துள்ளன; இக் கருத்தை நம் அரசர் செயலில் காட்டினுர் என்று திருவாமாத்தூர்க் கல்வெட்டினுல் அறிகிறோம். அங்கு கோயிலில் 'திருப்பதிகம் பாடிவரும் குருடர்கள் பதினெழுவரும் இவர்களுக்குக் கண்காட்டுவார் இருவரும் ஆகப் பதினெண்மர் மூன்று சந்தியும் வந்து விண்ணப்பம் செய்து' என்று காணப்படுகிறது. இவ்வாறு மிகுந்ததோர் அமைதியான சூழ்நிலையில் ஆட்சி நடைபெற்ற காரணத்தினுல்தான் வாழ்வின் புனரமைப்புத் திட்டங்கள் நடத்தி வைப்பது அரசருக்குச் சாத்தியமாயிருந்தது.

எனவே, இதுவரையில் கூறிவந்த விளக்கங்களால் சேக்கிழார் காலம் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழதேவர் காலமே என்பது தெளிவாகிறது.

இதுவுமன்றி, சோழமன்னன் சேக்கிழாருக்கு 'உத்தம சோழப் பல்லவன்' என்று சிறந்த பட்டம் அளித்தான் என்றும், 'தொண்டர்சீர் பரவுவார்' என்ற பட்டமளித்தான் என்றும், இவரது இளவல் பாலருவாயருக்குத் தொண்டைமான், தொண்டை மண்டலம் நின்று காத்த பெருமாள் என்ற பட்டங்கள் வழங்கினன் என்றும், சேக்கிழார் புராணம் 18, 100, 99 பாடல்களால் தெளிவாகின்றது. இவர் வரலாற்றைச் சாசனச் சான்றும் நன்கு வலியுறுத்துகின்றது.

சோழ நாட்டில் திருமழபாடிச் சிவாலயத்து இரண்டாம் பிராகாரத்துத் தெற்குத் திருமதிலில் திரிபுவனச் சக்ரவர்த்தி இராசராச தேவனுடைய 17ஆம் ஆட்சியாண்டில் அமைந்த ஒரு கல்வெட்டு, "செயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துக் குன்றத்தூர் நாட்டுக் குன்றத்தூர் சேக்கிழான் தேவடிகள் ராம தேவனை உத்தமச் சோழப் பல்லவராயன்" என்பவர் கோயிலுக்குத் திருநந்தா விளக்கின் பொருட்டு 90 ஆடுகள் உதவிய செய்தி பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. (இக்கல்வெட்டின் ஆண்டு கி.பி. 1163.) இங்குக் குறிப்பிடப்பட்ட இராசராசன் (திரிபுவனச்சக்கரவர்த்தி) இரண்டாம் குலோத்துங்கனுடைய மகன் என்பது தெளிவு. இக்காலத்திலும் சேக்கிழார் வாழ்ந்திருந்து மேற்குறித்த சிவதருமம் செய்தார் என்றறிகிறோம். அக்காலத்துப் பெரியார் தங்களைப் பணிவோடு தாழ்த்திக் குறிப்பிட்டுக் கொள்ளும் இயல்பினால், சாசனத்தில் சேக்கிழான், இராமதேவன், பல்லவராயன் என்று பெயர் ஒருமையில் வந்துள்ளது. இவரைச் சாசனம் மாதேவடிகள் என்று சிறப்பித்துச் சொல்கிறது. குன்றை முனி என்றும், அருந்தவந்தனிலிருந்தவர் என்றும் புராணம்

குறிப்பிடுவதனுல், இவர் அமைச்சர் பதவியினின்றும் நீங்கிய பிறகு முனிவராக வாழ்ந்தார் என்று அறிதல் வேண்டும். மாதேவடிகள் என்பது மகாதேவருக்கு அடியவரான பெரியவர் என்று பொருள் தரும். இவர் இயற்பெயர் இராமதேவன் என்றறிகிருேம். இது குன்றத்தூரில் மட்டும் இவரது இளமையில் வழங்கிய பெயர் போலும். சேக்கிழார் என்பது குடிப்பெயர், இப்பெயரோடு பலர் சாசனத்துள் வழங்கப் பெறுகிருர்கள். இவர் காலத்துக்கு முன்னும் பின்னும் இப்பெயர் கொண்டோர் பலர் சாசனத்தால் அறியப்படுகின்றனர். அருண்மொழித்தேவர் என்பது இவருக்கு அளிக்கப்பெற்ற ஒரு சிறப்புப் பெயரேயாகும். அருண்மொழித்தேவன் என்பது முதல் இராசராசனுக்குரிய இயற் பெயர். அப்பெயர் ஊர்ப்பெயராகக்கூட இக்காலத்தில் வழங்கி வருகிறது. (நீடுர் அருகே அப்பெயர் உடைய சிற்றூர் ஒன்று உண்டு.) இப் பெயர் சேக்கிழாருக்கு அமைந்தது சிறப்பினுலேயாகும். ஆதலால், இராம தேவன் என்பது இவருடைய இயற்பெயராக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று கொள்வதில் தடையிருக்க முடியாது. இராமதேவன் என்பது வைணவப் பெயர். சைவசமயத்தில் வைணவப் பெயர் தரிக்கக் கூடாது என்ற தடை இல்லே. நம் சேக்கிழார் இவ் விராம தேவராயிருக்க முடியுமா என்ற ஐயம் வேண்டுவதில்லே. திருமால் பெயரைக் கொண்ட நரசிங்க முனேயரையர் அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருள் ஒருவர்; புருடோத்தம நம்பி திருவிசைப்பாப் பாடியவர்; அச்சுதகளப் பாளர் பிற்காலத்தில் சிவஞான போதம் பாடிய மெய் கண்டாரின் தந்தை. இம் மூவர் பெயர்களும் திருமால் பெயர்களே.

சேக்கிழார் மரபில் பலர் சோழ மன்னரால் ஆதரிக்கப் பெற்று வாழ்ந்தார்கள் என்று கல்வெட்டு வாயிலாய்

---

1 மு. ராகவையங்கார், சாசனத் தமிழ்க்கவிசரிதம் ப. 70 - 78.

அறிகிறோம். முதற் குலோத்துங்கனுக்கு முன் ஆண்ட வீரராசேந்திர தேவன் காலத்து 4ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு முத்தூர்ச் சிவாலயத்தில் உத்தமச் சோழ பல்லவராயர் என்பவருடைய புதல்வர் நந்தா விளக்கு வைத்தாரென்று குறிப்பிடுகிறது என்றும், அவரே பெரிய புராண ஆசிரியர் என்றும் ஒரு கருத்துண்டு. இது பொருந்தாத கூற்று என்பதை மு. ராகவையங்கார் நன்கு விளக்கியுள்ளார். இவ்வீரராசேந்திரன் என்பவன் கொங்குச் சேரவேந்தன், இவன் சேரர் மரபில் உள்ள சிற்றரசனுகி, தலைமை வேந்தரான சோழர் பெயரைத் தரித்து அரசாளும் சோழர் மரபில் வந்தவன். ஆனுல் குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் என்ற பெயரில் பல சாசனங்கள் உள்ளன. இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் மேற்கூறியவாறு சேக்கிழாரும் அவர் தம்பி பாலருவாயரும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். மூன்ரும் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் சேக்கிழான், பாலருவாயன், சேக்கிழான் அம்மையப்பன், சேக்கிழான் புவனப் பெருமாள் என்ற தொண்டக நாடுடையான், மூன்ரும் இராசராசன் காலத்தில் சேக்கிழான் பட்டிய தேவனுட் கொண்டான், சேக்கிழான் அரையன் ஆட்கொண்ட தேவன், சேக்கிழான் வரந்தரும் பெருமாள் என்ற திருவூரகப் பெருமாள் என்போரைக் காண்கிறோம்; அன்றியும் 1270–1305 இல் அரசு புரிந்த மாற வர்மன் குலசேகர பாண்டியன் ஆட்சியில் சேக்கிழான் ஆட வல்லான் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். இவர் அனைவர் பெயரிலும் குன்றத்தூர் சேர்ந்திருக்கிறது. இராம தேவன் என்றமை போல, வரந்தரும் பெருமாள் என்ற வைணவப் பெயரும் பயின்றுள்ளது. இந்த வரலாறுகளை நன்குணர்ந்தே உமாபதியார் பின்வரும் பாட்டில் சேக்கிழார் மரபு சிறந்ததன்றே என்று தோற்றுவாய் செய்யுமிடத்துப் பாடுகிருர்:

பாலாறு வளஞ்சுரந்து நல்க மல்கும்
பாளைவிரி மணங்கமழ்பூஞ் சோலை தோறும்

காலாறு கோலியிசை பாட நீடும்
களிமயில்நின் றாடும்இயல் தொண்டை நாட்டுள்
நாலாறு கோட்டத்துப் புலியூர்க் கோட்டம்
நன்றிபுனே குன்றைவள நாட்டு மிக்க
சேலாறு கின்றவயற் குன்றத் தூரில்
சேக்கிழார் திருமரபு சிறந்த தன்றே.

சேக்கிழார் காலம் பன்னிருதிருமுறை வரலாற்றில் விரிவாக ஆராயப் பெற்றுள்ளது. அந்நூலாசிரியரின் கருத்தும் நாம் இதுவரை கூறியதையே ஆதரிப்பதாக உள்ளது: “இரண்டாம் இராசராசனது ஆட்சியின் இறுதி ஆண்டாகிய பதினேழாம் ஆண்டில் திருமழபாடிக் கோயிலுக்கு நிபந்தம் வழங்கிய சேக்கிழான் மாதேவடிகள் எனக் கருதப்படும் சேக்கிழார் நாயனர், அம் மன்னனது தந்தையாகிய இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியிலும் இரண்டாம் இராசராசனது மைந்தனாகிய(?) மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சியின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்திருந்தவர் எனக் கொள்ளுதல் பெரிதும் பொருத்த முடையதாகும்.”[1]

மற்றுமொரு செய்தி குறிப்பிடத்தக்கது. இரண்டாம் இராசாதிராசனுடைய (1163 – 1178) ஒன்பதாம் ஆட்சி

---

1 வெள்ளைவாரணனர், பன்னிருதிருமுறை வரலாறு இரண்டாம் பகுதி பக்கம் 825. இரண்டாம் குலோத்துங்கன் 1133 – 1150, இரண்டாம் இராசராசன் 1146 – 63, இராசாதிராசன் 1163 – 1178, மூன்றாம் குலோத்துங்கன் 1178 – 1218. சுமார் 1140 – 45இல் பெரிய புராணம் செய்த சேக்கிழார், மூன்று அரசர் ஆட்சிக்காலம் கடந்து நான்காம் அரசன் காலத்திலும் இருந்தார் என்பது ஐயத்துக் கிடமானது. 1145 இலிருந்து 1178க்கு 33 ஆண்டுகளே; இவ்வளவு காலம் சேக்கிழார் வாழ்ந்திருக்க முடியாதென்பதில்லை. இரண்டாம் இராசராசனுடைய மைந்தன் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் என்பது நிறுவப்படாத செய்தி. சேக்கிழார் எவ்வளவு காலம் வாழ்ந்திருந்தார் என்று இவர்கள் கருதிய போதிலுங்கூட, இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தே பெரியபுராணம் செய்யப்பட்டது என்ற செய்தி நிறுவப் பட்டுள்ளது.

யாண்டில் (1172) எழுந்த ஒரு திருஒற்றியூர்க் கல்வெட்டு, "திருப்பங்குனி உத்தரத்து ஆரும் திருநாளான புதன்கிழமை ஏகாதசியும் கூடிய ஆயில்ய தினத்தன்று, மடத்துத் தலைவரான சதுரானன பண்டிதர் காபாலிகரது சோம சித்தாந்தம் வக்காணிக்கும் வாகீசபண்டிதர் இராசாதிராசன் முதலியவர்கள் முன்னிலையில் படம்பக்க நாத தேவர் திருமகிழின் கீழ்த் திருவோலக்கம் செய்து எழுந்தருளி யிருந்து ஆளுடையநம்பி ஸ்ரீபுராணம் கேட்டருளா நிற்க......" என்று கூறுகிறது. ஆளுடையநம்பியாவார் சுந்தரமூர்த்தி. அவர் புராணமாவது பெரிய புராணத்தின் பகுதி. 1172இல் சொல்லுகின்ற புராணம் என்றமையால் புராணத்தின் காலம் இதற்கு முற்பட்டது. மூன்றும் குலோத்துங்கன் காலம் 1178 – 1218. ஆகவே, இது புராணத்தின் காலமாக முடியாது. புராணம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் செய்யப் பட்டது என்றமையால், இவனுக்கு முந்திய இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலம் (1133 – 1150) என்பது தெளிவு.

கம்பர், சேக்கிழார், கந்தபுராண ஆசிரியர் என்ற மூவர் காலங்கள் குறித்த குழப்பமான நிலை முன்னமே இருந்தது. கம்பர் சேக்கிழாரைப் பார்த்தே நூல் செய்தார் என்று எழுதினோரும் உளர். கந்தபுராணம் எட்டாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது என்று பாட்டும் புனையப் பட்டிருந்தது. இவற்றை ஒரு வகையாக ஆராய்ந்து, கந்த புராண ஆசிரியர் காலம் 14ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி என்று ஒருவகையாக நிறுவியிருக்கிறோம். இங்கு, கம்பரைப் பற்றியோ அவர் சேக்கிழாரைப் பார்த்துச்செய்தார் என்பது பற்றியோ பேசவில்லை. இது சைவ வைணவ அபிமானங்கள் மோதும் இடம். கம்பர் காலம் குறித்த விளக்கம் எமது 9ஆம் நூற்றாண்டு இலக்கிய வரலாற்றில் விரிவாக வெளிவரும். ஆதலால் யாருக்கு யார் முந்தி என்பது பற்றி இங்கு சொல்லும் அவசியமில்லை.

சுந்தரர் காலமும் நம்பியாண்டார் நம்பி காலமும்

சேக்கிழார் காலத்தை ஆராய்ந்த இடத்து, இவ்விருவர் காலத்தையும் குறித்துச் சில சொற்கள் கூறுவது பயனுடையதாயிருக்கும். சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகையில், 'கடல் சூழ்ந்த உலகெல்லாம் காக்கின்ற பெருமான் கழற்சிங்கன் அடியார்க்கும் அடியேன்' என்று பாடுகிறார். காக்கின்ற என்று நிகழ் காலத்தில் குறிப்பிடுவதால், அக்கழற்சிங்கன் காலத்திலேயே அவர் வாழ்ந்தார் என்பது பெறப்படுகிறது. அப்பர் சம்பந்தர் காலத்திற்குப் பின் சிங்கன் என்ற பெயருடைய பல்லவ அரசன், பரஞ்சோதியாரைக் கொண்டு வாதாபிப் போர்வென்ற நரசிம்மனுக்குச் சிறிது காலம் பின் வந்த இரண்டாம் நரசிம்மன் என்னும் இராசசிம்மன் ஆவான். இவனே பூசலார் வரலாற்றில் சொல்லப்பட்டவனும் அசரீரி கேட்டவனும் ஆகிய காஞ்சி மன்னன், இவனே காஞ்சிக் கயிலாய நாதர் கோயிலைக் கட்டியவன். ஆனால் இக் கோயிலுக்குச் சுந்தரர் பதிகம் இல்லை. இதன் எதிரில் உள்ள மிகச் சிறுகோயிலாகிய கச்சி அனேகதங்காவதத்துக்கு அவர் பதிகம் பாடியிருக்கிறார். ஆதலால் சுந்தரர் காலம் இவன் காலம் அல்ல என்பர். சுந்தரர் பதிகங்களில் பல இறந்து போயின. சம்பந்தர் பதிகம் பாடினார் என்று சேக்கிழாரால் சொல்லப்பட்ட பல தலங்களுக்கு இன்று பதிகம் இல்லை. அதுபோல, கயிலாயநாதர் கோயிலுக்கும் சுந்தரர் பதிகம் இருந்து இறந்து போயிருக்கலாம். கழற்சிங்கனது அரசி கோயிலில் பூவை எடுத்து மோந்தாள்; அதனால் கழற்சிங்கர் அவள் மூக்கை அரிந்தார் என்பது வரலாறு. மூன்றாம் நந்திவர்மன் (840–865) காலத்தில் தான் சுந்தரர் வாழ்ந்தார், அவன் மனைவி சமண சமயப் பெண், அவளே இவ்வாறு மோந்திருக்கக்கூடும் என்பது ஒரு கருத்து. ஆனால் இராசசிம்மனுடைய மனைவியர் பலர், அவருள் ஒருத்தி இவ்வாறு மலரை மோந்தாள் என்று கொள்வதில் இழுக்கு இல்லை. மேலும், சுந்தரர் காலத்திலும்

சிறிதளவு சமணவாடை வீசிக் கொண்டிருந்தது என்பதை "ஞமண ஞாஞண ஞாண ஞோணமென் றோதி யாரையும் நாணிலா அமணர்" என்று இவர் பாடியதையும் காண்க (7562). பிற்காலத்தில் சமணம் வீழ்ச்சி அடைந்தது. ஆகவே சம்பந்தருக்கு உடன் அடுத்த காலத்தில் சுந்தரர் வாழ்ந்தார் என்பது எல்லா வகையிலும் பொருத்தம். பல தலமுறைகள் சென்று, இரண்டு நூற்றூண்டு கழித்து, பல்லவ மரபில் வருகின்ற மூன்றும் நந்திவர்மன் ஒருவனே சைவன் என்ற ஒரு காரணம் பற்றி, அவனே சுந்தரர் காலத்தவன் என்று சொல்வதைவிட, அப்பர் சம்பந்தர் காலத்தில் இருந்த மகேந்திரவர்மன், நரசிம்மவர்மன் ஆகியோர் காலத்தின் பின்வந்தவனுய், அசரீரி கேட்டவனுய், சிவாலயம் கட்டியவனுய் உள்ள இராசசிம்மன் காலத்தில் சுந்தரர் வாழ்ந்தார் என்று கருதுவது எல்லாவிதத்திலும் பொருத்த மானது. அதாவது, அவர் காலம் கி. பி. 700ஐ ஒட்டி யிருக்கலாம்.[1]

நம்பியாண்டார் நம்பி வரலாற்றையும் காலத்தையும் எமது பிற வரலாற்று நூல்களில் (10, 11) தெளிவுபடுத்தி யிருக்கிறோம். இராசேந்திரன் காலத்தில் கட்டிய கங்கை கொண்ட சோழபுரக் கோயிலுக்குக் கருவூர்த்தேவர் பாடிய திருவிசைப்பாவை ஒன்பதாம் திருமுறையில் சேர்த்த காரணத்தாலே 8-11 திருமுறைகள் நம்பியால் வகுக்கப் பெறவில்லை, அவர் தொகுத்தவை முதல் ஏழு திருமுறைகளே என்று கூறுதல் பொருத்தம் ஆகாது. இராசராசன் காலத்தில் நம்பி திருமுறைகளைத் தொகுத்தார். அப்போது கருவூர்த்தேவர் பாடிய தஞ்சைத் திருவிசைப்பாவைச் சேர்த்துக் கொண்டார் என்பதே முறை. இதில் கவனிக்க வேண்டியது, திருமுறை வகுப்பு பதினொரு திருமுறை

1 சுந்தரர் காலத்தை எமது எட்டாம் நூற்றூண்டு இலக்கிய வரலாற்றில் விரிவாக ஆராய்கிறோம்.

வரையில் நம்பியோடு முடிவு பெற்றது என்பதேயன்றி, இராசராசனேடு முடிந்தது என்பது அல்ல.[1]

சுந்தரர் திருத்தொண்டத்தொகையில் திருமூலரைக் குறிப்பிடுகிருர்; பின் வந்த மாணிக்கவாசகரைத் திருமுறை தொகுத்த நம்பி அறிவாரேயன்றிச் சுந்தரர் அறியமாட்டார்; அப்படியிருக்க, மாணிக்கவாசகருடைய திருவாசகத்தை எட்டாந் திருமுறையாகவும், திருமூலர் திருமந்திரத்தைப் பிற்பட்ட பத்தாந் திருமுறையாகவும் நம்பி வைத்தார் எனல், அவருடைய பெருந்தகைமைக்கு ஏற்றதாகாது; ஆதலால் நம்பி ஏழு திருமுறைகளே தொகுத்தார், பிந்தியவை அவர் தொகுக்கவில்லை என்றெல்லாம் ஆராய்ச்சி செல்கிறது[2]. பதினெரு திருமுறைகளின் தொகுப்பும் பாகுபாடும் இசை–இயல் என்ற அடிப்படையில் வந்தன என்பதை உணர்ந்தால், இத்தகைய பிழையான கருத்துக்களுக்கு இடமிராது. (எமது 10ஆம் நூற்ருண்டுத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, 422ஆம் பக்கத்தில் காட்டிய பன்னிரு திருமுறை இயல் இசை அட்டவணையைக் காண்க.)

திருத்தொண்டர் புராணம்

நூற் பெயர்

சேக்கிழார் தம் நூலுக்கு வைத்த பெயர் திருத்தொண்டர் புராணம் என்பது:

இங்கிதன் நாமம் கூறின், இவ்வுல கத்து முன்னுள்
தங்கிருள் இரண்டில் மாக்கள் சிந்தையுட் சார்ந்து நின்ற
பொங்கிய இருளை ஏனைப் புறஇருள் போக்கு கின்ற
செங்கதி ரவன்போல் நீக்கும் திருத்தொண்டர் புராணம்
என்பாம்.

---

1 நம்பியின் காலத்தை எமது பத்தாம் நூற்ருண்டு இலக்கிய வரலாறு பக்கம் 418-419இலும் பதினெராம் நூற்ருண்டு பக்கம் 284-329இலும் விரிவாகக் காணலாம்.

2 பெரிய புராண ஆராய்ச்சி 1948, பக்கம் 70 - 78.

வழங்குகின்ற பெயர் பெரியபுராணம்; பெரியது என்பது அளவால் அன்று; அளவால் அதாவது செய்யுள் தொகையால், இதனினும் பெரியவை கந்தபுராணம் போன்ற பல உள்ளன; ஆனல் இது பொருளால் பெரியது: பெரியது யாது என்று கேட்ட வேலோனுக்கு அவ்வைப் பிராட்டி 'பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது' என்று தொடங்கிப் பலவும் சொல்லி இறுதியில் "இறைவனே தொண்டருள்ளத் தடக்கம், தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே" என்று பாடினர். அத்தொண்டருடைய தொண்டின் பெருமையைப் பாடுதலால் இந்நூல் பெரிய புராணமெனப் பெயர் பெற்றது. சிவபெருமானே 'தில்லை வாழந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்' என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்தமையால், இத்தனை அடிமைத் திறத்துக்கும் மூலமான தொண்டர் பெரியவராவார்; அவர் வரலாறே பெரிய புராணம். நூலின் விநாயகர் வணக்கத்தில் 'எடுக்கும் மாக்கதை இன்தமிழ்ச் செய்யுளால் நடக்கும் மேன்மை நமக்கருள் செய்திட' என்கிறார்; மாக்கதை – பெரிய கதை, பெரிய புராணம்.

பெயர் அமைப்புக்கு மற்றோர் பொருளும் சொல்வார் உளர். பெரியபுராணமானது, சுந்தரமூர்த்தி நாயனரைக் கதாநாயகராகக் கொண்ட பெருங்காப்பியம் என்று கருதுவோர், திருத்தொண்டர் புராணம் என்ற பெயரில் குறிப்பிட்ட திருத்தொண்டர், சுந்தரரே என்றும் கூறுவார்கள்; சுந்தரர் வரலாற்றைக் கூறுவதால் திருத்தொண்டர் புராணம் என்பது அவர்கள் கருத்து. இது பொருந்தாமை வெளிப்படை. பாயிரத்துள் சேக்கிழார், மாக்கதை, அடியார் புகழ், தெரிவரும் பெருமைத் திருத்தொண்டர், திருத்தொண்டர் புராணம் என்று மட்டும் கூறுகிறரேயன்றி, ஓரிடத்திலேனும் இங்குச் சுந்தரர் பெயரைக் குறிப்பிடவில்லை. சுந்தரர் புராணம் என்பது அவர் கருத்தன்று என்பது நன்கு தெளியப்படும்.

தொண்டர் காலம்

தில்லையம்பலத்தில் இறைவன் உலகெலாம் என்று அடி எடுத்துக் கொடுக்க, சேக்கிழார் உலகெலாம் உணர்ந்து ஓதற்கரியவன் என்று நடராசப் பெருமான் துதியாகத் தொடங்கித் தம் நூலைப் பாடினர். திருவாரூரில் தியாகேசப் பெருமான் தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன் என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்க, அதையே தொடக்கமாக வைத்துச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பதினொரு பாடல்களால் திருத்தொண்டத் தொகை பாடினர். இது சிவபெருமானுடைய சேவடித் தொண்டர்களாகச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் அன்று அறிந்திருந்த தனி யடியார் அறுபதின்மரையும் தொகை யடியார் ஒன்பதின்மரையும் பெயர் குறிப்பிட்டு, அவர்களுடைய அடியார்க்கும் அடியனகிய நான் ஆரூரில் அம்மானுக்கு ஆளாவேன் என்று பாடிப் பரவுவதாக உள்ளது. சுந்தரமூர்த்தியின் காலம் கி. பி. 700ஐ ஒட்டிய காலமாகும். இதனல் இவர் குறிப்பிட்டுள்ள நாயன்மார் அனைவரும் இந்த ஆண்டுக்கு முற்பட்டு வாழ்ந்தவர்கள் என்று காலத்தால் வரையறை பெறுகிறார்கள்.

தொகைவகைவிரி

பின்னர் இராசராச சோழ மன்னன் காலத்தில் கி. பி. 1000க்குச் சற்றுப் பிற்பட்டு வாழ்ந்த நம்பியாண்டார் நம்பி திருத்தொண்டத் தொகையில் குறிப்பிட்ட தனியடியார் தொகையடியார் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பாடல் வீதம் கட்டளைக் கலித்துறையால் 89 பாடல் கொண்ட ஓர் அந்தாதி பாடினர். இங்கு இவர் அறுபத்து மூவர் பதி, தேசம், மரபு, செய்த தொண்டு ஆகியவற்றை அத்திருத் தொண்டத் தொகையின் வழியே பாடியமைத்தார் என்று அந்தாதியின் பாயிரப் பாடல் கூறுகிறது. இது திருத் தொண்டத் தொகையின் வகை என்று சொல்லப்படுகிறது. சுந்தரர்

பாடிய நாயனார் தொகை அறுபது; நம்பி, சுந்தரரையும், சடையன் இசைஞானி காதலன் திருநாவலூர்க் கோன் ஆரூரன் என்ற விடத்துக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அவர்தம் தந்தை தாயராகிய சடையநாயனாரையும் இசை ஞானி யாரையும் சேர்த்து அறுபத்து மூவர் ஆக்கினார். இதுவே நாயனார் அறுபத்து மூவர் என்ற எண் அமைந்ததற்கு வரலாறு.

சேக்கிழார் தொகை வகை விரி என்ற முறையில் திருத் தொண்டத் தொகையைத் தொண்டர் வரலாறு குறிப்பிடும் தொகையாகவும், நம்பியின் அந்தாதியை வகையாகவும் அமைத்துக்கொண்டு தம்முடைய நூலை இவற்றின் விரியான புராணமாகப் பாடுகிறார். இதை ஓர் எடுத்துக்காட்டால் விளக்கலாம். 'ஒரு நம்பி அப்பூதி அடியார்க்கும் அடியேன்' என்பது சுந்தரர் வாக்கு; இது தொகை.

தனமா வது திரு நாவுக் கரசின் சரணமென்ன
மனமார் புனற்பந்தர் வாழ்த்திவைத் தாங்கவன் வண்தமிழ்க்கே
இனமாத் தனது பெயரிடப் பெற்றவன் எங்கள்பிரான்
அனமார் வயல் திங்கள் ஊரினில் வேதியன் அப்பூதியே. 29

இது நம்பியின் அந்தாதி. இது வகை. இங்கு நம்பி, வேதியர் சோழநாட்டில் திங்களூரினர், செய்த செயல் புனற்பந்தர் முதலியன திருநாவுக்கரசின் சரணம் என்று வாழ்த்திப் பெயரிட்டது என்கிறார். இவற்றைச் சேக்கிழார் 45 பாடல்களுடைய புராணமாக விரித்தார். இதுவே விரி. இந்தத் தொகை வகை விரி என்பதனைச் சேக்கிழாரே திருமலைச் சிறப்பு என்ற பகுதியில்,

–அடியவர்
தொன்று சீர்த்திருத் தொண்டத் தொகைவிரி
இன்றென் ஆதர வாலிங் கியம்புகேன்.

மற்றி தற்குப் பதிகம்வன் தொண்டர்தாம்
புற்றி டத்தெம் புராணர் அருளினால்

சொற்ற மெய்த் திருத் தொண்டத் தொகை எனப்
பெற்ற நற்பதி கம்தொழப் பெற்ற தாம்.

அந்த மெய்ப்பதி கத்தடி யார்களை
நந்தம் நாதனும் நம்பியாண் டார்நம்பி
புந்தி ஆரப் புகன்ற வகையினால்
வந்த வாறு வழாமல் இயம்புவாம்

என்று பாடுகிறார். இவ்வாறு பாடிய இவர் தம் நூலை இரண்டு காண்டங்களாகப் பிரித்துக்கொண்டார். இந்தக் காண்டப் பகுப்புக்குப் பொருத்தம் எதுவும் விளங்கவில்லை. திருத்தொண்டத் தொகையில் முதல் நான்கு பாடல்களில் சொல்லப்பட்ட வரலாறுகள் முதற் காண்டம். இங்கு 27 தொண்டர் வரலாறுகள் சொல்லப்படுகின்றன. ஏனைய 7 பாடல்களில் சொல்லப்பட்ட தனியடியார் தொகையடியார் வரலாறுகள் இரண்டாங் காண்டத்தில் புராணமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. புராணங்களின் முறையும் திருத் தொண்டத் தொகை வரிசை முறையின்படி அமைந்துள்ளது. அந்தாதியும் இவ்விதமே அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

சுந்தரருடைய பதிகத்தை விரித்து நம்பி அந்தாதியாகச் செய்தபோது அவருக்குக் கிடைத்த வரலாற்று ஆதாரங்கள் மிகவும் குறைவு.

ஆக்கியபின் திருத்தொண்டத்
தொகையடைவை அருளாலே
நோக்கியபின் நாயன்மார்
நுடங்கடைவுந் தொழிற்பேறும்
பாக்கியத்தால் இபமுகத்தோன்
அருள்செய்த பகுதியினால்
வாக்கியல்சேர் அந்தாதி
நம்பிஅடை வேவகுத்தார்

என்ற திருமுறை கண்ட புராணப் பாடல், விநாயகருடைய அருளை ஒட்டி நம்பி அந்தாதி பாடினார் என்று கூறுகிறது.

அதாவது, தாம் அறிந்திருந்த அளவு வரலாற்றுக் குறிப்புக்களை அவர் தமது அந்தாதியில் அடக்கினர். ஆனால் சேக்கிழார் தொண்டை நாட்டிலிருந்து சோழ நாட்டுக்கு வந்து அமைச்சர் பதவி பெற்றமையால், பின்னும் ஆராய்ச்சி அதிகம் உடையவர். விரிந்த நூல் பாடும்போது இவ்வாராய்ச்சி வேண்டுவதே. நம்பியின் கூற்றுக்களையும் சேக்கிழார் கூற்றுக்களையும் வைத்து ஒப்பு நோக்கும்போது மொத்தம் உள்ள 72 வரலாறுகளில் வேறுபாடுகள் மிகக் குறைவு. குறிப்பான ஒரே வேறுபாடு, பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்ற தொகையடியார் வரலாறு. இங்கு நம்பி, 'தரணியில் பொய்ம்மை இலாத் தமிழ்ச் சங்கம் அதில் கபிலர், பரணர் நக்கீரர் முதல் நாற்பத்தொன்பது பல்புலவோர்' என்று பாடியிருக்க, சேக்கிழார் 'இவர்கள் சிவபெருமான் மலர் அடிக்கு ஆளானர், அவரை அல்லால் சொற்பதங்கள் வாய்திறவாத் தொண்டு நெறி தலைநின்ற மெய்யடியார்' என்று மட்டுமே சொன்னர். சங்கம் என்றோ, கபிலர் பரணர் நக்கீரர் என்றோ, நாற்பத்தொன்பது புலவர் என்றோ சொல்லவில்லை. கபிலர் பரணர் நக்கீரர் என்றமையால் நம்பிக்குக் குறைவில்லை; அவர் காலத்தில் இருந்த வரலாற்று விளக்கம் கொண்டு அவர் அனைவரையும் சிவனடியாராகக் கண்டார். மேலும், கபிலர் பரணர் நக்கீரர் ஆகிய புலவர் பெயரால் தாம் அறிந்த பல பிரபந்தங்களை 11ஆம் திருமுறையில் தொகுத்தார். நக்கீரர் பிரபந்தங்கள் சில திருவாலவாய் அரன் சேவடிக்குத் தொடர்புடையவை. நக்கீரருக்கு இவ்வாறு தொடர்பு அமையவே, சங்கத்துப் புலவர் என்று வழங்கிய நாற்பத்தொன்பதின்மரும் அரன் சேவடிக்கு ஆட்பட்டவர்கள் என்றே அவர் பாடிவிட்டார். ஆனால், வரலாற்று உணர்வுகொண்ட சேக்கிழார், சங்கப் புலவர் அனைவரும் அரன் சேவடிக்கு ஆட்பட்டவர் அல்லர் என்பதை உணர்ந்ததோடு, பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்பதற்கு விரிவான பொருளும் கூறினர் :

"செய்யுள்நிகழ் சொற்றெளிவும் செவ்வியநூல் பலநோக்கும்
மெய்யுணர்வின் பயனிதுவே" எனத்துணிந்து விளங்கி ஒளிர்
மையணியுங் கண்டத்தார் மலரடிக்கே ஆளானூர்
பொய்யடிமை யில்லாத புலவரெனப் புகழ் மிக்கார்.

எனவே, சங்கப் புலவர் என்றமையால் நம்பியின் நிலை தவறுடையதன்று; ஒரு புலவர் பழித்துக் குறிப்பிட்டது போல, அவருடைய நிலை இரங்கத் தக்கதும் அன்று.

புராண அமைப்பு

சேக்கிழார் திருத்தொண்டத் தொகையின் பதினெரு பாடல்களில் சொல்லப்பட்ட வரலாறுகளை அந்த வரிசையிலேயே 11 சருக்கங்களாக அமைத்துக் கொண்டார். நூல் முகப்பில் திருமலைச் சருக்கம் என்ற ஒரு பகுதியை அமைத்து மொத்தம் பன்னிரு சருக்கங்களாக ஆக்கினூர். சருக்கத்தின் பெயர், திருத்தொண்டத் தொகைப் பாடல்களின் தொடக்கத் தொடர்களாகும். இவை முறையே: தில்லை வாழ் அந்தணர், இலை மலிந்த, மும்மையால் உல காண்ட, திரு நின்ற, வம்பறுவரி வண்டு, வார்கொண்ட வனமுலையாள், பொய்யடிமை இல்லாத புலவர், கடல் சூழ்ந்த, கறைக்கண்டன், பத்தராய்ப் பணிவார், மன்னியசீர் என்ற பெயரில் அமைந்தவை. நூல் இறுதியில் சேக்கிழார், சடைய நாயனூர் இசை ஞானியார் (சுந்தரரின் பெற்ருேர்) புராணங்களை ஒவ்வொரு பாடலால் பாடி, பின்னர் 53 பாடல்களால் வெள்ளானைச் சருக்கம் என்ற ஒரு பகுதி சேர்த்து, அதனுள் சுந்தரர் வெள்ளானையின்மீது இவர்ந்து கயிலை சென்ற வரலாறும், அவர் இறுதியில் பாடிய திரு நொடித்தான்மலைத் திருப்பதிகத்தை வருணன் திருவஞ்சைக் களத்தில் சேர்ப்பித்த வரலாறும், சேரர் காவலர் பாடிய திருக்கயிலாய ஞான உலாவைச் சாத்தனூர் கேட்டுப் பிட ஊரில் வெளிப்படப் பகர்ந்த வரலாறும் கூறி, நூலை முடிக்கிருர்.

'உலகெலாம்' என்ற நடராசப் பெருமான் அடியெடுத்துக் கொடுத்த தொடரோடு நூல் தொடங்குகிறது. நூலின் பாயிரப்பகுதி 10 பாடல். இது அம்பலத்தாடுவார் வணக்கம், திருக்கூட்ட வணக்கம், அவையடக்கம், களன், பொருள், நூற்பெயர் ஆகியவை கூறுகின்றது. அடுத்தது திருமலைச் சருக்கம் என்ற பகுதி. இது அறுபத்து மூன்று நாயன்மார் வரலாற்றை அறிமுகப்படுத்தும் பொருட்டுச் சேக்கிழாரால் புராண முகப்பில் அமைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு வாயில் போன்றது. இதனுள் திருமலைச் சிறப்பு, திரு நாட்டுச் சிறப்பு, திரு நகரச் சிறப்பு, திருக் கூட்டச்சிறப்பு, தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் என்ற ஐந்து பகுதிகள் உள்ளன. உண்மையில், தடுத்தாட்கொண்ட புராணமே நூலின் தொடக்கப் பகுதியாகும். முந்திய பகுதிகளை ஆசிரியர் காப்பிய அமைப்புக்கென்றே பெய்திருக்கிறார் என்று தெரிகிறது.

முதலாவது **திருமலைச் சிறப்பு:** இங்கு, உபமன்னிய முனிவர் வரலாறு, கயிலையிலிருந்த ஆலால சுந்தரர் நில வுலகுக்கு வரவேண்டி நேர்ந்த வரலாறு, அவர் திருவாரூரில் திருத்தொண்டத் தொகை பாட, நம்பியாண்டார் நம்பி அடியார்களை விரித்துக் குறிப்பிட்ட செய்திகள் ஆகியவை இங்குச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இரண்டாவது திருநாட்டுச் சிறப்பு. இங்குச் சோழருடைய காவிரி நாட்டியல்பைப் பாடுகிறார்.

அடுத்தது **திருநகரச் சிறப்பு:** பெருங் காவியத்துக்கு நாட்டுப் படலம் கூறுதல் முறையாதலால் திருத் தொண்டத் தொகை பிறந்த தலமாகிய திருவாரூரை நகரமாகக் கொண்டு இதன்கண் மனுநீதிச் சோழன் வரலாற்றைப் பாடுகிறார். எவ்வளவு சிவபக்தியும் சோழர் மாட்டு அன்பும் கொண்டு இவர் பாடுகிறார்என்பதை இங்குக் காணலாம். குலோத்துங்க சோழனுடைய அமைச்சராயிருந்த சேக்கிழார் பெருமான் பேரார்வத்தோடு இப்படலம் பாடியிருக்கிறார் என்பதில் ஐயமில்லை.

அடுத்தது **திருக்கூட்டச் சிறப்பு:** இப்பகுதி புதுமையாயினும் அளவற்ற சிறப்புடையது. இத்திருக் கூட்டம் தங்கிய தேவாசிரியன் என்னும் திருக்காவணத்துள் சுந்தரர் திருத்தொண்டத்தொகை பாடினர். திருக்கூட்டத்தை ஆசிரியர் சொல்லும்போது அறுபத்துமூவர் புராணங்களின் சாரமாயுள்ள தத்துவங்களைத் தொகுத்துக் கூறிவிட்டார்:

அத்தர் வேண்டிமுன் ஆண்டவர் அன்பினல்
மெய்த்த ழைந்து விதிர்ப்புறு சிந்தையார்,
கைத்தி ருத்தொண்டு செய்கடப் பாட்டினர்,
இத்தி றத்தவர் அன்றியும் எண்ணிலார்.

மாசிலாத மணிதிகழ் மேனிமேல்
பூசு நீறுபோல் உள்ளும் புனிதர்கள்,
தேசி னல் எத் திசையும் விளக்கினர்,
பேச ஒண்ணுப் பெருமை பிறங்கினர்.

பூதம் ஐந்தும் நிலையில் கலங்கினும்
மாதொர் பாகர் மலர்த்தாள் மறப்பிலார்,
ஓது காதல் உறைப்பின் நெறி நின்ருர்,
கோதி லாத குணப்பெருங் குன்றனர்.

கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினர்,
ஓடுஞ் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்குவார்;
கூடும் அன்பினில் கும்பிட லேஅன்றி,
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினர்.

ஆரங் கண்டிகை, ஆடையுங் கந்தையே,
பாரம் ஈசன் பணி அல தொன்றிலார்,
ஈர அன்பினர், யாதுங் குறைவிலார்:
வீரம் என்ருல் விளம்புந் தகையதோ?

இங்கு சேக்கிழார் கூறுகின்ற சமயக்கருத்துக்கள் எல்லாச் சமயத்துக்கும் எல்லாக் காலத்துக்கும் பொருந்துகின்ற பேருண்மைகளாகும்.

அடுத்த பகுதி, தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் என்பது. இங்கு, திருநாவலூரில் சுந்தரர் வந்து பிறந்து, இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பெற்றுத் தலங்கள் வழிபட்டுத் திருவாரூர் சென்று பரவையை மணந்து பின் இறைவன் உலகுய்ய மறையளித்த திருவாக்கால் 'தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்' என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்த படி திருத் தொண்டத்தொகை பாடி முடித்த வரையில், வரலாறு சொல்லப்பட்டுள்ளது. அடுத்து, தில்லைவாழ் அந்தணர் சருக்கம் தொடங்கி, முன்னமே சொல்லியபடி வெள்ளானைச் சருக்கத்தோடு முடிகிறது.

ஒவ்வொரு சருக்கத்தின் இறுதியிலும் சேக்கிழார் சுந்தரர் துதி ஒன்று பாடியிருக்கிறார். இது, சுந்தரர் திருத் தொண்டத்தொகைப் பாடல் ஒவ்வொன்றிலும் மகுடமாக 'ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்காளே' என்று பாடியதைத் தழுவி அமைத்ததாகும். இவ்வாறு பாடிய துதிப்பாடல்கள் அனைத்திலும் முதலிலிருந்து இறுதிவரை, சுந்தரருடைய வாழ்க்கை சுருக்கமாகவும் தொடர்ச்சியாகவும் சொல்லப் படுகிறது. இது தனிச் சிறப்புடையது.

இடைச்செருகல்

சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் புராணத்தை 4253 விருத்தங்களால் பாடிவைத்தார் என்று சேக்கிழார் புராணம் கூறுகிறது. ஆனால், மிகவும் திருத்தமாக அமைந்த சைவ சித்தாந்த மகாசமாசப் பதிப்பில் (1950) அமைந்த பாடல் தொகை 4286. இங்கு 33 பாடல்கள் இடைச் செருகல். இவற்றுள் ஐந்து பாடல்கள் (திருமலைச்சிறப்பு) இடைச் செருகல் என்று அப்பதிப்பிலேயே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. வேறு எவை எவை இடைச்செருகலாயிருத்தல் கூடும் என்று சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் நன்கு ஆராய்ந்துள்ளனர்.[1]

1 சேக்கிழார், 1952 பக்கம் 206–224.

இவை போக, மேலும் 100 பாடல்களுக்குக் குறையாமல் ஏடுகளில் காணப்படுகின்றன. இவை யாவும், ஆங்காங்கு புராணம் பயின்றோருள் புலவராயுள்ளோர், இந்த இடத்தில் இக்கருத்து இருந்தால் நல்லதுதானே என்று தாமே எழுதிச் சேர்த்தனவாகும். சீவகசிந்தாமணியில் இடைச் செருகலான பாடல்களைக் கந்தியார் இடையில் எழுதிச் சேர்த்தமை போல, பெரியபுராணத்திலும் வெள்ளியார் சேர்த்தார் என்ற வரலாறு உண்டு. இவ் வெள்ளி, தருமபுர ஆதீனத்து அடியவருள் ஒருவரான வெள்ளியம்பலவாணத் தம்பிரான் என்று சிலர் சொல்வர். இவ்வாறு சொல்வதிலும், கந்தியார்[2] சைனப் பெண் பாலார் என்றமைபோல, வெள்ளியார் ஒரு சைவப் பெண்பாலாராக இருத்தலுங் கூடும் என்பது பொருத்தம். வெள்ளி வீதியார் என்ற பெயருடைய ஒரு பெண்பாற் புலவர் சங்க காலத்தில் இருந்தாரென்று அறிகிறோம். மற்றும், இவ் வெள்ளி அத்தம்பிரான்தானா என்று நிச்சயமாய்த் தெரியவில்லை. வேதாந்தம் படித்த கைம்மைக் கோலமுடைய பார்ப்பனப் பெண்மணிகள் எளிய வேதாந்த நூல்கள் பல பாடியிருக்கிறார்கள். அப்படியே சைவ இலக்கியம் படித்து, கைம்மைக் கோலம் தாங்கி யிருந்த சைவப் பெண்மணிகள் இப்பாடல்களைப் பாடி யிருக்கலாம். இவர்கள் வெள்ளியார் எனப்பட்டனர்.

ஏடுகளில், அச்சிட்ட பதிப்புக்களில் இல்லாத அதிகமான பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. ஓர் எடுத்துக் காட்டுத் தரலாம். தடுத்தாட் கொண்ட புராணத்தில் சுந்தரர் தேவாசிரியனில் 'எண்ணிலா அடியர் கூடி இருந்த போது இவருக்கு யாம் அடியனாகப் - பண்ணு நாள் எந்நாள் அடியவர்க்கு அடியன் ஆவேன் என்னும் ஆதரவு கூறப் பணிந்து பாடினார்' என்று பாடல் உள்ளது. இடையில்

2 கந்தியார் பற்றிய விளக்கத்தை எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 15ஆம் நூற்றாண்டு, பக்கம் 273-4இல் காணலாம்.

(336ஆம் பாடலின் பின்) ஏட்டில் 16 பாடல்கள் காணப் படுகின்றன. இங்கு விறன் மிண்டர் வரலாறு சொல்லப் படுகிறது. பின்னல் விறன் மிண்டர் புராணத்தில் விறன் மிண்டர், தேவாசிரியனிடைச் சிவனடியார் தம்மைத் தொழாது ஏகும் ஊரனும் புறகு, அவனுடைய பிரானும் புறகு என்று உரைத்தார் என்று சேக்கிழார் பாடுகிருர்; இதற்குமேல் அங்கு விளக்கம் இல்லே. பிற்காலத்தில் ஒரு பெரியவர் இதை விளக்கினல் நல்லது என்று எண்ணினர் போலும். அது பற்றியே இங்கு சில விளக்கத்தைப் புனைந்து சேர்த்திருக்கிருர். அவற்றின் சாரம் பின் வருவது.

சுந்தரர் ஆரூர்ப் பெருமானைத் தரிசிக்கச் சென்றபோது, விறன்மிண்டர் 'தவறுடை வேடம் இவன் ஆர் கொல்' என்று செயிர்த்து நின்று கேட்டார். அவருடைய கடுமொழியைக் கேட்டு அங்கிருந்த தொண்டர் ஒருவர் ' இவர், ஓலை காட்டி ஆட்கொண்டருள் நம்பி; இவரை இவ்வாறு கூறலாமோ?' என்ருர். அவர் மீண்டும் 'பண்பில்லாத இத்தூர்த்தன் புறகு' என்னும், தொண்டர் மறுபடியும் 'இவர் தம்பிரான் தோழர்' என்ருர். மீண்டும் அவர் கடுமொழி கூறக் கேட்ட ஆரூரர் அஞ்சி, பூங்கோயில் சென்றபோது இறைவன் காட்சி அளிக்கவில்லே. வருந்திச் சுந்தரர் பாடுகிருர் :

என்னையாட் கொண்ட ஈசனு மாயெனக்கு
அன்னை யாயறி வாயமு தாயினுய்,
பொன்னை யார்ந்த புரிசடைப் புண்ணியா,
உன்னை யானிங்குக் காணேன் ஒளித்தியோ ?

வெள்ள நீர்பரந் தோங்கும் விரிசடை
வள்ள லே,மலை யாள்மண வாளனே,
தெள்ளுமாமறை யின்தெளி வாகியென்
உள்ள மேபுகுந் தாயிங் கொளித்தியோ?

என்று பாடவும் இறைவன் காட்சி கொடுத்தார். பின்னல் சுந்தரர் புராணத்தில் உள்ளபடி துதிக்கிருர்.

இது ஓர் எடுத்துக்காட்டு.[1] இவ்வாறு பல.

ஏடுகளில் காணப்படும் மிகைப் பாடல்கள் ஒரு புறம் இருக்க, அச்சிட்ட பாடல்களில் சிலவற்றைக் கூட முதலியார் அவர்கள் விலக்க வேண்டும் என்கிறார்கள். அதற்கு அவர் கூறும் கருத்துக்கள் ஏற்கத்தக்கன. ஒன்று மட்டும் காட்டுவோம். அச்சிட்ட புத்தகங்களில் உள்ள பாடல்கள் 4286, இவற்றில் 33 பாடல்கள் மிகை. முழு நீறு பூசிய முனிவர் புராணத்தில் 5 பாடல்கள் திருநீற்றின் பேதங்கள், அதனைச் செய்யும் முறை, அணியும் முறை என்பன சொல்லுகின்றன. இவை இடைச்செருகல் என்பது முதலியார் கருத்து. காரணம், பிற தொகையடியார் வரலாறுகளில் அதிக விளக்கம் கூறும் பாட்டுக்கள் இன்மை. பத்தராய்ப் பணிவார், பரமனையே பாடுவார், சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார், திருவாரூரில் பிறந்தார், முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார் ஆகிய வரலாறுகளில் அவ்வப் பொருள்களை விரித்துரைக்கவில்லை. இங்கு மட்டும் சேக்கிழார் திருநீற்றை விரித்துரைத்தார் என்பது பொருந்தாது என்பது அவர் கருத்து.

இடைச் செருகல் மலிந்த காலத்தில், பாடல் தொகையைப் பெருக்கிக் கூறும் பாடல்களையும் பிற்காலத்தார் அமைத்துக் கொண்டனர் என்று தெரிகிறது. ஒருவர் 4283 பாடல் என்று குறிப்பிட்டு ஒரு பாடல் செய்து ஏட்டில் எழுதிவைத்தார் :

கொண்டலணி தண்டலைசூழ் குன்றைநகர்ச் சேக்கிழார்
ஒண்தரணி யோர்உய்ய ஓதினர் – தொண்டர்புகழ்
என்றதொரு நாலா யிரத்திருநூற் றெண்பத்து
மூன்று திருவிருத்த மும்.[2]

இவ்வகைப் பாடல்கள் ஆதாரம் பொருந்தியனவாகா.

---

1 சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் பெரிய புராண உரைப் பதிப்பு முதல் தொகுதி 1937, பக்கம் 428.

2 பெருந்தொகை 1882.

வடமொழி நூல்

சேக்கிழார் செய்த பெரிய புராணம் தமிழ் முதல் நூலேயாகும். எனினும், சமீபகாலத்தில் இதற்கு இரு மொழி பெயர்ப்புக்கள் வடமொழியில் செய்யப்பட்டன. ஒன்று, அகத்திய முனிவர் செய்த அகத்திய பக்தவிலாசம் என்ற பெயருடையது. பக்த விலாசம் என்பது நாயன்மார் வரலாறு என்று பொருள்படும். இதுபற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. மற்றது உபமன்னியு பக்தவிலாசம் என்ற பெயருடையது. இது இரண்டு பாகமாக 1915 இலும் (இரண்டாம் பதிப்புப் போலும்) 1913 இலும் முறையே அச்சிடப்பட்டது. வரகூர் சுந்தரேச சாஸ்திரி என்பவர் இதைப் பல ஏடுகளின் துணைகொண்டு நன்கு பரிசோதித்துப் பாடபேதங்களோடு 'அரு அரு' என்ற விலாசமுடையவர் களும் ஆகம ஜீர்ணோத்தாரகர் என்ற சிறப்புடையவர்களு மாகிய நகரத்தார் உதவியால் அச்சிட்டார். புத்தகம் மிகவும் அழகாக அச்சிடப்பட்டுள்ளது. பார்க்கும்போது, வடமொழிவாணர், நூல்கள் விஷயத்தில் எவ்வளவு அதிகமான சிரத்தை காட்டுகிறார்கள் என்பது புலப் படுகிறது. இந்நூற் பதிப்பில் தேவாரம் பாடினோர் வரலாற்றில் அடிக்குறிப்பாக ஆங்காங்கு தலப்பதிகங்களின் முதலும் கடையும் முதற் பாடலும் இறுதிப் பாடலும் தரப் பட்டுள்ளன. சில இடங்களில், திருமாணிகுழிப் பதிகம் கிடைக்கவில்லை, திருக்கோலக்காப் பதிகம் கிடைக்கவில்லை என்பன போன்ற குறிப்புக்களும் உள்ளன. செட்டி யாருடைய பக்தியையும் சாஸ்திரிகளுடைய சிரத்தையையும் எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

திருமலைச் சிறப்பு என்ற பகுதியில் சேக்கிழார் கயிலையின் தாழ்வரையில் சுந்தரமூர்த்தியின் சரித்திரம் சொல்லப்பட்டது என்று தோற்றுவாய் செய்கிறார். சிவபெருமான் திருவருளால் பாற்கடலை உண்டு வளர்ந்த

வரும், கண்ணனுக்குத் திருவடி தீட்சை செய்தவருமாகிய உபமன்னிய முனிவர் கயிலைத் தாழ்வரையில் பல்லாயிரம் முனிவரும் யோகியரும் இருந்த சமயம், அங்கு ஓர் பேரொளி தோன்றிற்று. 'இது என்ன ஒளி?' என்று கேட்ட அவர்களுக்கு, 'இது நாவலர்கோன் வன்றொண்டன் திருவருளால் கயிலையை அடைகின்றதாகிய சிவசோதி' என்று இவர் கூறினர். அதன்மேல் அவர்கள், 'அந்த அடியவருடைய வரலாற்றை எங்களுக்கு உணர்த்துக' என்று வேண்ட, முனிவர் ஆலால சுந்தரராகிய நம்பியாரூர் வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்கி, சுந்தரர் வரலாற்றையும் திருத்தொண்டர் வரலாற்றையும் விரித்துரைத்தார்.

இத்தோற்றுவாயைக் கொண்டு, உபமன்னிய முனிவர் சொல்லிய புராணமே முன் குறிப்பிட்ட உபமன்னிய பக்த விலாசம், இதன் மொழி பெயர்ப்பே சேக்கிழார் பாடிய திருத்தொண்டர் புராணம் என்று கூறும் வடமொழி அன்பரும் உளர். இது நகைப்புக்கிடமான பொருளே அன்றி, ஆராய்ச்சிக்கிடமான பொருளன்று. சில ஆண்டு களுக்கு முன், இந்த நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில், திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் போன்ற நூல்களை வடமொழியில் பெயர்த்து அமைத்தார்கள். இது நம் கண்முன் நிகழ்ந்தது. பின் ஒரு காலத்தில் இவ்வடமொழிப் பெயர்ப்புக்களே மூலம், தமிழ் நூல்கள் இவற்றிலிருந்து பிறந்தவை என்று சொல்வதையே ஒக்கும், பக்த விலாசத்திலிருந்து தொண்டர் புராணம் பெயர்க்கப்பட்டது என்பது.

வடமொழியில் எல்லா இலக்கியமும் அமையவேண்டும் என்று தொண்டர் புராணத்தை மொழிபெயர்த்து அமைத் தவர்களுடைய ஆர்வத்தை நாம் பாராட்ட வேண்டும். இந்நூல் ஒருகால் 19ஆம் நூற்றாண்டில் அல்லது சற்றுமுன் செய்யப் பெற்றிருக்கலாம். இது மூன்று பாகமாகவுள்ளது. முதல்பாகம் திருநீலநக்கர் சரித்திரம் வரையில், 4683

பாடல். இரண்டாம் பாகம் சம்பந்தர் சரித்திரம் மட்டும்; 1720 பாடல். மூன்றும் பாகம் இசைஞானியார்வரை, 593 பாடல். நூலின் இடையிலே அனபாய சோழர் செய்த தோத்திரம் போன்ற பல துதிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்ப் பெயர்கள் இதனுள் அப்படியப்படியே வடமொழி யாக்கப் பெற்றிருப்பது விசித்திரம் போலவும் தோன்றும். இயற்பகை – ஸ்வபாவரிபு; முருகர் – ஸ்கந்தநாதன்; மெய்ப் பொருள் – சத்தியார்த்த நாதர்; நாவுக்கரசர்–ஜிஹ்வாராஜர்; காரைக்காலம்மை – பூதவதி; அப்பூதி – தத்பூதி; ஞான சம்பந்தர் – போத சம்பந்தர்; சடையர் – கபர்த்தி; சிறுகுடி – கனிஷ்ட குடி; வைகல் – நித்திய வாசம்; பனந்தாள் – தாள மூலம் என்பன. மொழிபெயர்த்தவருக்குப் பெயர்களின் பொருள் விளங்காதபோது, அவை அப்படியே வட மொழியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன: ஆப்பனூர், மீயச்சூர், கஞ்சனூர் என்பன காண்க.

அறுபத்து மூவரும் சைனப் புராதன புருஷரும்

பல ஆண்டுகளுக்கு முன், சரித்திரப் பேராசிரியராயிருந்த நீலகண்ட சாஸ்திரியார் சேக்கிழார் அறுபத்துமூவர் வரலாறு எழுதியதற்கு மூலநூல், சைனர்களிடையே அறுபத்துமூவர் பற்றி வழங்கும் ஒரு சரித்திரமாக இருக்கலாம் என்ற ஒரு குறிப்பு எழுதினர். இது மிகவும் பொருத்தமற்றது மாத்திரமன்று, பயனற்ற ஆராய்ச்சி என்றும் கருத வேண்டும். சைனர் நூலைப்பற்றி யாருக்கும் அன்றும் தெரிந்திராது, இன்றும் தெரியாது. ஆசிரியர் முயன்று கண்டுபிடித்தது என்று சொல்வதன் நோக்கம், உண்மை காணுவது என்று நாம் கொள்ளமுடியாது. உண்மை வேறு: இது தமிழின் சமய சரித்திர இலக்கிய வரலாற்றில் உள்ளது. திருவாரூர் வழிபடச் சென்ற சுந்தரர் விறன்மிண்டர் தூண்டுதலால், சிவபிரானல் அடியெடுத்துக் கொடுக்கப்பெற்று, திருத் தொண்டத்தொகை பாடினர்.

அதில் தனியடியார் 60 பேர் தொகையடியார் 9 பேர் சொல்லப்பட்டனர். இது பாடியது கி. பி. 700 ஆகலாம். பின்னர் கி. பி. 1000ஐ ஒட்டி வாழ்ந்த நம்பியாண்டார் நம்பி, சுந்தரர் கூறிய 60 பேரையும், சுந்தரர், அவர்தம் தாய் தந்தையர் ஆகிய மூவரையும் கூட்டி, அறுபத்துமூவர் என்று கணக்கிட்டுத் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி பாடினர். இத்தொடர்களை ஆதாரமாகவைத்து, சேக்கிழார் சுமார் 1140 இல் இப்பெரியபுராணம் பாடினர். எனவே, அறுபத்துமூவர் சிவனடியார் என்ற கருத்து இவ்வாறு தமிழில் முறையாக வளர்ச்சி பெற்று வந்திருக்கிறது. அன்றியும், தேவாரம் முதலிய இலக்கியங்களும் பல்லவர் பாண்டியராகிய மன்னவர் வரலாறுகளும் இவ்வடியார்களின் வரலாற்று உண்மைக்குக் கல்வெட்டுச் சான்று பகர்கின்றன. எனவே, முற்குறிப்பிட்ட ஆசிரியர் கூற்றைக் 'கற்றறிந்தோர் செய்யும் குறும்பு' என்றே நாம் கருத வேண்டும்.

இவ்வாறு தாம் ஒரு செய்தியைக் கண்டதாகச் சொல்வது வெறுங்கற்பனை; உண்மையன்று, இதற்குப் பயனும் இல்லை. தமிழ்ப் பண்பாட்டின் கேட்டுக்குக் காரணமாயிருந்த களப்பிரர் வழிவந்த ஒரு சைனச் செய்தியே சேக்கிழாருக்கு மூலம் என்று சொல்வது ஆராய்ச்சியாகாது. இதை நல். முருகேசு முதலியார் அவர்கள் ஒரு கட்டுரையில் நன்கு ஆராய்ந்திருக்கிறார். அவர் கருத்தின் சுருக்கம் பின் வருவது. "கங்க அரசனை இராசமல்லன் கீழ்த் தலைவனாய் இருந்த சாவுந்தராயன் சிரவண பெள்குளத்தில் கோமடேசுவரர் சிலை அமைத்தான். அவன் சாவுந்தராய புராணம் என்றும் திரிசஷ்டி லக்ஷண மகாபுராணம் என்றும் பெயர் வழங்கிய ஒரு கன்னட புராணத்தைக் கன்னடமொழியில் பாடினன், அது 24 தீர்த்தங்கரர், 12 சக்கரவர்த்திகள், 9 பலபத்திரர், 9 வாசுதேவர், 9 பிரதிவாசுதேவர் ஆக 63 பேர் வரலாறு கூறுவது, இதைச் சேக்கிழாரின் பெரியபுராணம் நினைவூட்டுகிறது, சேக்கிழார் தாம் சமண புராணத்தை

ஆதாரமாய்க் கொண்டதைக் குறிப்பிடவில்லை என்பதே சாஸ்திரியார் கூற்று. சாவுந்தராய புராணம் அல்லது ஆதிபுராணம் என்பது; 120 பக்கம் கொண்ட சிறு கன்னட நூல். இது சம்பு நடை. இவனுக்கு மூல நூல் குணபத்திரன் பாடிய ஒரு புராணம். இது 24 தீர்த்தங்கரர் சரிதம் மட்டுமே கூறுகிறது. கன்னடபுராணத்தைப் பதிப்பித்த ரகுநாத ராவ் அதில் தமிழ்ச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன என்று கூறுகிறார். சேக்கிழாருக்கு மூல நூல் திருத்தொண்டத் தொகை; இவர் முன் வந்தவாறு வழாமல் இயம்புகின்றார். அரசியல் காரணங்களாலும் இந்து சமயத்தின் பல்வகை எழுச்சிகளாலும் சமணம் குன்றியது. சம்பிரதாயக் கதை கூட பெரியபுராணம் சிந்தாமணிக்கு மாறாக எழுந்தது. என்றே கூறும். சாவுந்தராயன் காலத்தால் சுந்தரருக்குப் பின்வந்தவன், அவரைப் பார்த்தே தனது மகாபுருஷர்களை அவன் பெருக்கிக் கொண்டான். அற்புதச் செய்திகள் இருந்தபோதிலும் கூட, சேக்கிழார் கூறும் நாயன்மார் அம் மகாபுருஷர்போல, பலயோசனை உயரம் பல யுகங்கள் நீண்ட ஆயுள் உடையவர்கள் அல்லர். மகாபுருஷர் ஐந்து வகைத் தகுதியுடையோர், ஆனால் நாயன்மார் அடியார் என்ற ஒரே தகுதி கொண்டவர். அன்றியும், சேக்கிழார் கூறும் சரிதங்கள் இயன்றவரை உண்மை வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. மேலும் திருத்தொண்டர் என்ற சொல்லுக்குச் சுந்தரர் என்ற கருத்தும் உண்டு. சுந்தரர் கூறிய அடியவர் 60 பேர், அவர் தம் பெற்றோர் அவர் ஆகிய மூவரையும் கூட்டியே 63; தவிர சேக்கிழார் அனபாய சோழருடைய அமைச்சராய் இருந்த காரணத்தால் நாடெங்கும் கோயில்கள் தோறும் இருந்த தொண்டர் சிலைகள், வழிபாடுகள், 'தத்தா நமரேகாண் என்ற மிலாடுடையார்' என்ற வழக்கு ஆகிய பல்வகைக் கருத்துக் களையும் தொகுத்தே புராணம் பாடினார். அன்றியும் மைசூர் செசட்டியர் தொகுத்த ஆசிரியர் நஞ்சங் கோட்டிலுள்ள

ஸ்ரீகண்டேசுவரர் ஆலயத்தில் காணப்படும் சைவ அடியார் சிலைகள் 66 என்று குறிப்பிடுகிறார். சேக்கிழார் 63 என்று எண்ணைத் தொகுத்துச் சொல்லவில்லை. ஆகவே சமணத்தைக் கண்டு சேக்கிழார் 63 ஆக்கினார் என்பது பிழை. திருத்தொண்டத்தொகையின் எண்ணிக்கையைக் கண்டு சைன புராணமுடையார் 24 தீர்த்தங்கரரோடு பிறரையும் சேர்த்து 63 ஆக்கிக் கொண்டார் என்பதே முறை. இது முதலியார் அவர்கள் கருத்து.[1]

ஆராய்ச்சி என்ற வறண்ட கண் கொண்டு பார்ப்பவர் எதையும் சொல்ல முடிகிறது; ஆனால் உண்மையும் பக்தியில் தோய்ந்த உண்மையும் வேறு. பெரும் பக்திக் காவியமாகிய இலக்கியம் அவ்வறட்சியுடையதன்று.

வரலாற்றியல்

சேக்கிழாருடைய நூல் ஒரு சிறந்த வரலாற்று இலக்கியம் என்று ஆன்றோர் சொல்வர். ஒருமுறை நூலைப் படித்தாலும் இதன் உண்மை நன்கு புலப்படும். நாட்டின் வரலாற்றையும் மக்களின் வரலாற்றையும் (பழைய பாஷையில் சொல்வதானால் பூகோளம் சரித்திரம்) இவர் நன்கு ஆய்ந்து நுட்பமாகச் சொல்கிறார். நகரங்கள், தமிழ் வழங்கிய பல நாடுகள், சிறப்புமிக்க தலங்கள், நதிகள் போன்றவற்றை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டும் அருமை படித்தும் சிந்தித்தும் அனுபவித்தற்குரியது. எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னுள்ள நாட்டின் நிலையைப் பல காட்சிகளின் மூலம் ஆசிரியர் நம் கண்முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறார். மக்கள் வரலாறும் அது போலவே விளக்கமாகிறது. பல வேந்தர் பரம்பரைகள், அவர்கள் பண்புகள், போர்கள், பக்தி நிலை முதலியவற்றை விளக்கமாகக் காண்கிறோம். இவற்றோடு, இந்நூலில் பிறசமயங்களையும் ஓரளவு வரலாற்றுக் கண்ணோடு பார்க்க முடிகிறது.

1 சித்தாந்தம் இதழ் 1961, பக்கம் 229 – 36.

நாட்டியல்பு

சேர நாட்டின் இளங்கோவான அடிகள், சோழர் தலைநகரில் பிறந்து பாண்டியர் தலைநகரில் புகுந்து பாண்டியர் தலைநகரில் கொலையுண்ட கோவலன் வரலாற்றைக் காவிய மாகப் புனையப் புகுந்து, மூவேந்தர் தமிழ் வழங்கும் நாட்டின் சிறப்புக்களைக் நன்கு போற்றிக் கூறினர். அதுபோல, தொண்டைநாட்டில் பிறந்து சோழ மன்னனிடம் அமைச்சரா யிருந்த சேக்கிழார், சோழ மன்னன் தமிழ்நாடு முழுமையும் ஆட்சிபுரிந்தவனுனமையால், தாமும் சேர சோழ பாண்டிய பல்லவ நாடுகளில் வாழ்ந்த அரசரைப்பற்றியும் எளிதாகக் கூற முடிகிறது. சேரமன்னர் – சேரமான் பெருமாளான கழறிற்றறிவார் நாயனர்; சோழ மன்னர் – கோச்செங்கட் சோழர், புகழ்ச்சோழர்; பாண்டிய மன்னர் – நெல்வேலி வென்ற நின்றசீர் நெடுமாறர், அவர் மனைவியார் மங்கையர்க் ரசி; பல்லவர்-ஐயடிகள் காடவர் கோன், கழற்சிங்கர் (பூசலார் வரலாற்றில் கோயில் எடுத்தவனுகக் குறிப்பிடப்படும் பல்லவ மன்னன் இராசசிம்மன்).

குன்றத்தூரிலிருந்து சோழ நாட்டமைச்சராகத் தாம் விளங்கியமைபோலவே, சேக்கிழார் தம் நூலில் சிலர் வரலாறுகளில் பிறநாடுகளின் தொடர்பையே அடிப்படையாக வைக்கிருர். சோழன் மகளாகப் பிறந்த மங்கையர்க்கரசியார் பாண்டிமாதேவியாக வாழ்கிருர்: அதுபற்றியே போலும், சோழநாட்டுப் பாலருவாயரான சம்பந்தரைப் பாண்டிய நாட்டுக்கு எளிதில் அழைத்துக் கொள்ள முடிந்தது. சேர நாட்டரசரான சேரமான் சோழநாட்டு ஆரூரில் வாழ்ந்த சுந்தரரோடு தோழமை பூண்டார்; இத்தோழமை சுந்தரரைச் சேர நாடு சென்று அங்கிருந்தே கயிலைக்குச் செல்லுமாறும் செய்கிறது. நடுநாட்டில் பிறந்த சுந்தரர் சோழ நாட்டில் பரவையை மணந்து பின் தொண்டை நாட்டில் சங்கிலியை மணந்து, சேர நாட்டில் கயிலாயம் நோக்கினர். சோழ

நாட்டுத் தலைநகரில் வாழ்ந்த புனிதவதியார், பாண்டி நாட்டுத் தலைநகரம் சென்று அம்மையார் ஆகிறார். பல்லவ மன்னன் படைத் தலைவனாகத் தமிழுக்கும் அப்பாலுள்ள நாடு சென்று வாதாபித் தொன்னகரம் துகளாக்கிய பரஞ்சோதி சோழ நாட்டில் சிறுத்தொண்டராகிறார். தொண்டைநாட்டுத் திருவேற்காட்டு மூர்க்க நாயனார் சோழ நாட்டுக் குடந்தைக்குச் செல்கிறார். அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார் என்ற கருத்தை உள்ளடக்கிச் சேக்கிழார், தம் நாயன்மார் பலரைத் தம் தம் நாட்டுக்கு அப்பாலும் சென்று பெருமான் அடிச்சாரும்படியும் செய்கிறார்.

இனி, நாட்டியல் என்று மட்டும் கருதும்போது, சேக்கிழார் இரு நாட்டுச் சிறப்புக்களை மிகவும் பெருக்கிச் சொல்கிறார். தொடக்கத்தில் அமைந்தது சோழ நாட்டுச் சிறப்பு; இடையில் அமைந்தது, திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணத்தில், தொண்டை நாட்டின் சிறப்பு. சோழ நாட்டைத் தொடங்கும்போது, 'சோழர் காவிரி நாட்டியல்பு' என்று தொடங்குகின்றார். நாட்டுச் சிறப்பு முழுமையும் காவிரியின் சிறப்பே. காவிரியின் இருமருங்கும், மேல்கடல் முதல் கீழ்கடல் வரை, மலைபோன்ற கோயில்களாகவே அமைத்தான் என்பது ஆதித்த சோழனது வடமொழிக் கல்வெட்டு. காவிரியாறு நீரோடு பூவும் சுமந்து வருவதை இளங்கோவடிகள் 'மருங்கு வண்டு சிறந்தார்ப்ப மணிப் பூவாடை யதுபோர்த்துக் கருங்கயற் கண் விழித்தொல்கி நடந்தாய் வாழி காவேரி' என்றுபாடி மகிழக் காண்கிறோம். அங்குக் காவிரியை ஒரு மங்கையாக அவர் காட்ட, இங்கு சேக்கிழார் தம் பக்குவத்துக்கு ஏற்பப் பூவும் நீரும் கொண்டு வழிபடும் ஓர் அடியவர் போலக் காண்கிறார் :

வம்பு லாமலர் நீரால் வழிபட்டுச்
செம்பொன் வார்கரை எண்ணில் சிவாலயத்து
எம்பி ரானை இறைஞ்சலின் ஈர்ம்பொன்னி
உம்பர் நாயகர்க்கு அன்பரும் ஒக்குமால்.

காவிரியை இறைவியின் கருணையோடு ஒப்பிட்டுச் சொல்வது மிக்க சுவையுடையது :

வண்ணநீள் வரைதர வந்த மேன்மையால்,
எண்ணில் பேரறங்களும் வளர்க்கும் ஈகையால்,
அண்ணல் பாகத்தையா ளுடைய நாயகி
உண்ணெகிழ் கருணையின் ஒழுக்கம் போன்றது,

காவிரி நாட்டு வருணனை முழுமையும் மருத நில வருணனையே. எட்டுப் பாடல்கள் எங்கும் எங்கும் என்றே அமைந்துள்ளன.

தொண்டைநாடு சேக்கிழார் பிறந்த நாடு. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணத்தில் முதல் ஐந்து பாடல்களில், 'பெருந் தொண்டை நாடு' என்றே குறிப்பிடுகிறார். இங்கு குறிஞ்சி வளத்தை அதிகமாய்ப் பாடுகிறார். ஐந்து பாடல்களில் நான்கு, வரிகள்தோறும் முறையே குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் என்ற பொருள்களைக் கூறுவது சுவையுடையது. பாலியாற்றின் சிறப்பை இரண்டு பாடல்களில் தனியே புகழ்ந்து பாடுகிறார் :

துங்க மாதவன் சுரபியின் திருமுலை சொரிபால்
பொங்கு தீர்த்தமாய் நந்திமால் வரைமிசைப் போந்தே
அங்கண் நித்திலம் சந்தனம் அகிலொடு மணிகள்
பங்க யத்தடம் நிறைப்பவந் திழிவது பாலி.

பிள்ளை தைவரப் பெருகுபால் சொரிமுலைத் தாய்போல்
மள்ளர் வேனிலின் மணல்திடர் பிசைந்து கைவருட
வெள்ள நீர்இரு மருங்குகால் வழிமிதந் தேறிப்
பள்ளநீள் வயல் பருமடை உடைப்பது பாலி.

திரு நகரச் சிறப்பு என்ற ஒரு தனிப் படலத்தில் திருவாரூர் நகரத்தையும் மனுநீதிச் சோழன் வரலாற்றையும் சொல்கிறார். இதில் இருவகைப் பொருத்தம். ஒன்று, தாம் அமைச்சராயிருந்த சோழ மன்னருக்குரிய தலைநகரங்களில் திருவாரூர் ஒன்று, பழமையானது என்பது. மற்றது, அந் நகரமே பெரிய புராணத்துக்கு மூலமான திருத்தொண்டத்

தொகை பிறந்த இடம் என்பது. அதுபோல, தொண்டை நாட்டில் காஞ்சி நகரை மிகவும் விரிவாகப் பேசுகிறார். காரணம் இங்கு உமாதேவியார் ஏகாம்பரநாதரைப் பூசித்தார் என்பது; இது பற்றியுள்ள பாடல்கள் 110; திருக்குறிப்புத் தொண்டர் வரலாறு 18 பாடல்களே.

இவையன்றி, எந்த நிலையிலுள்ள மக்களையோ நாட்டையோ எடுத்தாலும் இவர் அதுவதுவாய் நின்று வருணிக்கும் திறன் வியத்தற்குரியது. கண்ணப்பர் வரலாறெங்கும் மலைவாழ் மக்கள் செய்திகளைப் பிழையாமலும் சுவைபடவும் தருகிறார். மூர்த்தி நாயனார் புராணத்தில் பாண்டிநாடு; அப்பர் புராணத்தில் திருமுனைப்பாடி நாடு; சேரமான் வரலாற்றில் சேரநாடு' புகழ்ச் சோழர் சம்பந்தர் வரலாறுகளில் சோழநாடு; ஆனாயர் வரலாற்றில் மழநாடு – என்று வருணிக்கப் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். அமைச்சராயிருந்த இவர் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையிலுள்ள மக்களின் வாழ்க்கையைச் சித்தரிப்பதும் உண்மைக்குப் பொருந்தவே உள்ளது. அதிபத்தர் வரலாற்றில் நுளைப்பாடியையும் திருநாளைப் போவார் வரலாற்றில் புலைப்பாடியையும் அப்படி வருணிக்கிறார். இவ்வாறு இவர் பாடியிருப்பதைக் கூர்ந்து நோக்கும்போது, சேக்கிழார், உயர்ந்தோர் வாழ்க்கையையும் நன்கு கண்டு சொல்லவல்லவர் என்பது விளங்கும்.

இனி, சேக்கிழார் பல சமயம் சமயாசாரியர் செய்த தல யாத்திரைகளையும் சொல்ல வேண்டி வருகிறது. அப்போதெல்லாம் அவர், தலங்கள் அமைந்துள்ள முறை, இடைப் பட்ட தூரம், அங்குள்ள தல அமைப்பு, நாட்டு இயல்பு, சென்ற வழி, செல்வதற்காகக்கூடிய காலம் முதலியவற்றை நன்கு விளக்கிப் பாடுகிறார். இவர் தாம் நேரில் சென்று பார்த்தே பாடுகிறார் என்பது தெரிகிறது. தொண்டை நாட்டைக் கூறும் போது, அங்குள்ள பதிகள் பதின்மூன்றை அவற்றின் தன்மைக்குப் பொருந்த விளக்கி யுரைக்கிறார்.

அப்பர் யாத்திரையையும் சம்பந்தர் யாத்திரையையும் இவர் கூறும்போது, பல புதிய செய்திகள் தெரிய வருகின்றன. காரிகரை என்ற ஒரு தலம் இவ்வாறு தெரியவருவது. இங்கு இப்போது பதிகம் இல்லை; அப்பர் பாடினர் என்பது சேக்கிழார் கூற்றால் தெரிகிறது. இப்படியே சம்பந்தர் வரலாற்றிலும் பல செய்திகள், இன்ன இடம் தொடங்கி இன்ன தலங்களை வணங்கி இன்ன வழியே சென்று இன்ன இடங்களில் பதிகம் பாடினர் என்று கூறியிருப்பது, இன்றும் உள்ள நிலைமைக்கு ஒத்திருக்கிறது. சில இடங்களில் பணிந்து பதிகம் பாடிச் சென்றார் என்று கூறுகிறார்; பதிகம் கிடைக்கவில்லை; இதற்கு எடுத்துக் காட்டு, காவிரி வடகரைத் திருமாந்துறை.

சில சமயம் நாடு ஊர் இரண்டையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறார். பெருமிழலைக் குறும்பரைக் கூறும் போது, மிழலைநாட்டு மிழலை என்றமையால், இது வெண்ணி நாட்டு மிழலையினும் வேறானது என்று அறிகிறோம். செருத்துணை நாயனாரின் ஊர் மருகல் நாட்டுத் தஞ்சை எனக் கூறும் போது, இது சோழரது தஞ்சையினும் வேறானது என்று அறிகிறோம். ஏயர் கோன் கலிக்காமர் ஊர் பெருமங்கலம் என்றும், மானக்கஞ்சாறர் ஊர் கஞ்சாறூர் என்றும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

சேக்கிழார் தலங்களைக் குறிப்பிடும்போது, அவ்வவற்றின் சிறப்பான செய்திகளையும் தவறாது தொகுத்துச் சொல்வது பெருவிளக்கமாயும் பெருவியப்பாயும் உள்ளது. 'தென் திசை திசை எட்டிலும் மேற்படவந்த புண்ணியம் யாது' என்று கேட்ட அந்தணாளர்க்கு உபமன்னிய முனிவர், ஆறு தலங்களையும் அவற்றின் சிறப்பையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார் — புலிக்கால் முனிவன் அருச்சித்தது பெரும்பற்றப் புலியூர், நமை ஆளுடை மெய்த் தவக்கொடி காண ஆடும் அம்பலம், மேதினியின் இதய கமலமாம் ஆரூர், எம்பிராட்டி கம்பை

யாற்றில் வழிபட்ட காஞ்சி, நந்தி தவம் செய்து அருள் பெற்ற ஐயாறு, தேசமெல்லாம் விளங்கிய தென் திசைத் தோணிபுரம். ஆரூரைச் சொல்லும்போது மீண்டும் மாமலராள் வழிபட்டது, பரவை அவதாரம்செய்த மாளிகையுடையது, தொண்டர்க்குத் தூதுபோய் நடந்த செந்தாமரையடி நாறுவது என்பார்.

வரலாற்றுக் கண்ணேடு பார்க்கும்போது, பெரிய புராணத்தில் ஒரு நயம் புலப்படுகிறது. இது தமிழ்நாடு முழுமைக்குமுரிய பொதுக் காப்பியம் என்று இதன் பொருளமைதியினுலேயே நாம் சொல்லலாம். 'முடிகெழு வேந்தர் மூவர்க்கும் உரியது, அடிகள் நீரே அருளுக' என்று கேட்டு, இளங்கோவடிகள் தமிழ்நாடு முழுமைக்கு முரிய நூலாகச் சிலப்பதிகாரத்தைச் செய்தார் என்பர். அதே கருத்தோடு பெரிய புராணத்தை நாம் கருதுவோமே மாளுல், இது தமிழ்நாட்டின் நான்கு பிரிவுகளுக்கும் உரிய பொது நூலாயிருப்பது விளங்கும்–பல்லவ சோழ பாண்டிய சேர நாடுகள். ஆசிரியரான சேக்கிழார் பிறந்தது பல்லவ நாடு, அமைச்சராய் விளங்கி நூல் செய்தது சோழநாட்டில். அப்பர் சுவாமிகள் வரலாறு பல்லவர் ஆட்சியில் தொடங்கிச் சோழநாட்டில் புகலூரில் முடிவு பெறுகிறது. திருஞான சம்பந்தருடைய அவதாரமும், மறைவும் சோழ நாட்டில். ஆனல் அவருடைய பெரும் சாதனை பாண்டி நாட்டுள் சென்று சமணத்தை அகற்றிப் பாண்டியனைச் சைவனாக்கி நாட்டில் சைவத்தை நிலைபெறச் செய்தமையாகும். அன்றியும், அவர் தொண்டை நாட்டு மயிலை வரை சென்று இறை அருளால் அற்புதங்கள் நிகழ்த்தியிருக்கிருர். சேர நாட்டில் சேரமான் பெருமாள் தோன்றி ஆரூரில் சுந்தரரோடு நட்புக் கொண்டார்; அதுமட்டுமன்றி, சுந்தரர் முத்தி பெற்றதும் சேர நாட்டில். சோழ நாட்டில் பிறந்த காரைக்கால் அம்மையார் தொண்டை நாட்டுத் திருவாலங் காட்டில் முத்தியடைந்தார். நான்கு அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்த அரசர்கள் சிலர் நாயன்மாராய் இருந்திருக்கின்றனர்.

இது ஒரு தேசியப் பொதுக் காப்பியம் என்றும் வேறு இடத்தில் சொல்லுவோம். கயிலையில் இருந்த திருமூலர் திருவாவடுதுறைக்கு வந்தார். அப்பர் கயிலைக்குச் செல்ல முயன்று திருவையாற்றில் கயிலாயக் காட்சி கண்டார், சுந்தரரும் சேரமானும் கயிலாயத்திலேயே சென்று பாடல் பாடினார்கள். காரைக்கால் அம்மையார் கயிலாயம் சென்று சிவபெருமானால் அம்மையே என்று அழைக்கப்பெற்றார். ஆகவே இத்தகைய தொடர்புகளால் பெரியபுராணம் தமிழ் நாடுமட்டுமன்றி, இந்தியா முழுமைக்கும் உரிய பொதுக் காப்பியம் என்று சொல்வதும் கூடப் பொருத்தமாகும்.

வரலாற்றறிவு

சேக்கிழாருடைய நூல் தமிழ் நாடு, தமிழிலக்கியம் ஆகிய இரண்டின் வரலாற்றறிவுக்குப் பெரும் தொண்டு செய்கிறது. இவர் சோழ மன்னனுடைய அமைச்சராய் இருந்தவர். அவனுடைய ஆட்சி போர்கள் எவையுமின்றி நாட்டில் பொதுவான அமைதி நிலவிய காலம். ஆதலால், இவர் தமிழ்நாடு முழுமையும் வாழ்ந்த திருத்தொண்டர் வரலாறுகளைப் பாடுவதற்கு நாடு முழுமையும் சுற்றித் தலங்களையும் கோயில்களையும் நாயன்மார் வாழ்ந்த இடங்களையும் நேர்முகமாக அறிந்து ஆராய்ந்து பாடுவதற்கு நிரம்ப வசதி பெற்றிருந்தார் ; அவ்வாறே கண்டு பாடினார் என்று கூறுவதற்கு அவருடைய நூலில் எண்ணற்ற ஆதாரங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் சிலவற்றை இங்குக் குறிப்பிடுகிறோம்.

அவற்றுள் தலையானது பின்னால் சிறுத்தொண்டரான பரஞ்சோதியார் பல்லவ மன்னனது படைத்தலைமைவகித்துப் படையை நடத்திச் சென்று சாளுக்கியர் தலைநகரமான வாதாபி நகரத்தைத் துகளாக்கிய செய்தி ஆகும். பரஞ்சோதியார் மாமாத்திரர் என்ற மருத்துவர் மரபில் வந்தவர். மருத்துவத் திறனும் வடநூற் புலமையும் படைக்

கலப் பயிற்சியும் உடையவர். இவர் மன்னவனுக்கு அணுக்கராய்ப் பல போர்களில் யானைப்படையை நடத்திச் சென்று வெற்றி பெற்றவர். ஒரு முறை வாதாபி நகரத்தின் மீது படையெடுத்துச் சென்று சாளுக்கியரை வென்று அங்கரை அழித்து அங்கிருந்த எண்ணில்லாத பொருட் குவியலையும், யானைகளையும், குதிரைகளையும் அரசனிடத்தில் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்.

மன்னவர்க்குத் தண்டுபோய் வடபுலத்து வாதாபித்
தொன்னகரந் துகளாகத் துளைநெடுங்கை வரையுகைத்துப்
பன்மணியும் நிதிக்குவையும் பகட்டினமும் பரித்தொகையும்
இன்னனஎண் ணிலகவர்ந்தே இகலரசன் முன்கொணர்ந்தார்.

வாதாபியை அழித்த சரித்திரச் செய்தி காஞ்சியில் ஆட்சிபுரிந்த நரசிம்மவர்மன் என்ற பல்லவ மன்னனுக்கு உரியதாகும். இவனது ஆட்சிக் காலம் கி. பி. 642–55. பல்லவ மன்னனால் சாளுக்கிய நகரம் பாழாகி அவர்களுக்கு இழுக்கு ஏற்பட்டது என்று புலிகேசி என்ற சாளுக்கிய மன்னனது பட்டயங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே இது உண்மை நிகழ்ச்சி என்பதில் ஐயமில்லை. இப் பரஞ்சோதியாரே பின்னால் சிறுத்தொண்டர் என்று புகழ் வாய்ந்த நாயனார் ஆகின்றார்.

இவருடைய ஊர் திருச்செங்காட்டங்குடி. கோயிலின் பெயர் கணபதீச்சரம். அங்கு எழுந்தருளியுள்ள கணபதியின் பெயர் வாதாபி கணபதி. வாதாபியிலிருந்து கொண்டு வந்த கணபதியை இங்கு எழுந்தருளச் செய்த சிறப்பால் இவர் இப்பெயர் பெற்றார். இத்தலத்துக்குத் திருஞான சம்பந்தரும் அப்பரும் தேவாரம் பாடி இருக்கிறார்கள். சம்பந்தர் தல யாத்திரையாக இங்கு வந்தபோது சிறுத் தொண்டர் அவரை எதிர்கொண்டு வரவேற்று உபசரித்தார். சம்பந்தர் சிறுத்தொண்டரைச் சிறப்பித்து இத்தலத்தில் பதிகம் பாடி இருக்கிறார். சிறுத்தொண்டர் மனைவி

திருவெண்காட்டு நங்கை. மகன் பெயர் சீராளன். இப் பெயர்கள் பலவும் சம்பந்தர் தேவாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.

கூராரல் இரைதேர்ந்து குளமுலவி வயல்வாழும்
தாராவே, மடநாராய், தமியேற்கொன் றுரையீரே!
சீராளன் சிறுத்தொண்டன் செங்காட்டங் குடிமேய
பேராளன் பெருமான்தன் அருளொருநாட் பெறலாமே.

செடிநுகரும் சமணர்களும் சீவரத்த சாக்கியரும்
படிநுகரா தயருழப்பார்க் கருளாத பண்பினன்,
பொடிநுகரும் சிறுத்தொண்டர்க் கருள்செய்யும் பொருட்டாகக்
கடிநகராய் வீற்றிருந்தான், கணபதீச் சரத்தானே.

இவற்றால் நாம் பெறுவது சம்பந்தர் சிறுத்தொண்டர் காலத்து வாழ்ந்தார் என்பது. ஆகவே இவர் காலமும் கி. பி. 642–55க்கு உட்பட்ட காலமாகும்; 640–56 எனல் இவர் வரலாற்றுக்குப் பொருந்துவது.

திருச்செங்காட்டங்குடிக் கோயில் பிற்காலத்தில் இராச ராசனால் கட்டப்பட்டது. அங்கு சித்திரை விழாவில் சிறுத் தொண்ட நம்பி மடம் கட்டப்பட்டது. சிவபிரான் பெயர் சீராள தேவர் உத்திராபதி ஈசுவரர் என்றும், கோயில் உத்திராபதி ஈசுவரர் கோயில் என்றும் அங்குக் காணும் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

சம்பந்தர் காலத்தில் உடன் வாழ்ந்தவர் அப்பர் சுவாமிகள். அவர் குழந்தையாய் இருந்தபோது இவர் மூத்தவர். நரசிம்மனுடைய தந்தையான மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் வாழ்ந்தார். மகேந்திரவர்மனுக்குக் குணபரன் என்ற ஒரு பெயர் உண்டு. சமணர் கோயிலை அழித்துக் குணபரேச்சுரம் கட்டினன் என்று சேக்கிழார் கூறுவது இவனையே ஆகும்.

கோச்செங்கட் சோழர் ஒரு நாயனாராகப் புராணத்தில் சிறப்பிக்கப் பெற்றுள்ளார். இவரை அப்பர், சம்பந்தர்,

சுந்தரர் மூவரும் திருவானைக்காத் தல வரலாற்று அடிப்படையில் வைத்து மிகவும் போற்றுகிறார்கள். இம் மன்னர் மாடக்கோயில்கள் கட்டிப் புகழ் வாய்ந்தவர். கணக்கற்ற கோயில்களைக் கற்றளிகளாக இவர் கட்டினார். திருமங்கையாழ்வார் இவர் சிவாலயம் எழுபது கட்டினார் என்று கூறுவது காணத் தக்கது: "இருக்கிலங்கு திருமொழிவாய் எண் தோள் ஈசற்கு எழில்மாடம் எழுபது செய்து உலகம் ஆண்ட, திருக்குலத்து வளச்சோழன்." அப்பர் சுவாமிகள் குறிப்பால் இவர் 78 மாடக்கோயில்கள் கட்டினார் என்று தெரிகிறது. இவர் சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறையைப் போரில் வென்று சிறையிட்டுப், பின்னர் பொய்கையார் என்ற புலவர் பாடிய களவழி நாற்பது கேட்டுச் சிறை வீடு செய்தார் என்றும் வரலாறு கூறும். திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடு முதலியவற்றில் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் இம் மன்னர், வரலாறு கண்ட மன்னரே யாவர். இக்கதைகளின் பொருத்தம் எவ்வாறு நாம் கொண்டபோதிலும், இவ்வரசர் ஒருவர் இருந்து பல கோயில்களைப் பெருங் கோவில்களாகக் கட்டிய செய்தி உண்மையே. சம்பந்தரும் அப்பரும் இவரை அதிகமும் போற்றுவதால், இவர் காலம் அவர்கள் காலமாகிய ஏழாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதிக்கு முற்பட்டது என்பதில் ஐயமில்லை. இவர் வரலாற்றுச் சோழரே. காலம் ஐந்தாம் நூற்றாண்டாயிருக்கலாமென்று ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் கூறுவதை நாம் ஏற்கிறோம். புகழ்ச் சோழ நாயனாரும், இவருக்குப் பின்வந்த வரலாறு கண்ட ஒரு சோழ மன்னரே யாவர்.

பூசலார் வரலாற்றில் ஒரு மன்னன் காஞ்சியில் பெருங் கோயில் கட்டிக் கும்பாபிஷேகத்துக்கு நாள் குறிப்பிட்டான் என்றும், சிவபெருமான் அவன் கனவில் தோன்றி, பூசலாரும் அதே நாளில் கும்பாபிஷேகம் வைத்திருக்கிறார் என்று அறிவுறுத்தினார் என்றும் புராணத்தினால் அறிகிறோம்.

இந்த மன்னன் அசரீரி கேட்டான் என்று கல்வெட்டில் சொல்லப்படுகின்ற இராசசிம்மவர்மன் (660–705) ஆவான். இவன் கட்டிய கோயில் இன்று காஞ்சியிலுள்ள கயிலாயநாதர் கோயில். பூசலார் மனக்கோயிலுக்கு அடையாளமாகிய திருநின்றவூரில் (இன்றைய திண்ணனூர்) ஒரு பழங் காலத்துப் பல்லவர் கோயில் உள்ளது. சுவாமிக்கு அங்கு பெயர் மனக்கோயில் கொண்டார்; அங்கு பூசலார் சிலேயும் இராசசிம்மன் சிலேயும் உள்ளன.

நெல்வேலி வென்றசீர் நெடுமாறன், வரலாறு கண்ட ஒரு பாண்டி மன்னன். அவனுடைய புகழைப் பாண்டிக் கோவை விரித்துப் பாடுகிறது. அவன் (640–670) ஆண்டுகளில் ஆட்சி செய்தவன். ஆதலால், சம்பந்தர் காலத்தவன் என்பது வரலாற்றினலும் பொருத்தமே. பாண்டி நாட்டின் வட எல்லேயில் நெல்வேலி என்ற ஊரில் இவன் சாளுக்கியப் படையை வென்ருன், இந்த இடம் இன்று நிம்மேலி என்று வழங்குகிறது என்பர்.

ஐயடிகள் காடவர் கோன் பரமேசுவரவர்மன் (670–85) என்ற பல்லவ மன்னராகக் கருதப்படுகிருர். சிறந்த புலமை பெற்றிருந்த இவர் அரசைத் தம் புதல்வனிடம் ஒப்புவித்துத் தல யாத்திரை செய்தார் என்று அறிகிருேம்.

நெடுமாறனுடைய மனேவி மங்கையர்க்கரசியார். இவர் சோழ நாட்டிலிருந்த மணிமுடிச் சோழன் என்பவன் மகளார். அக்காலத்தில் சோழர் முடிமன்னராக ஆட்சிபுரியவில்லே. பழையாறையில் இருந்து மிகவும் குறுகிய நிலப்பரப்பில் ஒரு தலேவனுக இச் சோழன் ஆட்சி புரிந்திருந்தான் போலும். சம்பந்தர் காலத்தில் குங்கிலியக் கலேயனுர் வாழ்ந்தார். அவர் திருப்பனந்தாள் சென்று தாடகை என்ற பெண்ணுக்காக முடிசாய்ந்திருந்த சிவலிங்கத்தை நிமிர்த்து வைத்தார் என்பது வரலாறு. அவர் நிமிர்க்கு முன் அங்கு ஆட்சி புரிந்த சோழ மன்னன் தன் படைகளேக் கொண்டு நிமிர்க்க முயன்று

முடியாது போயிற்று என்பதும் வரலாறு. இம் மன்னன், கால ஒற்றுமையைக் கருதி இம் மணிமுடிச் சோழனாகவே நாம் கொள்ளலாம். அன்றியும், அப்பர் சுவாமிகள் பழையாறை வடதளிக்குச் சென்றபோது அங்கிருந்த சிவாலயம் சமணர்களுடைய கொடுமையினால் மண்மூடி மறைக்கப் பெற்றிருந்தமை உணர்ந்து, அவர் 'வண்ணங் கண்டு நான் உம்மை வணங்கியன்றிப் போகேன் என்று அமுதுண்ணாது விரதமிருந்தார்.' இந்த நிகழ்ச்சியை அங்கு ஆட்சிபுரிந்த சோழ மன்னன் இறைவனால் கனவில் உணர்த்தப் பெற்று அமணரை அடக்கிக் கோயிலையும் சிவலிங்கத்தையும் வெளிப் படுத்தி அப்பர் தரிசிக்குமாறு செய்தான் என்று புராணம் கூறுகிறது. இந்த மன்னன் மணிமுடிச் சோழனாகவே இருத்தல் கூடும்.

சேக்கிழார் கரிகாற் பெருவளத்தானையும் அவன் மேருவில் புலி பொறித்ததையும் பல இடங்களில் கூறுகிறார். இது, சிலப்பதிகாரம் கலிங்கத்துப் பரணி முதலிய பண்டை நூல்களில் சொல்லப்பட்ட வரலாறுகளுக்கும் ஒத்திருப்பது அறியத்தக்கது.

கூற்றுவ நாயனார் களப்பிரர் என்று பலரும் கூறுகிறார்கள். இது கொள்ளத்தக்க கருத்தல்ல. சேக்கிழார், அவர் களந்தை என்ற ஊரில் ஆட்சி செய்தார் என்று சொல்கிறாரேயன்றி களப்பிரர் என்று சொல்லவில்லை. 'கோதை நெடுவேல் களப்பாளனாகிய கூற்றுவன்' என்பது நம்பியாண்டார் நம்பியின் அந்தாதி. களப்பாளன் களப்பிரன் அல்ல. களப்பிரர் அயல் மொழிக்குரிய நாட்டிலிருந்து வந்து தமிழ் நாட்டில் கேடு விளைவித்த அன்னிய சமயத்தினர்; காலம் 200–550. கூற்றுவர் பழுத்த சிவனடியார். இவரைக் களப்பிரர் என்று கூறுவது பெரியபுராணத்துக்கு முரணாகும்.

1 இதை அப்பர் செய்த சத்தியாக்கிரகம் என்று இன்றைய அரசியல் பரிபாஷையில் சொல்லலாம்.

பிற சமயங்கள்

பெரியபுராணம் பாடிய காலத்தில் சைவம் தவிர வேறு எந்தச் சமயமேனும் நிலவிற்று என்ற பேச்சே இல்லை. தமிழ் நாட்டின் சமயம் பொதுவாகச் சைவமாகவே இருந்தது. வேதாந்தமோ வைணவமோ அக்காலத்தில் ஆதிக்கம் பெற வில்லை. சைனம் பௌத்தம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் சொல் வதற்கு எதுவுமில்லை. ஆனால், சேக்கிழார் பாடுகின்ற நாயன்மார் சிலருடைய காலங்களில் சமணம் பௌத்தம் பற்றிய குறிப்பைப் பெறுகிறோம். பௌத்தத்தை இரண்டு இடங்களில் சந்திக்கிறோம். ஒன்று சாக்கிய நாயனார் வாழ்க்கை. சங்கமங்கையில் பிறந்த இவர், காஞ்சி நகரம் அடைந்து சாக்கியர் அறத்தின் வழிச் சார்ந்தும், பொருள் சிவன் என்று அருளாலே உணர்ந்தறிந்தார். 'எந்நிலையில் இருந்தாலும் எக்கோலம் கொண்டாலும், மன்னிய சீர்ச் சங்கரன் தாள் மறவாமை பொருள்' என்று உணர்ந்து, தூய சிவம் தன்னை அன்பினால் மறவாதிருந்தார். பௌத்த சமயத்தாரின் வேடம் தாங்கியிருந்த போதிலும், இவர் சிவ லிங்கத்தைக் கண்டு உண்ணும் வாழ்க்கையைக் கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் அவ்வாறு சிவலிங்க தரிசனம் செய்யாது உண்ணப் புகுந்தவர், நினைவு வந்து விரைந்து சென்று வழக்கம்போல் ஒரு கல்லெடுத்து மலராக எறிந்தார். சிவலிங்கத் திருமேனி கொண்டிருந்த பெருமான், இளம் புதல்வர் இகழ்வனவே செய்தாலும் பெற்றோர் இன்பமே அடைவதுபோல, மகிழ்ந்து அவருக்குக் காட்சிதந்தார்.

மற்றோர் இடம் திருஞானசம்பந்தர் மதுரையில் சமணை ஒடுக்கிச் சைவத்தைப் பரப்பி மீண்டுவருங்காலத்து, வழியில் போதிமங்கை என்ற ஊரில் புத்த சமயத்தார் கண்டு இவரைத் தடுத்தபோது, மெய்ப்பொருள்பற்றிச் சாக்கியரோடு வாதம் செய்து சைவம் அல்லாது மற்றொன்றும் இல்லை என்று நிலை நாட்டினர். இப்பகுதி 23 நீண்ட ஆசிரிய விருத்தம் கொண்டது.

இதைச் சேக்கிழார் விரிவாகவே அமைத்திருக்கிறார். போதி மங்கையை நெருங்கியபோது இவருடைய சின்னங்கள் பரசமய கோளரி வந்தான் என்று ஊத, அங்கிருந்த சாக்கியர் புத்தநந்தி என்பவன் தலைமையில் திரண்டுவந்து, 'எம்மை வென்ற பிறகல்லவா சின்னங்கள் ஊதலாம்?' என்று தடுத்தனர். இத்தடையைக் கண்டு பொருத திருப்பதிகம் எழுதும் அன்பர், பிள்ளையார் திருவாக்காலே 'அத்திரமாவன அஞ்செழுத்துமே' என்ற பாசுரத்தைப் பாடவும், அது வாதப் போர் ஏற்றுவந்த புத்தன் மேனியையும், தலையினையும் வெவ்வேறாகக் கூறுபட நூறியிட்டது. அஞ்சிய புத்தர் மீண்டும் வந்து எம்மோடு வாதம்செய்ய வருக எனலும், முன்னம் பதிகம் படித்த அன்பர், புத்தர் தலைவனாகிய சாரி புத்தனோடு வாதம் மேற்கொண்டார். 'உங்கள் தலைவனும் பொருளும் உரைக்க' என்றார். அவன் தங்கள் சமயம் கணபங்கம் என்னும் நிலையாமையை உணர்த்துவது, தானம், தவம், யோகம் மூன்றையும் உணர்த்தி, அவற்றின் பயனாக உதிக்கும் ஞானத்தால் பேரின்ப முத்தி பெற்றவன் தங்கள் பரமன், உரு, வேதனை, குறிப்பு, செய்கை, ஞானம் என்ற ஐந்து கந்தமும் அழிதலே வீடுபேறு, பஞ்சகந்தம் கெட, பரமன் முத்தியில் கலந்துளன், அவனுக்குத்தான் வழிபாடு, பரமன் பொருள்களைப் பொதுவும் சிறப்புமாக உணர்கிறான், மற்றவருக்கும் தெரிக்கிறான் என்று கூறியபோது அன்பர், 'நீ கூறிய தலைவனும் பொருளும் குறை உடையன' என்று எடுத்துக் காட்டி, அவனை வெல்கிறார். தோற்ற புத்தர் சண்பைத் திருமறையோர் சேவடிக்குச் சென்று தாழ்ந்தார். இப்பகுதியானது சமய வரலாற்றில் சிறப்புடையது. சேக்கிழார் புத்தசமயக் கொள்கைகளை எடுத்துக் கூறி மறுத்தலினால், அடுத்த நூற்றாண்டில் அருணந்தி சிவாசாரியர் சித்தி பரபக்கம் செய்து பௌத்தம் நான்குவகை என்று கூறி, அவருள் சௌத்திராந்திகத்தை மறுக்கும்போது, சேக்கிழார் கருத்தைத் தழுவிக் கூறுவது ஒப்புநோக்கத் தக்கது.

ஆனால் சமணத்தின் நிலைமை இவ்வளவு சுருங்கியதன்று. இன்னும் விரிந்த நிலையில் பல இடங்களில் இதைப் பேசக் காண்கிறோம். சிறப்பாக அறிந்த செய்திகள் இரண்டு. ஒன்று அப்பர் சுவாமிகள் சமண் சமயம் சென்று திலகவதியார் இடையீட்டால் சூலைநோய் மடுத்துத்தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்ட செய்தி. மற்றொன்று, மதுரையில் சம்பந்தர் சைனத்தை வென்று சைவ ஒளி விளங்கச் செய்தது. ஆனால் பெரிய புராணத்தில் இவையன்றிப் பின்னும் பல செய்திகள் உள்ளன. கருநாட மன்னனாகிய களப்பிரர் ஆட்சியில் துன்புற்ற தண்டியடிகள் வரலாறு, நமிநந்தி அடிகள் நீரால் விளக்கெரிக்க நேர்ந்த வரலாறு, பழையாறையில் சமணர் சிவாலயத்தை மூடிவைத்த வரலாறு, திருவோத்தூரில் காய்க்காத ஆண்பனைகளைக் கண்டு சமணர் சிவனடியாரைப் பழித்த செய்தி என்பன குறிப்பிடலாம். சேதி நாட்டில் மெய்ப்பொருள் நாயனாரிடத்து வஞ்சத்தால் தன் கருத்தே முற்றுவித்த முத்தநாதனும் களப்பிரர் வழி வந்தவனாயிருத்தல் கூடும். இந்நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்து முறையே சில சொற்கள் சொல்லுவோம்.

அப்பர் சுவாமிகளின் இளமைப் பருவத்தில் காஞ்சியில் அரசு புரிந்த மன்னன் மகேந்திரவர்மன். அவன் சைனனாய் இருந்த அப்போது அப்பருக்குத் தீங்கு விளைத்தமை, பிறகு சைவம் தழுவிச் சிவாலயங்கள் அமைத்தமை முதலியன வரலாற்றுச் செய்திகள். அவன் காலத்தில் அப்பர் சமணம் புகுந்து அதில் பெரும் பதவி வகித்தார். அப்போது புத்தரில் ஒரு பிரிவினரான தேரரையும் வென்றார். பின்னர் தமக்கையின் இடையீட்டால் சைவத்தில் புகுந்து திருநாவுக்கரசராகித் தேவாரப் பதிகங்கள் பாடி முத்தி அடைந்தார். இவர் சைவ சமயத்துக்குத் திரும்பிய பிறகு சமணர் செய்த துன்பங்களைச் சேக்கிழார் விரித்துச் சொல்கிறார். ‘நின்றுண்பார் என்னை நினையச் சொன்ன

வாசகமெல்லாம் மறந்தோமன்றே' என்பது முதலான சொற்களால் அப்பர் தாம் சமண் சமயம் புகுந்து மீண்ட செய்தியைக் குறிக்கிறார். அவருடைய வாழ்க்கையில் மற்றொரு செய்தி குறிப்பிடத்தக்கது. ஆவடுதுறை பணிந்து பழையாறை எய்தினர். அங்கு வடதளியில் மன்னும் சிவபெருமானைக் கண்டு வணங்க வேண்டும் என்று போன சமயம், கோயிலைச் சமணர் மூடியிருந்தார்கள். பெருமானை வெளிப்படுத்தி வணங்கியன்றிப் போகேன் என்று அங்கு அமுது செய்யாது (உண்ணாவிரதம்) இருந்தார். சிவபெருமானுடைய அருளால் அரசன் நிலைமையை உணர்ந்து சமணரைப் போக்கி விட்டுக் கோயிலை வெளிப் படுத்தி அப்பர் தரிசிக்குமாறு செய்தான்.

சம்பந்தர் மதுரையில் சைனரோடு வாதிட்டு வென்றதும், அனல்வாதம் புனல்வாதங்களில் வென்றதும் நன்கறிந்த செய்திகள். அவற்றை இங்கு விரிக்கவில்லை. அவர் பின்னர் தொண்டை நாடு சென்றபோது திருவோத்தூர் பணிந்தார். அவ்வூரில் ஓர் அடியவர் வளர்த்த பனைகளெல்லாம் ஆண் பனைகளாகிக் காய் இல்லாதிருந்தன. அதைக் கண்ட அயலுள்ள சமணர் அவரைப் பொங்கு நகை செய்து இழித்துரைத்தார். அவர் சம்பந்தரிடம் முறையிட, சம்பந்தர் 'குரும்பை ஆண்பனை ஈன் குலை ஓத்தூர்' என்று தம் பதிகத்தில் பாடிய மாத்திரத்திலே, பனைகள் எல்லாம் காய்த்தன என்பது வரலாறு.

காலத்தால் இவர்களுக்கு முந்திய நாயன்மார் செய்திகள் பல உள்ளன. மூர்த்தி நாயனார் வரலாற்றை முதலில் குறிப்பிடுவோம். இவர் பாண்டி நாட்டில் களப்பிரர் காலத்தில் வாழ்ந்திருந்தார் என்று தெரிகிறது. இவர் ஆலவாயில் எந்தைக்குச் சந்தனக்காப்புத் திருப்பணி செய்து வந்த நாளில் களப்பிரர் மதுரைமீது படையெடுத்து வந்து கைப்பற்றினர். வடுகக் கருநாடர் மன்னன் என்று

குறிப்பிடுகிறார். அவன் வந்து வலிந்து நிலம் கொண்டான் என்கிறார் :

கானக் கடிசூழ் வடுகக்கரு நாடர் காவல்
மானப் படைமன் னன்வலிந்து நிலங்கொள் வானாய்
யானைக் குதிரைக் கருவிப்படை வீரர் திரண்ட
சேனைக் கடலுங் கொடுதென்திசை நோக்கி வந்தான்.

தாழுஞ் சமண்கை யர்தவத்தைமெய் யென்று சார்ந்து
வீழுங் கொடியோ னதுவன்றியும் வெய்ய முன்னைச்
சூழும் வினையா லரவஞ்சுடர்த் திங்க ளோடும்
வாழுஞ் சடையா னடியாரையும் வன்மை செய்வான்.

இவன் மூர்த்தி நாயனாருக்குச் சந்தனக் காப்புத் தேடிக் கொள்ளும் துறையும் அடைத்தான். மூர்த்தியார் சிந்தை நொந்து தம் முழங்கையால் சந்தனக் கல்லில் தேய்த்தபோது, இறைவன் தோன்றி அருள் செய்தான் என்று புராணம் சொல்லுகிறது. இது மதுரையில் களப்பிரர் ஆட்சிக் காலத்தே நிகழ்ந்திருத்தல் கூடும்; எனில் கி. பி. 550க்கு முற்பட்ட உண்மைச் சம்பவமாகலாம்.

அக்காலத்தில் சோழ நாட்டில் சோழர் வலிகுன்றி யிருந்தார்கள். சைனர் ஆதிக்கம் வலிமை பெற்றிருந்தது. தண்டி அடிகள் அப்போது திருவாரூரில் பிறந்து திருக்குளம் தோண்டும் தொண்டு செய்தார். இவர் குருடர். அங்கிருந்த சமணர் இவர் தொண்டைத் தடுத்து இவருக்கு ஊறு செய்தார்கள் என்று அறிகிறோம். அரசன் திருவருளால் இது உணர்த்தப் பெற்று இவருக்கு வந்த இடையூற்றை யெல்லாம் நீக்கினன் என்பது புராணம்.

நமிநந்தி அடிகள் என்பவர் முன் குறிப்பிட்ட காலங்களில் வாழ்ந்தவர் போலும். இவர் ஆரூர்ப்பெருமான் சந்நிதியில் நெய்த்தீபம் இட்டுவந்தார். ஒருநாள் நெய்பெறும் நோக்குடன் ஒரு மனையில் புக அது அமணர் மனை ஆகவும்,

அங்கிருந்தார், 'கையில் விளங்கக் கனலுடையார் தமக்கு விளக்கு மிகை காணும், நெய் இங்கு இல்லை, விளக்கெரிப் பீராயில் நீரை முகந்து எரித்தல் செய்யும்' என்று பழித்தார்கள். திருவருள் துணைகொண்டு இவர் நீரால் திருவிளக்கு எரித்தார் என்பது புராணம்.

இவை யாவும் சேக்கிழார் காலத்துச் செய்திகளல்ல, அவருக்கு நெடுங்காலம் முற்பட்ட செய்திகள்.

ஆசிரிய இயல் : சேக்கிழாரின் ஆசிரியத்தன்மை

மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை பாடிய சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழின் ஒரு பாடல் இங்குக் கருதத் தக்கது.

நாடிய விரிநூல் சொற்றிடு திறனால் நன்னூ லாசிரியன்,
நகுபா சுரமுத லுரைசெய்தலினால் நவிலுரை யாசிரியன்,
நீடிய பரசம யக்குழி வீழ்ந்தவர் நீப்பப் போதனைசெய்
நிலையாற் போத காசிரியன், இவை நிகழ்தொறும் நிகழ்தோறும்
ஆடிய ஞானத் திறனுறலான் ஞான சிரியனும் நீஎன்று
ஆன்றோர் பலரும் புகழப்படுபவ, அகிலமெலாஞ் சென்று
கூடிய புகழ்சால் குன்றத்தூரன், கொட்டுக சப்பாணி
கொற்றச் சேவையர் காவல, நாவல, கொட்டுக சப்பாணி.

இங்கு, புலவர் சேக்கிழாரை நூலாசிரியர் உரை யாசிரியர் போதகாசிரியர் ஞானசிரியர் என்ற நான்கு நிலைகளில் வைத்துக் காட்டுகிறார். இவற்றை விளக்கி உரைப்பதே இப் பகுதியின் நோக்கம்.

நூலாசிரியர் என்பது நன்கு அறிந்தது. திருத் தொண்டத் தொகையில் சுருக்கமாய்க் குறிப்பிட்ட பெயரையும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் சொல்லிய அறுபத்து மூவருடைய பதி தேசம் மரபு செயல் ஆகிய வற்றையும் மட்டும் துணையாகக் கொண்டு, சேக்கிழார்

தம்முடைய விரிவான வரலாற்றறிவினலும் தல யாத்திரைகளினலும் நாலாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பாடல் கொண்ட புராணமாகப் பாடினர். தேவாரம் பாடிய மூவர் வரலாறுகளில் அவர்களுடைய தேவாரப் பதிகங்களை நன்கு பயின்று, அவர்கள் செய்த தல யாத்திரையை மனத்தில் நன்கு வரையறை செய்துகொண்டு, ஒவ்வொரு தலமாக, யாத்திரையில் பிடிக்கும் தூரம் நேரம் முதலியவற்றையும் திட்டம் செய்து இவர் பாடியிருப்பது விரிநூல் என்ற நூலுக்கு எவ்வளவு பொருத்தமானது என்பதைக் காட்டும். போக்குவரத்துச் சாதனங்களும் நெறிகளும் குறைவாயிருந்த 800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலத்தில், இவர் இச் செய்திகளைச் சிறிதும் பிறழ்ச்சி யில்லாது கூறியிருப்பது ஓர் அரிய சாதனை. இதுமட்டுமல்ல; அடியவர் ஒவ்வொருவரும் ஒரே தலத்துக்குப் பலமுறை சென்று பல பதிகம் பாடியிருக்கிறர்கள். அவற்றை நம் ஆசிரியர் முரணில்லாமல் பதிகங்களின் முதற் குறிப்பைத் தந்து, அவசியமானபோது முக்கியமான பாடலையும் வரலாற்றுப் பொருத்தமுடைய பாடலையும் எடுத்துக் குறிப்பிட்டு வரலாற்றையும் கூறி, சில இடங்களில் இறைவன் இறைவி திருப்பெயரையும் சொல்லி, புராணம் செய்திருப்பது மிகவும் அரிய சாதனை. அன்றியும், முன்னே வரலாற்றறிவு என்ற தலைப்பில் நாம் காட்டியுள்ளபடி, அக்கால சரித்திர முழுமையும், முன்வந்த சரித்திரச் செய்திகளையும், விடாமல் கூறியிருக்கிறர். இது இன்றுவரை கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுச் சான்றுகளோடு ஒப்பு நோக்கி ஆராய்கையில் பொருத்தமுடையதாகவே காண்கிறது. மேலும், ஒரு நாயனரைக் கூறும்போது அவருக்கு உடன் காலத்தில் இருந்த மற்றவர்களையும் எவ்விதக் குழப்பமும் இல்லாமல் குறிப்பிட்டிருப்பது ஆராய்ச்சியாளருக்குப் பெரு விருந்தாயும் பெருந் துணையாயும் பயன்படுகிறது. தவிர, காப்பியத்தன்மை என்ற தலைப்பின் கீழ் பலபடியாகத் தந்துள்ள குறிப்புக்களால், இவர் ஒரு

பெருங் காப்பியம் பாடிய பெரு நூலாசிரியர் என்பது எளிதில் விளங்கும்.

அம்பலவாணர் 'உலகெலாம்' என்று எடுத்துக் கொடுத்த தொடரில் தொடங்கி, அதே தொடரைக் கொண்டு நூலை முடிக்கிறார் என்று ஆன்றோர் எடுத்துக்காட்டுவர் :

என்றும் இன்பம் பெருகும் இயல்பினால்
ஒன்று காதலித் துள்ளமும் ஓங்கிட
மன்று ளார்அடி யாரவர் வான்புகழ்
நின்ற தெங்கும் நிலவி உலகெலாம்

என்பது நூல் இறுதிப்பாட்டு. அச்சிட்ட பெரியபுராணப் பதிப்புக்களின் இறுதியில் காணப்படும் 'வையம் நீடுக மாமழை மன்னுக' என்ற பாடல் பிற்காலத்தவர் எழுதிச் சேர்த்ததாகும். அன்றியும் சேக்கிழார் தம் நூலில் உலகெலாம் என்ற தொடரை மொத்தம் 15 முறை குறிப்பிடுகிறார் என்றும் எண்ணிச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இனி, சேக்கிழார் பாடிய பாடல் 4253 என்று உமாபதி செய்த புராணத்தில் எண்ணிச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதன்படி, நூலின் மத்தி என்று சொல்லத்தக்கது, 2126; 2119ஆம் பாடலில் சேக்கிழார் அதே உலகெலாம் என்ற தொடரை வைத்துப் பாடியிருக்கிறார் (திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 216):

சோதி முத்தின் சிவிகைசூழ் வந்துபார்
மீது தாழ்ந்துவெண் ணீற்றொளி போற்றிநின்று
ஆதி யார்அரு ளாதலில் அஞ்செழுத்து
ஓதி ஏறினர் உய்ய உலகெலாம்

என்ற பாடலில் உலகெலாம் என்ற தொடரை இறுதியில் அமைத்து, இறைவன் தந்த தொடரை நூலின் ஆதியும் நடுவும் அந்தமுமாக வைத்துப் பாடினர் என்று சொல்வர். பன்னிரண்டு திருமுறைகளும் ஓம் என்ற பிரணவத்தின்

சொரூபம் என்பது சைவர் மதம். இதற்கு ஆதாரமாகத் திருமுறைகளின் முதலும் கடையும் குறிப்பிடப்படும். முதல் திருமுறையின் முதல் தொடர் 'தோடுடைய'; இதன் முதலெழுத்து தோ; அதாவது ஓகாரம் ஏறிய தகரமெய்; பன்னிரண்டாம் திருமுறையின் இறுதித் தொடர் உலகெலாம். இதன் முடிவெழுத்து ம். எனவே, திருமுறைத் தொடக்கமும் ஈறும் ஓம் என்று ஆதல் காணத்தக்கது.

உரையாசிரியர்: அடுத்து உரையாசிரியர் என்ற தன்மை. இதை விரித்துச் சொன்னால் நூல் இடம் போதாது. சமயாசாரியருடைய அருட்பாக்கள் யாவும் பாசுரம் எனக் கூறுதல் சைவத்திலும் வைணவத்திலும் ஒரு மரபு. திருமுகப் பாசுரம், மதிமலிபுரிசை என்னும் பாசுரம் என்ற வழக்குக்களையும் இங்கு கருதுக. வேறு பொருளிலும் இச் சொல் வழங்கும். (எல்லாப் பாசுரத்தானும் தலைமகளை ஆற்றுவிக்கும்-இறையனார் அகப்பொருள் உரை.) சிறப்பாகச் சைவ மரபில் இது, திருஞானசம்பந்தர் சமணரொடு மதுரையில் வாதிட்டபோது பாடிய 'வாழ்க அந்தணர்' என்ற தொடக்கமுடைய பாடலுக்குமட்டும் உரிய சிறப்புப் பெயராகும். இந்தத் தொடக்கமுடைய பதிகம் முழுமைக்கும் சேக்கிழார் சம்பந்தர் புராணத்தில் விரிவுரை பாடியிருக்கிறார். இவ்வுரை 24 பாடல் கொண்டது. முதல் பாடலில் உள்ள ஒவ்வொரு தொடராக எடுத்து 4 பாடல்களில் உரை கூறுகிறார். இதுபோலவே மற்றவையும். இவர் உரையால் அந்தத் தொடர்களை எப்படியெப்படிப் பிரிக்கவேண்டும் என்பது நன்கு தெளியப்படும். வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம் ஒரு தொடர்; வீழ்க தண் புனல்; வேந்தனும் ஓங்குக; ஆழ்க தீயது; எல்லாம் அரன் நாமமே சூழ்க; வையகமும் துயர் தீர்க. இவற்றின் பொருளையும் இவர் தொடர்புபடுத்திக் காட்டுவது அறியத் தக்கது. முதல் தொடரின் பொருள் உலகம் இன்புறச்

சங்கரர்க்கு வேள்விகளும் அர்ச்சனை வழிபாடும் செய்யத் தக்கவை; வேள்வியின் பயனாவது வீழ்புனல்; அர்ச்சனை நல்லுறுப்பு ஆதலால் ஆளும் மன்னனை வாழ்த்தியது; ஆழ்க தீயது என்றது அயல் நெறி வீழ்க என்றவாறு; எல்லாம் அரன் நாமமே சூழ்க என்றது உயிர் யாவையும் அஞ்செழுத்தோதி வளர்க என்றவாறு; வையகமும் துயர் தீர்க என்பது இகபரத்தில் உலகத்தவருடைய துயர் நீங்க வேண்டும் என்று ஞானசம்பந்தர் மொழிந்தார் – என்று சேக்கிழார் முடிக்கிறார்.

அன்றியும், இத்தனை உரையையும் இவர் செய்யுளாலேயே சொல்லிக் காட்டுகிறார். சொல்லி முடித்து இவர் பணிவோடு கூறும் சொற்கள் நெஞ்சை உருக்குவன:

வெறியார் பொழிற்சண் பையர்வேந்தர்மெய்ப் பாசு ரத்தைக்
குறிஏ றியஎல்லை அறிந்துகும் பிட்டேன் அல்லேன்
சிறியேன் அறிவுக் கவர்தந்திருப் பாதந் தந்த
நெறியே சிறிதுயான் அறிநீர்மைகும் பிட்டேன் அன்பால்.

இங்கு, பாசுரம் உரை செய்தேன் என்று இவர் சொல்லவில்லை, கும்பிட்டேன் என்று சொல்கிறார் என்பது காணத் தக்கது.

இந்த நிலையையே 'பாசுரம் உரை செய்தலினால் நவில் உரையாசிரியன்' என்று பிள்ளைத் தமிழ்ப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் திருப்பாசுரம் மட்டும் அல்ல; வேறு பல பாடல்களுக்குக் குறிப்புரையும் சேக்கிழார் தருகிறார். சம்பந்தர் பாடிய முதல் பாடலான 'தோடுடைய செவியன்' என்ற பாடலைக் குறிப்பிடும்போது, "மல்லல் நெடுந்தமிழால் ... தம் பாடல் பரமர்பால் செல்லுமுறை பெறுவதற்குத் திருச்செவியைச் சிறப்பித்து ... தோடுடைய செவியன் எனும் திருப்பதிகம் சாற்றி எம்மையிது செய்த பிரான் இவனன்றே என இசைத்தார்" என்கிறார். அடுத்த

பாடலில், பதிகத்தின் எட்டாம் பாடலில் சம்பந்தர் இராவணனுக்குச் செய்த மறக்கருணையை விளக்கி,

மண்ணுலகில் வாழ்வார்கள் பிழைத்தாலும் வந்தடையின்
கண்ணுதலான் பெருங்கருணை கைக்கொள்ளும் எனக்காட்ட,
எண்ணமிலா வல்லரக்கன் எடுத்துமுறிந் திசைபாட
அண்ணலவற் கருள்புரிந்த ஆக்கப்பா டருள்செய்தார்

என்று, மறமும் கருணை என்று காட்டுகிறார்.

மற்றும் ஓர் இடம். சம்பந்தர் பாண்டியனைச் சைவனாக்கி, மதுரையில் தங்கியிருக்கிறார். அச்சமயம் இவருடைய தந்தை சீகாழியிலிருந்து இவரைக் காண எண்ணி மதுரையடைந்து சம்பந்தரைக் கண்டதும், இவர் அவரை எதிர் தொழுகிறார். அப்போது பாடிய பாடல், மிகவும் பிரசித்தமான பாடல்;

மண்ணில் நல்லவண்ணம் வாழலாம், வைகலும்
எண்ணில் நல்ல கதிக்கு யாதுமோர் குறைவில்லை;
கண்ணில் நல்லஃதுறும், கழுமல வளநகர்ப்
பெண்ணில் நல்லாளொடும் பெருந்தகை இருந்ததே

என்பது. இதனுடைய குறிப்பு இன்னது என்பதைச் சேக்கிழாரே நமக்கு உணர்த்துகிறார். இது சம்பந்தர் கழுமலத்தில் (சீகாழியில்) உள்ள பெருமானை அங்கிருந்து பாடியதன்று: மதுரையிலிருந்து நினைந்து பாடியது; 'திருத்தோணி அமர்ந்தருளிப் பவபாசம் அறுத்தவர் தம் பாதங்கள் நினைவுற்றார்'; 'என்னை அறியாப் பருவத்தே எடுத்து அருள்செய்த பெருந்தகை ஞானப் பாலூட்டின பிராட்டியுடன் இருந்ததே!' என்று வினாவாகச் சொல்கிறார்:

இருந்தவத்தோர் அவர்முன்னே இணைமலர்க்கை குவித்தருளி
"அருந்தவத்தீர்! எனையறியாப் பருவத்தே எடுத்தாண்ட
பெருந்தகை எம் பெருமாட்டி யுடன் இருந்த தே" என்று
பொருந்துபுகழ்ப் புகலியின்மேல் திருப்பதிகம் போற்றிசைத்தார்.

இசைத்த பதிகமே 'மண்ணில் நல்ல வண்ணம்' என்பது. 'எனை அறியாப் பருவத்தே எடுத்தாண்ட பெருந்தகை' என்று சேக்கிழார் கூறுவது, இதே பதிகத்தின் இரண்டாம் பாடலையும் தழுவி என்பதும் இங்கு உணரத் தக்கது:

போதையார் பொற்கிண்ணத் தடிசில்பொல் லாதெனத்
தாதையார் முனிவுறத் தானெனை ஆண்டவன்
காதையார் குழையினன் கழுமல வளநகர்ப்
பேதையாள் அவளொடும் பெருந்தகை இருந்ததே.

நிகழ்ச்சிகளைக் காரண காரியத் தொடர்புகளோடு விளக்குதல் உரையாசிரியருடைய திறன்களில் ஒன்று. இதையும் சேக்கிழாரிடம் காண்கிறோம். திருமூலர், தம் தவத்துக்குப் பல இடங்கள் இருக்க காவிரிக் கரையை நாடித் திருவாவடுதுறை அடைவானேன் என்ற கேள்வியைக் கேட்டுச் சேக்கிழார் அதற்கு விடையும் சொல்கிறார்: காவிரியாறு தன் நீர் முழுமையும் கடலுக்குக் கொண்டு செல்ல எண்ணவில்லை: காரணம், அக்கடலானது பரமேசுவரன் உண்பதற்கு நஞ்சு அளித்தது. ஆகவே காவிரி தன் நீரால் மேதினிக்கு வளம் நிறைக்கிறது, கடல் வயிறு நிறைக்கவில்லை. இந்தப் பக்தியை உணர்ந்தே திருமூலர் காவிரியின் கரையைத் தேர்ந்துகொண்டார்:

தடநிலைமா ளிகைப்புலியூர் தன்னிலுறைந் திறைஞ்சிப்போய்,
'அடல்விடையின் மேல்வருவார் அமுதுசெய அஞ்சாதே
விடமளித்தது' எனக்கருதி, மேதினிக்கு வளம்நிறைத்தே
கடல்வயிறு நிறையாத காவிரியின் கரைஅணைந்தார்.

சம்பந்தர் முதலாவது பாடத் தொடங்கியபோது, தோடுடைய செவியன் என்று தொடங்கினர்; இதை 'எல்லையிலா மறை முதல் மெய்யுடனெடுத்த எழுதுமறை மல்லல் நெடுந்தமிழ்' என்று, தோ என்ற ஒலியில் அடங்கிய தகரமெய்யும் பிரணவ முதலும் கூடிய ஒலி என்று சேக்கிழார் எடுத்துக் காட்டுகிறார். இதுபோலவே, சம்பந்தர்

அருளிய திருப்பதிகங்கள் பலவும், எவை எந்தவிடத்தில் பாடப்பட்டன என்பதைச் சேக்கிழார் கூருவிட்டால் அறிய முடியாது. நமசிவாயத் திருப்பதிகம் (துஞ்சலும் துஞ்சலிலாத போழ்தினும்) முந்நூல் அணிவித்தபோது; மங்கையை வாட மயல் செய்வதோ இவர் மாண்பே – முயலகன் நோய் தீர்த்தபோது; அவ்வினைக்கிவ்வினை – குளிர் சுரம் நீக்கிய போது; இவளுண் மெலிவே – மருகலில் வணிகப் பெண்ணைக் குறித்தது – என்பன முதலான பலவும் சேக்கிழார் திருமுறைக்குத் தரும் விளக்கங்களாம். இப்படியே அப்பர் பதிகங்களிலும் சுந்தரர் பதிகங்களிலும், சந்தர்ப்ப விளக்கம் சேக்கிழார் தராவிட்டால் அறிய வழியில்லை.

'மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்' என்பது எல்லோரும் நன்கறிந்த பாடல்; நீற்றறை அப்பருக்குக் குளிர்ந்திருந்த தன்மையை அவரே சொல்லிப் பாடியது. இதற்குச் சேக்கிழார் பொழிப்புரை கூறுகிருர் :

வெய்யநீற் றறையதுதான் வீங்கிள வேனிற்பருவம்
தைவருதண் தென்றலணை தண்கழுநீர்த் தடம்போன்று
மொய்யொளிவெண் நிலவலர்ந்து முரன்றயாழ் ஒலியினதாய்
ஐயர்திரு வடிநீழல் அருளாகிக் குளிர்ந்ததே.

மதுரையில் தாம் சென்று தங்கிய மடத்தில் சமணர் இட்ட தீயை, 'பையவே சென்று பாண்டியற்காகவே' என்று சம்பந்தர் பாடினர். 'பையவே சென்று' என்ற சொற்களைச் சேக்கிழார் காரணத்தோடு விளக்கியுரைக்கிருர்.

பாண்டிமா தேவியார் தமது பொற்பில்
பயிலும்நெடு மங்கலநாண் பாதுகாத்தும்,
ஆண்தகையார் குலச்சிறையார் அன்பினலும்,
அரசன்பால் அபராதம் உறுதலாலும்,

மீண்டுசிவ நெறியடையும் விதியினாலும்,
வெண்ணீறு வெப்பகலப் புகலி வேந்தர்
தீண்டியிடப் பேறுடைய முதலாலும்,
தீப்பிணியைப் ‘பையவே செல்க’ என்றார். 2608

இன்று திருநாவுக்கரசரை நாடெல்லாம் அப்பர் சுவாமிகள் என்றே கொண்டாடுகிறது. அப்பர் என்ற ஆட்சி, தேவாரத்தில் யாரும் சொல்லவில்லை. சேக்கிழாரே இப் பெயர் தோன்றிய வரலாறு சொல்கிறார். ஆண்ட அரசு எழுந்தருளக் கேட்டருளி ஆளுடைய பிள்ளையாரும் “தம்மைப் பணிந்தவர்தம் கரங்கள் பற்றி......‘அப்பரே’ என அவரும் ‘அடியேன்’ என்றார்.” இதுமுதல் திருநாவுக்கரசருக்கு அப்பர் என்ற பெயர் நிலைத்தது. தம் தந்தையான சிவபாத இருதயரைச் சம்பந்தர் அப்பரே என்று எங்கேனும் விளித்ததாகக் குறிப்பு இல்லை; அருந்தவத்தீர் என்றே ஒரு முறை சொல்கிறார்.

மறைக்காட்டில் சென்று சுந்தரரும் சேரமானும் வழி படுகிறார்கள். சுந்தரர் ‘யாழைப் பழித்து’ என்ற பதிகம் பாடினார். சேரமான் ‘சிறந்த அந்தாதியிற் சிறப்பித்தனவே யோதித் திளைத்தெழுந்தார்.’ இதனால் அருட்சேரர், பொன் வண்ணத்தந்தாதியில் இரண்டிடங்களில் திருமறைக் காட்டைச் சிறப்பித்துப் பாடியிருக்கும் காரணம் புலப் படுகிறது (37, 47)[1].

நமிநந்தியடிகள் புராணத்தில், சேக்கிழார், ‘தொண்டர்க் காணி எனும் பேறு திருநாவுக்கரசரால் விளம்பப் பெற்ற பெருமையினர்’ என்று கூறுகிறார். இது அப்பர் தேவாரத்தில் ஆராய்ந்து அடித்தொண்டர் ஆணிப் பொன் என்று நமி நந்தியைக் குறிப்பிட்டதை உள்ளத்துக் கொண்டது.

---

1 ‘மறைந்த தமிழ் நூல்கள்’ என்ற நூலில், சேரமான் மறைக்காட்டந்தாதி யொன்று பாடினர், அது இறந்துபோயிற்று என்று அதன் ஆசிரியர் எழுதியிருப்பதன் பொருந்தாமை இதனால் நன்கு விளங்கும்.

சேக்கிழாருடைய சோழநாட்டுப் பற்றையும் உரையாசிரியத் தன்மையையும் எடுத்துக் காட்டவல்ல ஒரு நயம் மிக்க குறிப்பை இங்குக் காணலாம். மங்கையர்க்கரசியார் புராணத்தின் முதல் பாடலில், சம்பந்தருடைய திருவாலவாய்த் தேவாரம் 'மங்கையர்க்கரசி' என்று தொடங்கும், முதல் பாட்டின் தொடர்களைத் தம்முடைய சோழர் பக்தி தோன்ற, விரித்துக்கொண்டே போகின்றார். மங்கையர்க்கரசி என்பது சம்பந்தர் தேவாரம்; மங்கையர்க்குத் தனி அரசி எங்கள் தெய்வம் என்பது சேக்கிழார் வாக்கு. வளவர் கோன் பாவை – சம்பந்தர்; வளவர் திருக்குலக் கொழுந்து – சேக்கிழார். வரி வளைக்கை மட மானி – வளைக்கை மானி. பங்கயச் செல்வி – செங்கமலத் திருமடந்தை. பாண்டிமாதேவி – கன்னி நாடாள் தென்னர்குலப் பழி தீர்த்த தெய்வப் பாவை – என்பன காணத்தக்கன.

போதகாசிரியர்

'நீடிய பரசமயக்குழி வீழ்ந்தவர் நீப்பப் போதனைசெய் நிலையாற் போதகாசிரியன்' என்பது பாட்டு. பரசமயத்திலிருந்து மீட்ட நிலையைப் பல இடங்களில் காண்கிறோம். தம் தாளில் விழுந்த தம்பியாரைத் திலகவதியார், 'கோளில் பரசமயநெறிக்குழியில் விழுந்தறியாது, மூளும் அருந்துயருழந்தீர் எழுந்திரீர்' என்று கூற, 'கற்றை வேணியர் அருளே காணுமிது கழலடைந்தோர், பற்றறுப்பார் தமைப் பணிந்து பணிசெய்வீர்' என்று உரைத்துத் திருநீற்றை அஞ்செழுத்தோதிக் கொடுத்தார். பின்வரலாறு நாம் அறிவோம். அடுத்து, சம்பந்தர் சமணரை வாதில் வென்று, பாண்டிய மன்னனையும் நாட்டுமக்கள் அனைவரையும் சைவம் சாருமாறு செய்த செய்தியும் நன்கறிந்தது.

பரசமயத்தாரோடு விரிவான தர்க்கவாதம் செய்தநிலை, புத்த மங்கையில் புத்த சமயத்தாரோடு செய்த வாதம்.

சம்பந்த சரணுலயர் பாடிய சம்பந்தர் பதிகத்தால் புத்த நந்தியின்மீது இடி வீழ்ந்து அவன் இறந்தான். மற்றைப் புத்தர்கள் 'எம்மோடெதிர்ந்து பொருள் பேசுவதற்கிசைவது' என்று கேட்கவும், சரணுலயர் அவர்கள் தலைவனோடு வாது செய்கிறுர். செய்து அவர்களை வெல்கிறுர். சைவசமய உண்மைப் பொருளைச் சம்பந்தர் உபதேசிக்க அவர்கள் கேட்டுச் சைவசமயம் தழுவுகிறுர்கள்.

பின்னர், குருடரான தண்டியடிகள் வரலாற்றில், அவருக்குத் துன்பம் இழைத்த சமணர் ஓட்டமெடுக்கும்படி இறையருளால் அவருக்குக் கண் தெரியவும், அரசன் உண்மையுணர்ந்து அவர்களை வெருட்டிவிடுகிறுன். நமிநந்தி சமணர் கொடுமையால் நீரால் விளக்கெரிக்கிறுர். சாக்கியர் புத்தர் கொடுமையால் கல்லை மலராக எறிந்து வழிபடுகிறுர். இவ்வாறு காணும் செய்திகள் பல. இவற்றுள், புத்தரோடு வாதம் செய்த இடத்துச் சேக்கிழார் சம்பந்தர் கூற்ருகக் கூறியுள்ள கருத்துக்களே சேக்கிழாரைப் போதகாசிரியர் என்று நிலைநாட்டப் போதியன.

ஞாஞசிரியர்

சமய தத்துவங்கள் என்ற தலைப்பில் இவர் போதிக்கும் ஞானம் முழுமையும் ஓரளவு தொகுத்துச் சொல்லப்பட்டது. ஞாஞசாரியரான மூவருடைய வாழ்க்கையையும் ஏனைய திருமூலர் அம்மையார் போன்ருேர் வாழ்க்கையையும் விரித்துரைக்கும் புராணமும் ஒரு சிறந்த ஞானநூலே. ஞான உபதேசத்தை நூலெங்குமே காணலாம். அட்டாங்க பஞ்சாங்கமாக முன்பு முறைமையினுல் வணங்கி; திருஅடையாள மாலை எவ்வுலகோரும் ஏத்தத் தொழுது தாம் பூண்டார்; அண்டர்பிரான் திருநாமத் தஞ்செழுத்தும் எடுத்தோதிப் புகழ்ச்சோழர் மண்டுதழற் பிழம்பினிடை மகிழ்ந்தருளி உள்புக்கார்; ஆலவாயில் எந்தைக்கணி சந்தனக்

காப்பிடை என்றும் முட்டா அந்தச் செயல்; காண்டலும் தொழுது வீழ்ந்து உடன்எழுந்து கரையிலன்பு என்பினை உருக்க; ஆய்ந்தமெய்ப்பொருள் நீறெனவளர்க்கும் அக்காப்பு; மாலையாமம் புலர்வுறும் வைகறை வேலை செய்வினை முற்றி வெண்ணீறணி கோலமேனியராய்க் கைம்மலர் குவித்து ஏல அஞ்செழுத்து ஓதி எழுந்தனர்; வேணித் திருமுடிமேல் திருமஞ்சனம் ஐந்தும் அளிக்கும்; கங்கைமுதற் புனிதமாய பெருந்தீர்த்தம் மாமகந்தாளுடுதற்கு வந்து வழிபடும் கோயில்; மனத்தின் செய்கை அரனடிப் போதுக்காக்கி ஓங்கிய வாக்கின் செய்கை உயர்ந்த அஞ்செழுத்துக்காக்கித் தாங்கு கைத்தொழிலின் செய்கை தம்பிரான் அடியார்க்காக – என்பது முதலான குறிப்புக்கள் சரியையைத் தெரிவிக்கும். திருநீற்றின் வகைகள், செய்யும் முறை முதலியன, முழு நீறு பூசிய முனிவர் புராணத்தில் விரிவாகச் சொல்லப் பட்டிருத்தலும் காண்க.

கொண்டுவந்து மனைப்புகுந்து குலாவு பாதம் விளக்கியே
மண்டுகாதலின் ஆசனத்திடை வைத்தருச்சனை செய்தபின்
உண்டிநாலு விதத்திலாறு சுவைத்திறத்தினில் ஒப்பிலா
அண்டர்நாயகர்தொண்டரிச்சையில்அமுதுசெய்யஅளித்துளார்

என்ற பாடல் முதலான அடியார் வழிபாட்டு முறைகளும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கன.

கொய்த பன்மலர், கம்பை மாநதியில்
குலவு மஞ்சனம், நிலவுமெய்ப் பூச்சு,
நெய்த ருங்கொழுந் தூப தீபங்கள்,
நிறைந்த சிந்தையில் நீடிய அன்பின்
மெய் தரும்படி வேண்டின எல்லாம்
வேண்டும் போதினில் உதவ,மெய்ப் பூசை
எய்த ஆகம விதியெலாம் செய்தாள் –
உயிர்கள் யாவையும் ஈன்ற எம்பிராட்டி. 1142

வாயிலார் வரலாறு, முப்போதுந் திருமேனி தீண்டுவார் வரலாறு முதலான இடங்களில் குறிப்பிடுவன – யாவையும் கிரியைப் பகுதியாகும்.

திருமூலர் வரலாற்றிலும் சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் புராணத்திலும் யோக நெறியைக் குறிப்பிடுகிறார்.

அன்றியும் நூலெங்கும் சிவனடியார் வரலாறுகளைச் சொல்லுமிடத்து, சரியை முதலான நெறிகளில் நின்றார் அனைவரும் முடிவான பொருள் சிவன்கழலே எனத் துணிந்து பிறபற்றுக்களைக் களைந்து வாழ்ந்து சிவபெருமான் அடி நிழல் அடைந்தார்கள் என்றே உபதேசிக்கிறார். இவ்வாறு சொல்லுமிடமெங்கும் பொருள் ஞானமே.

மனிதப் பிறவியின் பயன், இறைவனை உள்ளம் உருகி வழிபடுதல்; அவனடியாருக்குத் தொண்டு புரிதல் – என்ற பேருண்மைகளே பெரியபுராணம் உணர்த்தும் முடிவான பொருள். 'மண்ணினிற் பிறந்தார் பெறும்பயன்' என்ற பாடல் இதைச் சுட்டுவது. இக்கருத்தைத் கூறவும், என்பிலிருந்து பூம்பாவை உயிர் பெற்றுவந்தாள் என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். அமர்நீதி நாயனர், இளையான் குடிமாறர் ஆகியோர் புராணங்களிலும் இதுவே பயன் என்பதைச் சேக்கிழார் பெரிதும் வலியுறுத்திச் சொல்கிறார். மனிதப் பிறவியின் பயன், இறைவன் ஒருவன் உளன் என்பதை உணர்ந்து, அவன் தாள்களில் சரண்புகுந்து, அடியார் பணியை அரன் பணியாகவே செய்தல் என்பதே பெரியபுராணம் போதிக்கும் முடிவான பொருள். ஒவ்வொரு வரலாறும் வெவ்வேறு கோணங்களிலிருந்து இந்த ஒரே உணர்வை - பக்தியினால் முதிர்ந்த ஞானத்தை - போதிக்கின்றது.

திருமுறைச் செய்திகள்

நாயன்மார் வரலாறுகளைத் திருத்தொண்டர் புரணமாகப் பாடிய சேக்கிழார், தேவார அடங்கன் முறையை

நன்கு கற்றறிந்து, அதன் மூலம் விளக்கமாகும் அடியார் வரலாறுகளையும், தலச் செய்திகளையும், தலப்பதிகங்களையும் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். அடியவர்களில் எழுவர் திருமுறைப் பாடல் பாடியிருக்கிறார்கள். கால முறைப்படி சொல்வதானால், அவர்களைத் திருமூலர், காரைக்காலம்மையார், சம்பந்தர், அப்பர், ஐயடிகள் காடவர் கோன், சுந்தரர், சேரமான் பெருமாள் என்ற வரிசையில் சொல்லலாம்.

திருமூலரைக் கூறும்போது, 'ஒன்றவன் தான்' என எடுத்துத் திருமந்திரமாலை தமிழ் மூவாயிரம் சாத்தினர் என்று சொல்வது, திருமந்திர நூலுக்கு ஒத்துள்ளது. அச்சில் உள்ள 'ஐந்து கரத்தனை' என்ற விநாயகர் காப்பு, பிற்காலப் பாடலாகும்.

காரைக்காலம்மையார் வரலாற்றில், நாட்டில் வழங்கும் வரலாற்றையொட்டியே அம்மை என்ற பெயர்க் காரணம் சொல்லியிருக்கிறார். அம்மையார் தம் பாடல்களில் மூன்று முறை தம்மைக் காரைக்காற் பேய் என்று சொல்லியதைத் தழுவியே ஆசிரியரும் அவர் பேய் வடிவம் பூண்ட வரலாற்றை அமைக்கிறார். அம்மையார் நூல்களை இரட்டைமாலை. அந்தாதி, கொங்கை திரங்கி என்ற மூத்த திருப்பதிகம், எட்டியிலவம் ஈகை என்ற திருப்பதிகம் என்று இவர் கூறியுள்ளபடியே நூல்களும் உள்ளன. 'அண்டமுற நிமிர்ந்தாடும் எங்கள் அப்பனிடம்' என்று அம்மையார் பாடியதை அப்படியே எடுத்து, 'அண்டமுற நிமிர்ந்தாடும் கோலம்' என்று சேக்கிழார் புராணத்தில் கூறுகிறார்.

ஐயடிகள் வண்தமிழின் மொழி வெண்பா ஓரொன்று வழுத்துவார் என்கிறார்; அவர் பாடிய நூல் க்ஷேத்திரத் திருவெண்பா; சில பாடல்களே உள்ளன.

சேரமான் சுந்தரருடைய தோழர். கழறிற்றறிவார் என்ற பெயரால் இவர் புராணம் சொல்லப்படும். இவர்

தில்லைத் திருக்கூத்தைத் தரிசித்துப் பொன்வண்ணத்தந்தாதி பாடினார், சுந்தரரைக் கண்டு உறவுபூண்டு ஆரூர் வழிபட்டுத் திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை பாடினார், பின்னர் திருக்கயிலாய ஞானஉலா பாடி, கயிலாயத்தில் பெருமான் திருமுன்பு அதை உரைத்தார்; இம் மூன்று நூல்களும் உள்ளன; வரலாற்றோடு பொருந்தியே உள்ளன.

இனி தேவாரம் பாடிய மூவரை நாம் ஆராய்வோம். இம் மூவர் பற்றியும் செய்திகள் மிக அதிகம்; செய்த தலயாத்திரை அதிகம்; நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் அதிகம். உடன்பாடிய பதிகங்களும் பல. இத்தனையும் சேக்கிழார் மனத்துள் தொகுத்துக்கொண்டு, அமைவுபடுத்தித் தம் நூலைச் செய்கிறார்.

தடுத்தாட் கொண்ட புராணத்தில், பித்தன் என்றே பாடுவாய் என்று இறைவன் சொல்கிறார். பித்தா பிறை சூடி பாடுகிறார். திருத்துறையூரில் தவநெறி வேண்டுகிறார், அதிகையில் பதியை மிதிக்காமல் படுத்துறங்கி, பெருமான் தாள் சூட்டப்பெற்று, தம்மானை அறியாத சாதியார் உளரே எனப்பாடுகிறார். பிறகு முறையாகத் தலயாத்திரை செய்து, தில்லை வழிபட்டு, சீகாழி வருகிறார். அங்கிருந்து சோழ நாட்டுத் தலங்கள் தரிசித்து, அவர் ஆரூரில் எந்தை இருப்பதும் ஆரூர் எம்மையும் ஆள்வரோ கேளீர் என்று கேட்டு, இறைவனைத் தோழமை பெறுகிறார். பரவையாரைக் காணுதல், பரவையார் திருமணம், பின்னர் இறைவன் அடியெடுத்துக் கொடுக்க, தில்லை வாழந்தணர் என்ற பதிகம், இவ்வளவோடு தடுத்தாட் கொண்ட பகுதி முடிகிறது. இங்கு, சுந்தரர் வரலாறும், பதிகங்களின் அமைப்பும் தலமுறையும் ஒத்தியல்வது காணலாம்.

ஏயர்கோன் வரலாற்றில் சுந்தரர் சரிதம் தொடர்கிறது. குண்டையூர் நெல் பெறுதல், கோளிலியில் 'வாளன கண்

மடவாள் வருந்தாமே' என்று பதிகம் பாடுதல், திருநாட்டியத் தான் குடியில் கோட்புலியைச் சிறப்பித்துப் பாடுதல், தம்மைச் சிங்கடி வனப்பகை யப்பன் எனக் கூறிக் கொள்ளுதல், வலிவலப் பதிகத்தில் சம்பந்தர் அப்பர் பாடல் பெற்ற செய்தி, திருப்புகலூரில் பொன் பெற்றுத் தம்மையே புகழ்ந்திச்சை என்ற பதிகம் பாடுதல், பனையூர் முதலான தலங்களும் அங்கெல்லாம் பாடிய முறையும், திருப்பாச்சி லாச்சிரமம் சென்று பொன் வேண்டித் தாராமையால் இவர் அலாதில்லையோ பிரானுர் என்று பாடி முடிவில் 'ஏசின அல்ல' என்று பாடவும் பொன் பெறுதல், திருப் பாண்டிக் கொடுமுடியில் நமசிவாயப் பதிகம்; பின்பு காஞ்சிவாய்ப் பேரூரில் நடனத் திருக்கோலம் தரிசித்துப் பாடுதல்: இது புராணத்தில் மட்டுமே உள்ளது; பதிகம் இறந்து போனவற்றுள் ஒன்று. பிறகு பல தலங்கள் பாடி, சிவபிரான் உடன் வந்து மறைந்தமை கண்டு கூடலை யாற்றூரில் பாடி, முதுகுன்று வணங்கிப் பொன் பெற்று ஆற்றிலிட்டு, கோயில் வணங்கி, திருக்கருப்பறியலூரில் சிம்மாந்து என்ற பதிகம் பாடி, பல தலம் வழிபட்டு ஆரூரில் குளத்தில் பொன்னைப்பெற 'இட்டளத்தை இவளெதிரே கெடுத்தருளும்' என்று பாடி, பல தலங்கள் பணிந்து, திருநின்றியூரில் அப்பர் ஏழெழுநூறு பதிகம் பாடியமை குறிப்பித்தார். கோலக்காவில் சம்பந்தருக்குத் தாளம் கொடுத்த செய்தியைப் பாடினர். குருகாவூரில் தமக்குப் பசிதீர்த்த செய்தியைக் கூறிப் பாடினர். கச்சூரில் தமக்கு இறைவன் மனைதோறும் சென்று தமக்காகப் பிச்சை ஏற்றதைக் குறிப்பிட்டார். பின் ஒற்றியூர் அடைந்தார். சங்கிலியார் மணம், திருவாரூர் நினைவு வந்து பாடுதல். ஒற்றியூரை நீங்கியதும் கண்ணொளி மறைந்தது. அழுக்கு மெய்கொடு என்ற பதிகம் பாடியும் கண் கிடைக்கவில்லை. முல்லை வாயிலில் வேண்டி, பின் வெண்பாக்கத்தில் வேண்டி, ஊன்றுகோல் பெற்றூர். காஞ்சியடைந்து இடக்கண் பெற்று

'காணக் கண் அடியேன் பெற்றவாறே' என்று பாடினர். கண்ணில்லாமையைக் குறிப்பிட்டுத் திருவாவடுதுறையிலும் பாடினர். திருத்துருத்திக் குளத்தில் உடற்பிணியொன்று நீங்கப் பெற்ருர். திருவாரூரில் அடிமை பாடி மற்றைக் கண்ணும் பெற்ருர். பரவைக்குத் தூது, பின் திருப்புன்கூர் வழிபாடு, ஏயர் கோன் நட்பு. பின் கழறிற்றறிவார் புராணத்தில் சேரமான் நட்பு, ஐயாறுடைய அடிகளோ என்று ஓலமிடவும் காவிரி வழிவிடல். கொடுங்கோளூர் சென்று தங்கி, திரும்பி வரும்போது, தம்பொருளையெல்லாம் திருமுருகன் பூண்டியில் பறி கொடுத்து, இறைவனைப் பாடிப் பெற்ருர். அவிநாசியில் முதலை பிள்ளை தரச் சொல்லு என்று பாடி, அஞ்சைக் களத்தில் 'தானெனை முன் படைத்தான்' பாடிக் கயிலையடைந்தார்.

இந்த நீண்ட சுந்தரர் வரலாற்றில் சேக்கிழார், அவருடைய பதிகம் ஒவ்வொன்றையும் அவருடைய வரலாற்று முறையோடும், தலங்களோடும், பதிகத்தில் சொல்லப்பட்ட பொருளோடும் பொருத்திப் புராணம் பாடியிருப்பது பெரிதும் வியக்கத் தக்கது. இக்காலத்தில் வாழ்க்கைச் சரிதம் (பயாக்ரபி) என்று சொன்ஞல், குறிப்புக்களிலிருந்து எவ்வாறு புதிதாய்த் தொகுப்பார்களோ அவ்வாறு இவர் தொகுத்திருப்பது சிறப்பு என்பதோடு, பின்வருவோர் யாருக்கும் வழி காட்டியாகவும் இருக்கிறது. ஓர் உதாரணம் காட்டுவோம். கண் பார்வை இழந்த சுந்தரர் வெண்பாக்கத்தில் முறையிட்டு ஊன்றுகோல் பெற்று, பல தலங்கள் வழிபட்டுக் காஞ்சியில் குறையிரந்து இடக்கண் பெற்று, பின் நீண்ட நாள் சென்று திருவாரூரில் வலக்கண் பெற்றது, நுணுகி ஆராய்ந்தெழுதிய வரலாற்று முறையாகும்.

அப்பர் வரலாறு இன்னும் விரிந்தது. சுந்தரர் பதிகம் 100; அப்பர் பதிகம் 312. இவற்றை ஆய்ந்து செய்திகளைத்

தொகுப்பது பின்னும் கடினம்; அன்றியும், சுந்தரர் போல அப்பர் தம் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களைத் தம் நூலில் பெரும் பாலும் தரவில்லை. இந்த நிலையில் சேக்கிழார் எழுதி யிருக்கும் வரலாறு ஓர் அரிய சாதனை. மேலும், சேக்கிழார் பல பதிகங்களைக் குறிப்பிடும் போது, தமது விருத்தப் பாவைப் பதிகத்தின் சந்தத்திலேயே அமைக்கிறார். இது இவர் கடைப் பிடிக்கும் பொதுவான நியதி. முதல் பாடலான கூற்றாயினவாறு இதற்குச் சிறந்த சான்று. சுண்ணவெண் சந்தனச்சாந்து முதலியனவும் அப்படியே. 'ஈன்றாளுமாய் எனக் கெந்தையுமாய்' என்ற பாடல் கட்டளைக்கலித் துறை; பொதுவாக, காப்பியங்களில் கட்டளைக்கலித்துறை அமைத்தல் அபூர்வம்; இருப்பினும், இங்கு சேக்கிழார் இந்த இடத்தில் அப்பர் இவ்வாறு பாடினார்என்று சொல்லும் போது, கட்டளைக்கலித்துறையை அமைத்திருக்கிறார்.

அப்பர் வரலாற்றில், அவர் திருப்பூந்துருத்தியில் தங்கிப் பலவகைத் தாண்டகங்களையும் திருஅங்க மாலையையும் பாடினார் என்று சிறப்பாய்க் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுகிறார் :

பல்வகைத் தாண்டகத்தோடும் பரவுந்தனித் தாண்டகமும்
அல்லலறுப் பவர்தானத் தடைவுதிருத் தாண்டகமும்
செல்கதிகாட் டிடப்போற்றும் திருஅங்கமாலையும் உள்ளிட்டு
எல்லையில் பன்மைத் தொகையும் இயம்பினர் ஏத்திஇருந்தார்.

அப்பர் தில்லையில் சென்று பெருமானைக் கண்டபோது, 'என்று வந்தாய்' என்னும் எம்பெருமான் திருக்குறிப்பை உணர்ந்து பதிகத்துள் அமைத்துப் பாடினார். இதையும் சேக்கிழார் எடுத்து,

இத்தன்மையர் பல முறையுந் தொழுதெழ
'என்றெய்தினை' என மன்றுடும்
அத்தன் திருவருள் பொழியுங் கருணையின்
அருள் பெற்றிட வரும் ஆனந்தம்

மெய்த்தன்மையினில் விருத்தத் திருமொழி
பாடிப் பின்னேயும் மேன்மேலும்
சித்தம் பெருகிய பரிவால் இன்புறு
திருநே ரிசைமொழி பகர்கின்றார்

என்று குறிப்பிட்டுப் பாடுவது காண த்தக்கது. எனினும் ஒன்று சொல்லத்தகும். திருவிருத் ம் குறுந்தொகை திருநேரிசை தாண்டகம் முதலியன பாடினார் என்று சேக்கிழார் குறிப்பிட்டபோதிலும்கூட, சுந்தரர் வரலாற்றில் 100 பதிகங்களுக்கு 97க்கு இடங்காட்டி அவர் வரலாற்றை நடத்திக்கொண்டு போகிறார். ஆனால், இவ்வரலாற்றில் இடம் குறிப்பிட்ட பதிகங்கள் 312இல் 41 மட்டுமே என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. இவ்வரலாற்றில், அப்பருடைய தொண்டின் சிறப்பையும் பக்தியின் சிறப்பையும் மட்டுமே பாடுகிறார்.

அடுத்ததான திருஞானசம்பந்தர் வரலாறு, பெரிய புராணத்தில் மிகவும் விரிவானது; நூலின் நாலில் ஒரு பங்கினும் நீண்டது. இங்கும் சேக்கிழார் சம்பந்தரின் பதிகங்கள் பலவற்றையும், அவற்றின் சிறப்புப் பகுதிகளையும் குறிப்பிட்டு வரலாற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு போவது அறியத்தக்கது. நனிபள்ளிப் பதிகத்தில் 'ஆணை நமது' என்ற சம்பந்தர் கூற்றைக் குறிப்பிடுகிறார். சம்பந்தர் பாடிய சித்திரக் கவிகள் அனைத்தையும் ஓரிடத்தில் (2179-80) சேக்கிழார் தொகுத்துக் கூறுகிறார். வடகுரங்காடுதுறையில் வாலி செய்தி, அஞ்சேல் என்பார் தம் ஐயாறு, திருமாந்துறையில் பரிதியும் மதியும் மருத்துக்களும் தொழுது வழிபாடு செய்த நிலை (2212), நெடுங்களத்தில், இடும்பைகள் தீர்த்தருள் செய்வாய் என வேண்டல், புகலூர்ப் பதிகத்தில் முருகனார் தொண்டைச் சிறப்பித்த நிலை, கோச்செங்கணானைச் சிறப்பித்தல், திருவீழிமிழலையில் புகலிக் கோலத்தைச் சம்பந்தர் கண்டு பாடியமை – போன்ற பலவற்றைப்

பாடலிலிருந்து எடுத்துத் தமது புராணத்துள் அமைத்திருக்கிறார். மங்கையர்க்கரசியார் சம்பந்தருடைய இளமைப் பருவத்தை நோக்கியும் சமணரது முதுமையையும் பெருந் தொகையையும் நோக்கியும் அஞ்சியபோது, சம்பந்தர் அவரைத் தேற்றி 'மானினேர் விழி மாதராய்' என்ற பதிகம் பாடினார்; மானிடம் பாடாத சம்பந்தர் மங்கையர்க்கரசிக் கென்றே ஒரு தனிப் பதிகம் இங்குப் பாடினார். இதைச் சேக்கிழார் அப்படியே எடுத்துச் சொல்லக் காணலாம்.

சம்பந்தர் 'ஆணை நமதே' என்று நான்கிடங்களில் பாடியிருக்கிறார்: நனிபள்ளி, வேதிகுடி, கழுமலம், கோளறு பதிகம் என்ற பதிகங்களில், இத்தன்மையை நம்பியாண்டார் நம்பி, 'ஆணை நமது என்னவலான்' என்று ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகையுள் போற்றுகிறார். இவற்றை நன்கு ஆராய்ந்த சேக்கிழார், தொடக்கத்தில் சம்பந்தர் திருநனி பள்ளி வழிபட்டுப் பாடியதை மட்டும், 'நாரி யோர் பாகர் வைகும் நனிபள்ளி உய்குவார்தம் – பேரிடர் கெடுதற் காணை நமது என்னும் பெருமை வைத்தார்' என்று குறிப்பிட்டுப் பாடுகிறார்.

அப்பர் சுவாமிகள் கழுமல ஊரற்கு அம்பொன் ஆயிரம் கொடுப்பர் போலும் என்று திருவாவடுதுறையில் சம்பந்தர் பொற்கிழி பெற்ற செய்தியைக் குறிப்பிட்டுப் பாடியதை அப்படியே சேக்கிழார் எடுத்தமைக்கிறார். சுந்தரர் கோடிக் குழகர் கோயிலில் சென்று பணிந்தபோது, கோயில் இன்று உள்ளதுபோல அன்றும், குடிகள் ஒன்றும் புறத்து இல்லாது தனியே இருந்தது. இதை அப்படியே சுந்தரர், "குடிதான் அயலே இருந்தாற் குற்றமாமோ, கோடிக்குழகீர், உமக்கார் துணையாக இருந்தீரே?" என்று பாடினார். சேக்கிழார் இதைப் புராணத்தில் குறிப்பிட்டுப் பாடியிருப்பது காணத் தக்கது.

சமய இயல்

சமய தத்துவங்களைக் குறித்துச் சொல்லுமுன் ஒரு நிலையை நினைவூட்டிக் கொள்வது நலமாகும். பிராமணர் வேறு சிவாசாரியர் வேறு. சோழ மன்னருக்குக் குல குருவாய் இருந்தோர் சிவாசாரியர்; பிராமணர் இருந்ததில்லை. சைவத்தில் சிவாசாரியருடைய நிலை மிகவும் உயர்வானது. அவர்களுடைய இன்றைய தகுதிக் குறைவான நிலையை வைத்துப் பெரியபுராணச் செய்திகளை மதிப்பிடக் கூடாது. சைவர்களில் ஏற்றம் பெற்றோர் ஆதி சைவர். தங்கள் ஆசாரத்தாலும் சிவபூசைத் தொண்டினாலும் அதனால் விளைந்த பக்தி முதிர்வினாலும் அவர்கள் உயர்ந்தவர்களாய்க் கருதப்பட்டனர். சுந்தரருடைய திருத்தொண்டத் தொகையில் தியாகராசப் பெருமானால் அடியெடுத்துக் கொடுக்கப் பெற்ற தொடருக்குரிய தில்லை வாழ் அந்தணர் சிவாசாரியர் ஆவர். அவர்கள் போலவே முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார் என்ற தொகை அடியாரும் சிவாசாரியரே. இவர்கள் ஆகம வழியிலே சிவபூசை செய்து வந்தனர். இவர்களுடைய பூசை பரார்த்த பூசை எனப்படும். இது பிறருக்காகச் செய்கின்ற பூசை; ஆகவே இது ஒரு வகையில் சமூக சேவை என்று சொல்வது மிகையாகாது. இக்காரணம் பற்றியே இவர்கள் உயர்ந்தவர்கள்.

பெரியபுராணத்தில் நாம் பார்க்கின்ற சிவாசாரியர் சுந்தரமூர்த்தியும் அவர் பெற்றோரும். சுந்தரருக்குப் பெண் கொடுக்க வந்த சடங்கவி சிவாசாரியரும் மற்றொருவர். பிற நாயன்மாருள் புகழ்த்துணை நாயனார் என்பவர் சிவாசாரியர். பஞ்சத்தால் உணவுக்கு இல்லாமல், பசிப்பிணியால் வருந்திய நிலையிலும் இவர் தம் பூசையை நிறைவேற்றி வந்தார்; தளர்ந்து போய் ஒரு நாள் அபிடேக நீர்க்குடத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் பெருமான் மீது போட்டு விட்டமை கண்டு பெருமான் இவருக்கு இரங்கிப் படிக்காசு

அளித்தார் என்பது வரலாறு. சிவாசாரியர் இத்தகைய சிறப்புடையோர் என்பதை நினைவு கூர வேண்டும். திருமுறைகளைத் தொகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பியும் சிவாசாரியரே.

சமய தத்துவம்

சேக்கிழார் திருமூலர் புராணத்தையும் தேவாரம் பாடிய மூவர் புராணங்களையும் விரித்துப் பாடுகிறார்; திருமுறைகள் பதினொன்று வகுத்த நம்பியாண்டார் காலத்துக்குப் பின் இவர் வாழ்ந்தார். ஆதலால் இவர்கள் நூல்கள் அனைத்திலும் தோய்வுடையவர். இவர்கள் சொல்லியிருந்த சமயக் கருத்துக்களே பிற்காலத்தில் சைவ சித்தாந்தம் என்ற பெயரில் சிறந்த தனிச் சமயக் கொள்கையாக நிறுவப் பெற்றன. இப்பெயரும், திருமூலர் திருமந்திரத்தில் ஆளப் பட்டுள்ளது. சிறந்த சிவனடியார் வரலாறுகளை விரிந்த புராணமாகப் பாடிய சேக்கிழார் தம் நூலில் இச்சமயக் கருத்துக்களை ஆங்காங்கே அமைத்திருத்தல் இயல்பு. சிலவற்றை இங்கே சுட்டிக் காட்டுவோம்.

வேதத்தில் சாரமாயுள்ளது சைவம் என்பது ஆசிரியர் கருத்து. சீருத்திரத்தின் நடுப்பகுதியில் நமசிவாய மந்திரம் இடம் பெற்றுள்ளது. உருத்திர பசுபதி நாயனார் என்பவர் உருத்திரம் செபித்தே இறைவன் அடிநிழல் அடைந்தார். சண்டேசர் வரலாற்றில், அவர் பிறந்த சேய்ஞலூரின் பெருமை கூறுகிறார் :

பண்ணின் பயனும் நல்லிசையும்
பாலின் பயனும் இன்சுவையும்
கண்ணின் பயனும் பெருகொளியும்
கருத்தின் பயனும் எழுத்தஞ்சும்

விண்ணின் பயனும் பொழிமழையும்
வேதப்பயனும் சைவமும்போல்
மண்ணின் பயனும் அப்பதியின்
வளத்தின் பெருமை வரம்புடைத்தோ.

சிவலிங்க வழிபாடு சைவத்தில் முதன்மையானது. சிவலிங்கமானது, அருவும் உருவும் அல்லாததாயுள்ள அருவுரு நிலை என்று சாத்திரம் கூறும். 'காணாத அருவினுக்கும் உருவினுக்கும் காரணமாய் - நீணாகம் அணிந்தார்க்கு நிகழ் குறியாம் சிவலிங்கம்' என்பது சேக்கிழார் வாக்கு. பாசம், இருவினையொப்பு, மலங்கள் என்பவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார்; தொழுவார்கள் தம் மும்மை மாமலங்களற வீடருள் தில்லை மல்லலம்பதி, தொல்லை வினை ஆசுடைய மல மூன்றும் அணையவரும் பெரும்பிறவி, மருள்பொழி மும்மலம் சிதைக்கும் வடிச்சூலம்; தன் பரிசும் வினையிரண்டும் சாருமலம் மூன்றும் அற, அன்பு பிழம்பாய்த் திரிவார்; இருவினைப் பாச மும் மலக்கல் ஆர்த்தலின் வருபவக் கடல்; நிலவிய இருவினை வலையிடை நிலை சுழல்பவர்; முன்னை வல்வினையும் நீங்கி முதல்வனை அறியும் தன்மை துன்னினன் வினைகள் ஒத்துத் துலையென நிற்றலாலே. சைவம் கூறும் சோபான முறையைப் பல இடத்தும் கூறுவார்: பேணு தத்துவங்களென்னும் பெருகு சோபானம் ஏறி ஆணையாம் சிவத்தைச் சார அணை பவர்போல; ஞானம் முதல் நான்கும் மலர் நற்றிருமந்திர மாலை; ஞானயோகக் கிரியாசரியையெலாம் மலர்ந்த மொழித் திருமூலதேவர்.

சைவத்தில் விதித்த பொருள் நான்கு என்பார் – செய் வினையும் செய்வானும். அதன் பயனும் கொடுப்பானும் – மெய்வகையால் நான் காகும்விதித்த பொருள். இக்கருத்து அப்படியே உமாபதியாருடைய திருவருட் பயனில் ஒரு பாடலாக அமைக்கப் பட்டுள்ளது:

செய்வானும் செய்வினையும் சேர்பயனும் சேர்ப்பானும்
உய்வான் உளனென்று உணர்.

இதன் கருத்தானது, வினையைச் செய்வது ஆன்மா; அதன் பயன் தவிராது; ஆனால் வினை சடமாகையால் செய்தவனை நாட அறியாது; ஆதலால் முதல்வன் ஒருவன் இருந்து வினையின் பயனை உயிருக்குக் கூட்டுவிக்கிறான் என்பதாகும். 'வேதப் பயனும் சைவம்' என்பது சேக்கிழார் கூற்று; இதை உமாபதியார் 'வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவ சித்தாந்தம்' என்று, உபநிடதப் பொருளே சித்தாந்தம் என மிகவும் அருமையாக எடுத்துரைக்கிறார்.

ஆன்மாக்கள் மூவகை: அவர்களுக்கு இறைவன் உணர்த்தும் வகையும் மூன்று. அவர்களுள் இடைப்பட்ட பிரளயாகலருக்கு இறைவன் இடபாரூடராய்க் காட்சி யளித்து உணர்த்துகிறான் என்பது சாத்திரக் கருத்து. பெரிய புராணத்தில் அதிபத்தர் முதல் மானக்கஞ்சாறர் வரை பதினைவர் நாயன்மார்களுக்குச் சிவபெருமான் இடபா ரூடராய்க் காட்சியளித்து ஆட்கொண்டார் என்பதில் இவ் வுண்மை அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. பரம்பொருள் ஒன்றே, அதுவே சிவபெருமான் என்பது இப்புராணம் முழுமையும் உணர்த்தப் பெறுகின்றது. உறுவது நீற்றின் செல்வம், பெறுவது சிவன்பா லன்பாம் பேறு. ஆய்ந்த மெய்ப்பொருள் நீறென வளர்க்கும் அக்காப்பு, தூய்மை திருநீற்றடைவே மெய்ப்பொருள், மாறன் ...... திருநீறு பூசப்பெற்று முன்னை வல்வினையும் நீங்கி முதல்வனை அறியும் தன்மை துன்னினான்— என்ற தொடர்கள் திருநீற்றின் பெருமையை விளக்கும். அவ்விதமே அடியவர்கள் எச்செயலையும் அஞ்செழுத் தோதியே செய்கிறார்கள். ஆனாயர் குழலில் அஞ்செழுத்தை இசைத்தார் என்பது வேறிடத்தில் சொல்லப்பட்டது. அமர் நீதி தராசில் ஏறுதல், திலகவதியார் தம் தம்பியாருக்குத் திருநீறு தருதல், அப்பர் கல்லே தெப்பமாய்ச் சொற்றுணை

ஓதி மிதத்தல், சம்பந்தர் முத்துச் சிவிகையில் ஏறுதல், பாண்டி நாட்டுக்குப் புறப்படுதல், தண்டியடிகள் சபதம் கூறிக் குளத்தில் முழுகுதல், புகழ்ச்சோழர் தீக்குளித்தல், சேரமான் வெள்ளானையின் பின்னே குதிரையை ஆகாய வீதியிற் செலுத்துதல் முதலிய செயல்கள் அஞ்செழுத் தோதியே நிகழ்கின்றன. திருக்கோலக்காவில் சிவபெருமான் சம்பந்தருக்கு அளித்த பொற்றாளங்கள், அஞ்செழுத்தும் எழுதிய செம்பொற்றாளங்கள். 'ஓதிய எழுத்தாம் அஞ்சும் உறுப்பிணி வரத்தாம் அஞ்சும்', 'ஆதிமந்திரம் அஞ்செழுத்து ஓதுவார் நோக்கும் – மாதிரத்திலும் மற்றை மந்திர விதி வருமே' என்பன பின்னும் சில கருத்துக்கள்.

இதுபோலவே, நூலெங்கும் உருத்திராக்கத்தைப் பெரிதும் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார்: ஆரம் கண்டிகை. உருத்திர பசுபதிநாயனர் வரலாற்றில் அவர் அருமறைப் பயனாகிய உருத்திரம் செபித்து முத்தி பெற்ற செய்தி குறிப்பிட்டுள்ளது. தில்லையைக் குறிப்பிடும்போது, பல இடத்தும் திருச்சிற்றம்பலம் என்றே அழகமையக் கூறுகிறார்.

அடியவர் பெருமை எல்லா இடத்தும் சொல்லப்படுவது புராணத்து இயல்பு. அடியவரிடத்துக் குற்றம் காணலாகாது என்பது ஒரு சிறப்புக் கருத்து. அடியவராக வந்த ஊனம் நிறைந்த மேனியரொருவரை நரசிங்க முனையரையர் வழிபட்டு அனுப்பினர் என்றவிடத்துக் கூறுவது காணத்தக்கது:

சீலமிலரே எனினும், திருநீறு சேர்ந்தாரை
ஞாலமிகழ்ந் தருநகரம் நண்ணும லெண்ணுவார்
பாலணைந்தார் தமக்களித்த படிஇரட்டிப் பொன்கொடுத்து
மேலவரைத் தொழுதினிய மொழிவிளம்பி விடைகொடுத்தார்.

அடியவர் பெயரை உச்சரிப்பதே நாமமந்திரம் என்கிறார்: மீனவன் செவியினூடு ஞானசம்பந்தர் என்னும் நாம மந்திரமும் செல்ல; அரசின் நாமம் ஏத்தி எப்பொருளும்

நாளும் அவ்வருந்தவர் பொற்ருளே என உணர்ந்தடைவார் அப்பூதி; நம்பியாரூரர் நாமம் நவின்ற நலத்தாலே ஆளும் படியால் அணிமாச் சித்தி அணைந்ததற்பின் (பெருமிழலைக் குறும்பர்) என இம்மூன்று இடங்களிலும் சமயாசாரியர் மூவர் பெயரும் மந்திரமாக அமைந்தன என்று கூறுவது காணத்தக்கது. பாண்டியன் நெடுமாறன், அப்பூதி அடிகள், பெருமிழலைக் குறும்பர் என்ற இம்மூவருமே நாயன்மார்.

தீட்சை என்று சொல்வதையும் ஒரு பாடல் குறிப் பிடுகிறது: அந்தணர் கருணை கூர்ந்த அருள்திரு நோக்கம் எய்தத் தங்கிய பலத்தில் முன்னைச் சார்பு விட்டகல நீங்க என்று கண்ணப்பர் புராணத்தில் காண்கிறோம். பிராரத்தம் சஞ்சிதம் ஆகாமியம் என்ற வினையின் முப்பகுதிகளுள், சஞ்சிதம் என்ற பண்டை வினையின் தொகுதி ஆசாரிய னுடைய தீட்சையினல் எரிந்துபடும் என்பது சாத்திரப் பொருள்; இங்கு அருள்திரு நோக்கம் என்பது நயன தீட்சையாகும்; தங்கிய பவத்தின் முன்னைச் சார்பு என்பது சஞ்சித வினை.

சைவ சமயத்தில் தாவரமும் உயிருடையன என்பது முக்கிய கருத்து; அதுவும் ஆன்மாவின் பிறவிகளில் ஒன்று. சம்பந்தர் திருவோத்தூரில் ஆண்பனைகளைப் பெண்பனை களாக்கிய பின்னர், அவையும் உரிய காலத்தில் பிறவி யொழித்துச் சிவமே கூடின என்கிறர்:

பிள்ளையார்தந் திருவாக்கிற் பிறத்தலால் அத்தாலமும்முன்
புள்ள பாசம் விட்டகல ஒழியாப் பிறவி தனையொழித்துக்
கொள்ளு நீர்மைக் காலங்கள் கழித்துச் சிவமே கூடினவால்
வள்ளலார் மற்றவரருளின் வாய்மை கூறின் வரம்பென்னும்?

பிற்காலத்தில் உமாபதிசிவம் தம்முடைய நயன தீட்சையால் முள்ளிச் செடிக்கு முத்தி கொடுத்தார் என்பதும் இக் கருத்தின் வளர்ச்சியேயாகும்.

பெரிய புராணத்தில் திருவாதிரை மிகவும் சிறப்பான இடம்பெறுகிறது.

மன்னிய நாண்மீன் மதிகனலி என்றிவற்றை
முன்னம் படைத்த முதல்வனைப் – பின்னரும்
ஆதிரையான் ஆதிரையான் என்றென் றயருமால்:
ஊர்திரைநீர் வேலி யுலகு

என்பது பண்டைய முத்தொள்ளாயிரப் பாட்டு. அதற் கிணங்கச் சேக்கிழார், ஆளுடைய பிள்ளையார் அவதரித்த நாளும் அவர் திருஞானம் அமுதுசெய்த நாளும் ஆகிய சித்திரை ஆதிரை நாள் தொடங்கி எதிராம் ஆண்டு சித்திரை நாளில் தமது பெரிய புராணக் கதையை முடிக்கின்றார். புராணத்தில் நரசிங்க முனையரையர் ஆறணிந்த சடைமுடியார்க்கு ஆதிரை நாள்தொறும் வழிபாடு விளங்கிய பூசனை மேவுவிக்கின்றார். புராணத்தில் இரண்டே நிகழ்ச்சிகள் நாள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப் பட்டுள்ளன. ஒன்று சம்பந்தர் பிறந்த நாளான ஆதிரைநாள் :

அருக்கன்முதற் கோள் அனைத்தும் அழகிய உச்சங்களிலே
பெருக்க வலிவுடன் நிற்க, பேணியநல் லோரைஎழ,
திருக்கிளரும் ஆதிரைநாள் திசைவிளங்க, பரசமயத்
தருக்கொழிய, சைவமுதல் வைதிகமும் தழைத்தோங்க,

சிவம் பெருக்கும் பிள்ளையார் திரு அவதாரம் செய்தார். மற்றோர் இடம் திருநாவுக்கரசர் முத்திபெற்ற நாள். 'சித்திரையில் சதயமாம் திருநாளில் எண்ணரிய சிவானந்த ஞான வடிவேயாகி அண்ணலார் சேவடிக்கீழ் ஆண்ட அரசு அமர்ந்திருந்தார்.'

பெரிய புராணத்தில் காணப்படும் முக்கியமான ஒரு செய்தி, சிவபூசை அன்று ஆகம முறைப்படி நடைபெற்றது என்பது. இராசராச மன்னன் தஞ்சைக் கோயில் கட்டிய பிறகு திருக்கோயில் வழிபாடு ஒழுங்குபடுத்தப் பட்டது.

அக்காலத்தில் சோழ மன்னருக்குக் குலகுருவாய் இருந்தோர் சிவாசாரியர். அவர்கள் ஆகமம் வல்லவர்கள். ஆகமம் என்பது சைவர்களுக்கே உரியது. 'வேதம் பொது, அதன்பால் மெய் ஆகமம்' என்று பிற்காலப் பாடல் கூறும். சேக்கிழார் 'வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகு சைவத் துறை விளங்க' என்று கூறுமிடத்து, சைவத்துறை என்பது ஆகம நெறியாகிய சித்தாந்த நெறி என்று பொருளாகும். 'வேத நூல் சைவ நூல் என்று இரண்டே நூல்கள்' என்று சித்தியார் கூறுமிடத்துச் சைவ நூல் என்பது ஆகம நூலாகும். ஆகமங்கள் திருமூலராலும் நால்வராலும் சிறப்பித்துச் சொல்லப் பட்டாலுங்கூட, அவற்றுக்குப் பெரும் ஆட்சி ஏற்பட்ட காலம் சோழர் ஆட்சிக் காலமே ஆகும். சேக்கிழார், ஆகம வழியேதான் சிவாலயங்களில் பூசை நடந்தது என்பதை அதிகமான இடங்களில் குறிப்பிட்டுப் பாடுகிறார். முக்கியமாகத் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணத்தில், உமாதேவியார் கயிலை நீத்துக் காஞ்சி அடைந்து அங்கு ஏகம்பரைப் பூசை செய்தது இறைவனார் வகுத்த ஆகம நெறிப்படி நடந்தது என்று சேக்கிழார் பலமுறை கூறுகிறார். வேணியார் அருள்செய்த ஆகமத் திறன் எலாம் தெரியக் கேட்டருளினாள், எண்ணில் ஆகமம் இயம்பிய இறைவர் தாம் விரும்பும் உண்மையாவது பூசனை, மெய்ப்பூசை எய்த ஆகம விதியெலாம் செய்தாள்- என்ற தொடர்களைக் காண்க. திருமூலர் ஆகமப் பொருளை மண்ணின் மிசைத் தமிழ் வகுத்தார் என்றும் சொல்லுகிறார். அக்காலத்தில் சிவாலய அமைப்பு, சிற்பங்களின் உருவ அமைப்பு, பூசனை, விழாக்கள் ஆகிய யாவும் ஆகம வழியே நடந்தன என்று அறிகிறோம்.

வாயிலார் என்னும் தபோதனர் மனக் கோயிலிலே சிவபெருமானை அருச்சனை செய்கிறார் :

மறவாமை யாலமைத்த மனக்கோயி லுள்ளிருத்தி
உறவாதி தனையுணரும் ஒளிவிளக்குச் சுடரேற்றி
இறவாத ஆனந்த மெனுந்திருமஞ் சனமாட்டி
அறவாணர்க்கன்பென்னும் அமுதமைத்தர்ச்சனை செய்வார்.

'அருச்சனை பாட்டேயாகும்' என்று சுந்தரருக்கு அறிவித்த சேக்கிழார் இவ்வாறு பல இடங்களிலும் ஆகம பூசையை வலியுறுத்தியிருப்பதும், அவர் காலத்து ஓங்கிவந்த சமய வுணர்வைப் புலப்படுத்துகிறது.

சைவ சமயத்தில் அப்பர் சம்பந்தர் சுந்தரர் ஆகிய மூவரும் சரியை கிரியை யோகம் ஆகிய மூன்று பாதங்களையும் – படிவழிகளையும் – நடத்திக் காட்டியவர்கள் என்று சொல்வது மரபு. இவை தாசமார்க்கம் (அடிமை) சற்புத்திர மார்க்கம் (புதல்வன்) சக மார்க்கம் (தோழன்) என்றும் சொல்லப்படும். இந்த நிலைகளை நன்கு விளக்கியே சேக்கிழார் நூல் செய்திருக்கிறார். விரிவஞ்சி இத் தன்மைகளை இங்கு விளக்கி யுரைக்கவில்லை.

தில்லைத் திருநடனம்

தில்லைப் பெருமானிடத்து மிக்க ஈடுபாடு கொண்ட சேக்கிழார், தேவார முதலிகள் தில்லையைத் தரிசித்த நிலையைக் கூறும் பாடல்கள் மிக்க சுவையுடையன. முதலாவதாக அப்பர் சுவாமிகள் திருநடம் காண்கிறார்:

கையும் தலைமிசை புனைஅஞ் சலியன,
கண்ணும் பொழிமழை ஒழியாதே
பெய்யுந் தகையன, கரணங் களுமுடன்
உருகும் பரிவின, பேறெய்தும்
மெய்யும் தரைமிசை விழுமுன் பெழுதரு
மின்தாழ் சடையொடு நின்றாடும்
ஐயன் திருநடம் எதிர்கும் பிடுமவர்
ஆர்வம் பெருகுதல் அளவின்றால்.

கண்டபோது, 'என்று வந்தாய் என்னும் எம்பெருமான் தன் திருக்குறிப்பே' என்று அப்பர் பாடுகிறார்; இதையே சேக்கிழார் அடுத்த பாடலில் 'என்றெய்தினை என மன்றாடும் அத்தன்' என்று பாடுகிறார். அடுத்து, சம்பந்தர் சென்று தரிசித்துப் பாடுகிறார். சேக்கிழார் அதைக் கூறுகிறார் :

அண்ண லார்தமக் களித்தமெய்ஞ் ஞானமே
யானஅம் பலமும்தம்
உள்நி றைந்தஞா னத்தெழும் ஆனந்த
ஒருபெருந் தனிக்கூத்தும்
கண்ணின் முன்புறக் கண்டுகும் பிட்டெழும்
களிப்பொடும் கடற்காழிப்
புண்ணியக்கொழுந் தனையவர் போற்றுவார்
புனிதர்ஆ டியபொற்பு.

இதே ஆனந்தக் கூத்தைப் பின்னால் சுந்தரரும் சென்று தரிசிக்கிறார் :

ஐந்து பேரறிவும் கண்களே கொள்ள,
அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே யாக, குணமொரு மூன்றும்
திருந்து சாத்துவிகமே யாக,
இந்துவாழ் சடையான் ஆடும் ஆனந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்த பேரின்ப வெள்ளத்தில் திளைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தார்.

இப்பாடல் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றது.[1] அடுத்து, சுந்தரரின் தோழரான சேரமான் பெருமானும், உலகில் அண்ட

---

1 குமரகுருபரர் தருமைக் குருவைச் சென்று கண்டபோது, இப்பாடலின் அனுபவப் பொருள் கேட்கவும் தெரியாமையால், இவரிடம் பணிந்து இவரைக் குருவாகக் கொண்டு உபதேசம் பெற்றார் என்பது வரலாறு.

மளித்தவர் நின்றாடும் திருச்சிற்றம்பல முன் சென்று பணிகின்றார் :

அளவில் இன்பப் பெருங்கூத்தர் ஆட எடுத்த கழல் காட்டி,
உளமும் புலமும் ஒருவழிச்சென் றுருகப் போற்றி உய்கின்றார்;
களனில் விடம்வைத் தளித்தஅமு தன்றி மன்றில் கழல்வைத்து
வளருந் திருக்கூத் தமுதுலகுக் களித்த கருணை வழுத்தினார்.

இந்நான்கு நிலைகளிலும், கண்டவர் நால்வரும் கூத்தப் பெருமானைப் பாடியவர்கள் : முதல் மூவர் பதிகம் பாடினார், சேரமான் பொன்வண்ணத்தந்தாதி பாடினார். இந்நான்கிலும் ஒரு பேரின்ப வெள்ளத்தில் தோய்ந்த நிலையைக் காண்கிறோம். அன்றியும் ஆழ்ந்து பார்க்கும்போது, முதல் பாடல் ஒரு சரியை நிலையைக் காட்டுவது போலவும், இரண்டாம் பாடல் ஞானக்கிரியையைக் காட்டுவதாகவும், மூன்றும் பாடல் கருவி கரணங்கள் யாவும் ஒடுங்கி ஒன்றிய யோகநிலையைச் சுட்டுவது போலவும் புலப்படுகின்றன. சேக்கிழாரைக் குறித்துக் கவிஞர் 'தெய்வ மணக்கும் செய்யுளெலாம்' என்று கூறியது எத்துணைப் பொருத்தமானது என்று எண்ணி நாம் அதிசயிக்கிறோம்.

பக்திச்சுவை

உலகெலாம் என்று தொடங்கியது முதல் உலகெலாம் என்று முடித்தது வரையில், சேக்கிழார் தம் நூலில் பக்திச் சுவையே அடிப்படையாயிருந்து இன்புறுத்துகிறது. சுந்தரர் இன்ன அடியாரின் அடியவர்களுக்கு யான் அடியேன் என்று பாட, அவர்களின் அடிமைத் தன்மையை விளக்க வந்த புராணத்தில் பக்திச்சுவையே பொங்கித் ததும்புகிறது என்று கூறுவது மிகை. நூல் முழுமையும் கடவுளையும், அவர் ஆட்கொள்ளும் தன்மையையும், அவர் எளிவந்த பெருங் கருணையையுமே பேசுகிறது. கடவுளின் இலக்கணத்தைத் தர்க்கவாதம் செய்து காட்டவில்லை. ஆனால் அடியவரை இலக்கணம் சொல்லிக் காட்டுகிறது. தில்லைத் திருக்-

கூத்தைப் பாடாத இடமில்லை. திருக்கூத்து உயிர்களின் உய்திக்காக. உயிர்களின் உய்திக்காகவே இறைவனும் எளியவனாக வருகிறான். பலரைச் சோதிக்கிறான்; சிலரைக் கடுமையாகவும் சோதிக்கிறான்; சோதனையின் முடிவில் அனைவரும் வெற்றி பெற்று அருள் பெறுகிறார்கள். சோதனையில் தோற்றவர் யாருமில்லை. தவத்தாலும் தியாகத்தாலும், அடியாரிடத்தும் சிவ சின்னங்களிடத்தும் கொண்ட அன்பாலும், அனைவரும் சுடச் சுடரும் பொன்போல் ஒளி விடுகிறார்கள். இத்தகையதொரு பக்தி வரலாற்றுக் காப்பியம், பிற சமயங்களிலோ, மொழிகளிலோ என்றுமே தோன்றியதில்லை. 'பத்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவி வலவ' என்றும் தெய்வமணக்கும் செய்யுளெலாம் என்றும் கவிஞர் சேக்கிழாரைப் போற்றியிருப்பது எழுத்துக்கெழுத்து உண்மையானது. எடுத்துக் காட்டாகச் சில காட்சிகளை மட்டும் இனிப் பார்ப்போம்.

திருவாரூரைக் கூறுகின்றார்: எங்கும் திருப்பதிக ஓசை :

உள்ளம் ஆர் உரு காதவர், ஊர் விடை
வள்ளலார் திரு வாரூர் மருங்கெலாம்?
தெள்ளு மோசைத் திருப்பதிகங்கள், பைங்
கிள்ளை பாடுவ, கேட்பன பூவைகள்.

'அரனுக்கன்பர் ஆலின சிந்தை போல, அலர்ந்தன கதிர்களெல்லாம்.' 'சாலியெல்லாம், பத்தியின் பாலராகிப் பரமனுக்காளாம் அன்பர் – தத்தமில் கூடினார்கள் தலையினால் வணங்குமா போல், விளைந்தன.'

பக்தி முதலானது, பணைத்தோங்கி, வினையின் களை கட்டெழுந்து சிவபோகம் முதிர்ந்து முறுகி விளைந்த செய்தியை வெள்ளானைச் சருக்கத்தில் சேக்கிழார் ஓர் அரிய பாடலால் உணர்த்துகிறார்; சுந்தரர் ஆரூரில் இருக்கும் காலத்து மனத்தில் எழுந்த பக்தியின் முதிர்வு :

படியில் நீடும் பத்திமுதல் அன்பு நீரிற் பணைத்தோங்கி,
வடிவு நம்பி ஆரூரர் செம்பொன் மேனி வனப்பாக,
கடியவெய்ய இருவினையின் களைகட்டெழுந்து கதிர்பரப்பி,
முடிவிலாத சிவபோகம் முதிர்ந்து முறுகி விளைந்ததால்.

சேக்கிழாருடைய பக்திச் சிறப்பு அவர் கூறும் வருணனைகளில் காணப்படும். அப்பர் சுவாமிகளுடைய வரலாறு மிக்க உருக்கமான பகுதிகளில் ஒன்று. திருப்பாதிரிப்புலியூரில் அப்பர் கரை ஏறியபோது கடல் ஆர்க்கிறது. எப்படி? "எத்திசையினும் அர என்னும் ஓசை போல் – தத்துநீர்ப் பெருங்கடல் தானும் ஆர்த்ததே." அப்பர் வீதியோடு வருகின்றார். அவருடைய திருவடிவத்தைக் கண்டு அங்கிருந்தோர் தலைமேல் கைகுவித்து, "இந்த வடிவத்தைக் கண்ட அமண்கையர் தீங்கு விளைக்கச் செற்றம் எவ்வண்ணம் உண்டாயினர்?" என்று வியக்கிறார்கள். அவருடைய வடிவத்தையும், சிந்தையையும், சொல்லையும் படத்திலும் காணமுடியாத உருக்கத்தோடு சேக்கிழார் நமக்குக் காட்டுகிறார் :

தூயவெண் ணீறு துதைந்தபொன் மேனியும், தாழ்வடமும்,
நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தையும், நைந்துருகிப்
பாய்வது போலன்பு நீர்பொழி கண்ணும், பதிகச் செஞ்சொல்
மேயசெவ் வாயும் உடையார் புகுந்தனர் வீதி யுள்ளே.

அப்பர் தில்லை அடைந்து பெருமானுடைய நடனத் திருக்கோலத்தைக் கண்டு உருகி நிற்கின்ற நிலையை வேறு இடத்தில் காட்டியிருக்கிறோம். அப்பர் திருப்புகலி அடைந்து சம்பந்தரைக் கண்டு, மகிழ்ச்சி பொங்க உள்ள நிறை காதலினால் ஒருவர் ஒருவரில் கலந்த அன்போடு சென்று கோயிலில் வணங்குகிறார்கள் :

அருட்பெருகு தனிக்கடலும் உலகுக் கெல்லாம்
அன்புசெறி கடலுமாம் எனவும், ஓங்கும்
பொருட்சமய முதற்சைவ நெறிதான் பெற்ற
புண்ணியக்கண் ணிரண்டெனவும், புவனம் உய்ய

இருட்கடுவுண் டவர் அருளும் அகிலம் எல்லாம்
ஈன்றாள் தன் திருவருளும் எனவும், கூடித்
தெருட்கலை ஞானக் கன்றும் அரசும் சென்று
செஞ்சடைவா னவர் கோயில் சேர்ந்தார் அன்றே.

இவ்வாறு அப்பர் புராணத்தில் சொல்லியதோடு சேக்கிழார் மன அமைதி பெறாமல், மீண்டும் திருஞானசம்பந்தர் புராணத்தில் அப்பரைச் சம்பந்தர் எதிர்கொள்ளும் காட்சியை உருக்கமாக வருணிக்கிறார் :

சிந்தையிடை யறாஅன்பும், திருமேனி தனிலசைவும்,
கந்தைமிகை யாங்கருத்தும், கையுழவா ரப்படையும்,
வந்திழிகண் ணீர்மழையும், வடிவிற்பொலி திருநீறும்,
அந்தமிலாத் திருவேடத் தரசும்எதிர் வந்தணைய.

கண்டபோது, கவுணியக்கன்று, 'கருத்திற் பரவு மெய்க்காதல் தொண்டர் திருவேடம் நேரே தோன்றியது' என்று தொழுகின்றார். அவர் மனத்தில், அடியவர் இப்படி இருப்பார் என்ற ஒரு கற்பனை, வடிவங்கொண்டு உயிரும் கொண்டு வந்தது போலத் தெரிகிறது அவருக்கு. இப்படி பல இடங்கள். ஆரூரில் அப்பர் திருவீதிப் பணி செய்கின்றார். அப்போதும் சேக்கிழார் அவர் திருவுருவத்தை உருக்கமாக வருணிக்கிறார் :

மார்பாரப் பொழிகண்ணீர் மழைவாருந் திருவடிவும்,
மதுர வாக்கில்
சேர்வாகுந் திருவாயில் தீந்தமிழின் மாலைகளும்,
செம்பொற் றாளே
சார்வான திருமனமும், உழவாரத் தனிப்படையும்,
தாமு மாகி –
பார்வாழத் திருவீதிப் பணிசெய்து பணிந்தேத்திப்
பரவிச் செல்வார்.

சேக்கிழாரது நூல் ஒரு பக்திக் காவியம் என்று சொல்வதற்கு அப்பர் வரலாறு முழுமையும் காட்ட முடியும் :

ஆயினும், மற்றும் ஓர் இடம் மட்டும் காட்டி இங்கு நிறுத்திக் கொள்வோம். அப்பர் பொய்கையில் மூழ்கி ஐயாற்றில் வாவியின் கரையில் வந்து ஏறுகின்றார்; ஏறியபோது யாவற்றையும் சத்தி சிவமாகக் காணுகின்றார்; கண்டு, கோயிலை அடைந்து பெருமானைப் பணிகின்றார் என்ற செய்தியைச் சேக்கிழார் வாக்கிலே காணலாம்:

அடைய அப்பதி நிற்பவுஞ் சரிப்பவு மான
புடைஅ மர்ந்ததந் துணையொடும் பொலிவன கண்டார்.

பொன்ம லைக்கொடியுட னமர் வெள்ளியம் பொருப்பில்
தன்மை யாம்படி சத்தியுஞ் சிவமுமாம் சரிதைப்
பன்மை யோனிகள் யாவையும் பயில்வன பணிந்தே
மன்னு மாதவர் தம்பிரான் கோயில்முன் வந்தார்.

வெள்ளி வெற்பின்மேல் மரகதக் கொடியுடன் விளங்கும்
தெள்ளு பேரொளிப் பவளவெற் பென,இடப் பாகம்
கொள்ளு மாமலை யாளுடன் கூடவீற் றிருந்த
வள்ள லாரைமுன் கண்டனர், வாக்கின்மன் னவனார்.

அப்பர் புராணம் மட்டும் அல்ல: தொட்ட தொட்ட இடம் எல்லாம் பக்திச் சுவை நூலெங்கும் மேலோங்கி நிற்கக் காணலாம். இளையான் குடிமாற நாயனார் வாழ்க்கை இந்த பக்தியின் வெளிப்பாடே. கண்ணப்பர் நிலையைக் குறித்து யாம் யாது சொல்ல முடியும்? அவரது பக்தியைச் சொல்லும்போது, சொற்கள் செயலற்று நிற்கும்; அவருடைய பக்தி முதிர்வால் இறைவனே தோன்றி,

அவனுடைய வடிவெல்லாம் நம்பக்கல் அன்பென்றும்,
அவனுடைய அறிவெல்லாம் நமைஅறியும் அறிவென்றும்,
அவனுடைய செயலெல்லாம் நமக்கினிய வாம்என்றும்–
அவனுடைய நிலை இவ்வா றறிநீ என்றருள் செய்தார்

என்றால், கண்ணப்பர் பக்தி குறித்து நாம் என்ன சொல்ல முடியும்? பயிரவர் திருச்செங்காட்டங்குடி வருகிறார்:

அருள் பொழியும் திருமுகத்தில் அணிமுறுவல் நிலவெறிப்ப
மருள் பொழிமும் மலம் சிதைக்கும் வடிச்சூலம் வெயிலெறிப்பப்
பொருள் பொழியும் பெருகன்பு தழைத்தோங்கிப் புவிஎத்தத்
தெருள்பொழிவண் தமிழ்நாட்டுச் செங்காட்டங்குடிச் சேர்ந்தார்.

உத்தராபதி என்று பிற்காலத்தார் போற்றுகின்ற கோலத்தின் பொலிவை இப்பாடல் அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. சேரமானும் சுந்தரரும் சந்திக்கிறார்கள். இருவருள்ளமும் ஒன்றுகின்றன, பக்தியாலும் தோழமையாலும் :

முன்பு பணிந்த பெருமானைத் தாமும் பணிந்து, முகந்தெடுத்தே
அன்பு பெருகத் தழுவ,விரைந் தவரும் ஆர்வத் தொடுதழுவ,
இன்ப வெள்ளத் திடை நீந்தி ஏறமாட்டா தலைவார் போல்,
என்பும்உருக உயிரொன்றி உடம்பும் ஒன்றுமென இசைந்தார்.

யார் யார் எந்த எந்த நிலையிலிருந்தாலும், மனம் வாக்கு செய்கை மூன்றையும் தம்பிரானடியார்க்கு ஆக்குவதே பக்தி மார்க்கம் என்பதை நேசநாயனார் வரலாற்றில் ஒரு பாட்டால் உணர்த்துகிறார் :

ஆங்கவர் மனத்தின் செய்கை அரனடிப் போதுக் காக்கி
ஓங்கிய வாக்கின் செய்கை உயர்ந்த அஞ்செழுத்துக் காக்கித்
தாங்குகைத் தொழிலின் செய்கை தம்பிரா னடியார்க்காகப்
பாங்குடை உடையும் கீளும் பழுதில் கோவணமும் நெய்வார்.

பத்தராய்ப் பணிவார் என்ற பெயரிலேயே சுந்தரர் தொகையடியார் ஒரு பிரிவினரைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அப்புராணத்துள் இரு பாடல்களில் சேக்கிழார் பத்தருக்கு இலக்கணம் உரைக்கிறார் என்றே கருதத் தக்கது :

ஈசனையே பணிந்துருகி இன்பமிகக் களிப்பெய்திப்
பேசினவாய் தழுதழுப்பக் கண்ணீரின் பெருந்தாரை
மாசிலா நீறழித்தங் கருவிதர மயிர்சிலிர்ப்பக்
கூசியே உடல்கம்பித் திடுவார்மெய்க் குணமிக்கார்.

நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும்
மென்றாலும் துயின்றாலும் விழித்தாலும் இமைத்தாலும்
மன்றாடும் மலர்ப்பாதம் ஒருகாலும் மறவாமை
குன்றாத உணர்வுடையார் தொண்டராம் குணமிக்கார்.

சேக்கிழாருடைய பக்தியின் பக்குவத்தைக் காட்ட ஒரு குறிப்பைச் சொல்வது பொருத்தமாக இருக்கும். சுந்தரர் நம்பி இருவரின் கூற்றுக்களை இவர் மாற்றாது அமைத்துப் பாடுகிறார். ஓர் இடத்தில் மாற்றுகிறார். சண்டேசர் வரலாற்றைக் கூறும்போது, அவர் தாம் பிடித்து வைத்து வழிபட்ட மணலாலான சிவலிங்கத்தின் மீது சென்ற தாதையின் தாளை எறிந்தார் என்பது சுந்தரர் கூற்று; 'மெய்ம்மையே திருமேனி வழிபடா நிற்க வெகுண்டெழுந்த தாதையை மழுவினால் எறிந்த — அம்மையான் அடிச்சண்டிப் பெருமானுக்கடியேன்' என்பது அவருடைய திருத்தொண்டத் தொகை. "கோதனங்களின் பால் கறந்து ஆட்டக் கோல வெண்மணற் சிவன் தன் மேற் சென்ற — தாதை தாளற எறிந்த சண்டி" என்பது அவருடைய திருப்புன்கூர்த் தேவாரம். ஆனால் இலிங்கத்தை எச்சதத்தன் காலால் இடறினான் என்று சொல்லச் சேக்கிழாருக்கு மனமில்லை; ஆகவே பாற் குடத்தை இடறினான் என்று இவர் பாடியிருப்பது அறிந்து உணரத் தக்கது: "மறையோன் மிகச் செயிர்த்து வைத்த திருமஞ்சனக் குடப்பால் — காலால் இடறிச் சிந்தினான் கையாற் கடைமைத் தலை நின்றான்" என்பது சண்டேசர் புராணம் (1260).

சண்டேசர் வரலாற்றில் சேக்கிழார் செய்த மாறுதலைக் குறிப்பிட்ட இவ்விடத்தில் மற்றுமொரு செய்தியும் சொல்லத்தக்கது. திருநனி பள்ளிக்குச் சம்பந்தர் சென்ற போது, 'காரைகள் கூகை முல்லை' என்ற தொடக்கமுடைய பதிகம் பாடினார். தொடக்க வரிகள், இவ்வூர் பாலைநிலம் என்று கருதுதற்கு இடம் கொடுப்பன. ஆனால் பிற

பகுதிகள், பெரிதும் மருத நிலத் தன்மையையே குறிப்பிடுவன. இப்பதிகம் இவ்வாறிருக்க, நம்பியாண்டார் நம்பி, 'நாதன் நனி பள்ளி சூழ் நகர் கானகமாக்கி அஃதே போதின் மலி வயல் ஆக்கிய கோன்' என்றும், 'கள்ளம் பொழில் நனி பள்ளித் தடங்கடம் ஆக்கி அஃதே கொன்றைப் பணி நெய்தல் ஆக்கிய வித்தகன்' என்றும், 'ஞாலத்தினர் அறிய மன்னு நனி பள்ளியது — பாலை தனை நெய்தல் ஆக்கியும்' என்றும் பலமுறை பாடியிருக்கிறார். நம்பியின் கூற்றுக்கள் பலவற்றை விளக்கியுரைத்திருக்கும் சேக்கிழார் இச்செய்தியைச் சொல்லவில்லை. 'பானல் வயல் திரு நனிபள்ளி...... ஞான போனகர் தொழுது, காரைகள் கூகை முல்லை என...... பதிகம் பாடி' என்று கூறுகிறார். சம்பந்தர் பதிகத்தில் இச்செய்திக்கு ஆதாரம் காணப்படாமையால் சேக்கிழார் இதைச் சொல்லவில்லை போலும். இருப்பினும் இக்கருத்து, நாட்டில் வழங்கிவந்தது என்பதை, 'பாலைநெய்தல் பாடியதும்' என்ற திருக்களிற்றுப்படிப்பாடலாலும் அறியலாம்.

சேக்கிழாருடைய உவமைகள் யாவும்கூட, தெய்வநலங் கனிந்தனவாகவே விளங்கும். எடுத்துக் காட்டாக, திரு நாட்டுச் சிறப்பு என்ற பகுதியில், பொன்னி நதியை வருணிக்குமிடத்து, தொடர்ந்த பல பாடல்களில் அவ்வாறு வருணனை அமைந்திருக்கக் காணலாம். பொன்னி நதி நான்முகனை ஒத்தது, கங்கையை ஒத்தது, ஆளுடைய நாயகி கருணையின் ஒழுக்கம் போன்றது, உம்பர் நாயகருக்கு அன்பரும் ஒக்கும் (4, 5, 6, 7) என்ற தொடர்ந்த பாடல்கள் காண்க. அரனுக்கன்பர் ஆலின சிந்தைபோல அலர்ந்தன கதிர்கள், பத்திமிக்க வித்தகர் தன்மை போல விளைந்தன சாலி (21, 22). பொன்னின் வெண் திருநீறு புனைந்தெனப் பன்னும் நீள்பனி மால்வரைப் பாலது; திருக்கூட்டமானது நீற்றொளியால், ஆயிரம் பாற்கடல் போல்வது; வெண் நீற்றின் ஒளிபோன்றது நீள்நிலா என்பதையும் காண்க.

அன்பும் ஆய்வும்

நாயன்மார் சரிதங்களைக் கற்கும்போது, சரிதமெல்லாம் ஆராய்ச்சிக்கன்று, உணர்தற்கே என்று நாம் அறிய வேண்டும். இங்கு முதலிடம் பெறுவது உணர்வு, இறையுணர்வு. இன்றைய வாழ்க்கையிலும்கூட உணர்ச்சிப் பெருக்கால் நிகழ்கின்றனவெல்லாம் பகுத்தறிவின் கூர்மையால் ஆராய்ந்து பார்த்தற்கியலாது. மெய்ப்பொருள் நாயனர், தம்மைக் கொன்றவன் பகைவன் என்றறிந்தும், அவனை உயிரோடு தம் நாட்டு எல்லைக்கு அப்பால் விடச் செய்து, விட்ட செய்தி அறிந்தபின்னரே தாம் உயிரைத் துறந்தார். ஏனாதிநாதர் பகைவன் தம்மைக் கொல்ல இடங் கொடுத்து, கொல்லும்போதும் நிராயுதபாணியைக் கொன்றான் என்ற கெட்ட பெயர் சிவனடியார் வேடந் தாங்கியவனுக்கு வரக்கூடா தென்பதற்காகக் கையில் வாளேந்திப் பொய்ப்போர் புரிபவராக நின்றார். தாயர் அரிவாளால் தம் கழுத்தைத் தாமே அரிந்துகொண்டார். கலிக்காமர் தம் வயிற்றைத் தாமே கீறினர். கலிக் கம்பர் சிவனடியாராகி வந்த வேலையாளை வழிபடத் தயங்கிய மனைவியின் கையை வெட்டினர். இவர்கள் அனைவரும் ஒரே பக்தி வெறியில் நின்றவர்கள். தங்கள் செயலுக்கு இவர்கள் பொறுப்பல்லர்.

இக்காலத்திலும் நலந்தீங்கு ஒன்றும் அறியாத இளம் பிள்ளைகள் – வெறிகொண்ட மாணக்கர் – தம்மீதே எண்ணெயை ஊற்றிக்கொண்டு தம்மை எரித்துக் கொள்ளவில்லையா? சத்தியம் ஒன்றே உறுதி என்ற கொள்கையோடு அரிச்சந்திர மன்னன் நாடும் நகருமிழந்து, மனைவியையும் மகனையும் விற்றுத் தன்னையும் புலையனுக்கு அடிமைப் படுத்திக் கொள்ளவில்லையா? இவ்வாறு உணர்ச்சி வசப்பட்டுத் தம்மையே அழித்துக் கொள்வோர் பிறரை அழிக்கவும் தயங்கமாட்டார்கள்

என்பதை நாம் அவ்வுணர்ச்சிக் கண்கொண்டே உணர வேண்டும். கோட்புலி சுற்றத்தாரைக் கொன்று சிறுமகவு என்றும் பாராமல் வெட்டி எறிந்தார், சிறுத்தொண்டர் தம் பிள்ளையை அறுத்துக் கறி சமைத்தார் என்பதையும் இவ்வாறு காணும்போது, பொருத்தமின்மை மறையும். அடிமைத்திறம் என்ற உணர்ச்சி வெறியாக மாறி மறச் செயல் எதையும் செய்விக்கிறது. செயலுக்கு, செய்வோர் பொறுப்பல்லர். சிறுத்தொண்டர், பரஞ்சோதி என்ற பெருந்தளபதியாக இருந்தவர். போரும் வெட்டும் அவருக்குப் புதிதில்லை; போர்க்களத்தில் வெட்டி எறிந்து வெற்றி கண்டவர், இங்கு பக்திக் களத்தில் வெட்டுகிறார்; வேறுபாடு அவ்வளவே.

இக்கருத்தை விட்டு, அக்காலத்தில் பெரும் காபாலிக சமயம் இங்குப் பரவியிருந்தது, அதன் சின்னமே சிறுத்தொண்டர் வரலாறு என்று கூறுவதெல்லாம், உணர்ச்சியால் உணர வேண்டியதனுள் பகுத்தறிவால் பொருத்தம் காண முற்படும் முயற்சியாகும். இது பொருந்துவதாகாது; இரண்டுக்கும் அளவுகோல் வெவ்வேறு.

ஞான நெறி

சேக்கிழார் நூலின் பொதுவான ஒரு பண்பு பக்தியும் ஞானமும். ஞான நெறியைப் புராணம் தோறும் குறிப்பிடுகின்றார். தில்லைவாழ் அந்தணர் ஞானமே முதலா நான்கும் நவையறத் தெரிந்து மிக்கார், மெய்யுணர்வு உண்டானபோது முக்குற்றங்களும் தாமே அழிந்துபடும் என்பதை ஏனாதிநாதர் புராணத்தில் "நிலைப்பட்ட மெய்யுணர்வு நேர்பட்ட போதில் அலைப்பட்ட ஆர்வம் முதல் குற்றம் போல் ஆயினார்" என்கிறார். திருக்குறிப்புத் தொண்டர் துணி வெளுப்பவர்; அவர் மனமுதலான மூன்றும் அண்ணலார் சேவடியின் சார்பாக அணைவித்தார். அவர்

செய்த தொண்டு அடியார் துணிகளை வெளுத்துக் கொடுத்தல்; 'அடியார்தம் – தூசுடைய துகள் மாசு கழிப்பார்போல் தொல்லைவினை – ஆசுடைய மலம் மூன்றும் அணையவரும் பெரும் பிறவி – மாசுதனை விடக் கழித்தார்.' சிறிய பெருந்தகையான சண்டேசருக்கு 'முந்தை அறிவின் தொடர்ச்சியினால் முகைக்கு மலரின் வாசம்போல் – சிந்தை மலர உடன் மலரும் செவ்வி உணர்வு சிறந்தது.' அப்பர் சுவாமிகள் திருப்புகலூரில் பணி செய்தபோது சிவன் தாள்களை எப்போதும் சிந்தையில் தழுவி இருந்தமையால், 'புல்லோடும் கல்லோடும், பொன்னோடும் மணியோடும் – சொல்லோடும் வேறுபாடு இல்லா நிலைமை துணிந்து இருந்தார்.' அரம்பையர் அவர் முன்னே வேட்கை மீதூர ஆடல் புரிகின்றார்கள். ஆனால் அவரோ,

> இத்தன்மை அரம்பையர்கள் எவ்விதமுஞ் செயல்புரிய
> அத்தனார் திருவடிக்கீழ் நினைவகலா அன்புருகும்
> மெய்த்தன்மை உணர்வுடைய விழுத்தவத்து மேலோர்தம்
> சித்தநிலை திரியாது செய்பணியின் தலைநின்றார்.

திருஞான சம்பந்தர் அவதாரத்தை, 'பரசமயப் பவம் பெருக்கும் புரை நெறிகள் பாழ்பட, சராசரங்களெல்லாம் சிவம் பெருக்கும் பிள்ளையார் திரு அவதாரம் செய்தார்' என்று பாடுகிறார். அவருக்கு அம்மையார் சிவஞானத்தைக் குழைத்தருளி இன்னமுதம் ஊட்டுகிறார். ஊட்டவே அவர் ஆளுடைய பிள்ளையாராய்ச் சிவஞானசம்பந்தரும் ஆயினார்.

> சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம்
> பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கினிலோங்கிய ஞானம்
> உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்
> தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தார் அந்நிலையில்.

இங்கு, சம்பந்தர் கலைஞானம் மெய்ஞ்ஞானம் என்ற இரண்டையும் சக்தி அருளாலே உணர்ந்தார் என்று

காட்டுகிறார். இது போலவே, திருஞானசம்பந்தரை அழைக்குமாறு அரசன் ஏவுதலும், பாண்டிமாதேவியாரும் அமைச்சரும் சம்பந்தரைச் சென்று காண்கின்றார்கள். காண்பதைச் சேக்கிழார் கூறுகின்ற பாடலில் இரண்டு கருத்துக்கள் மிகவும் சிறப்பாக குறிப்பிடத் தக்கன. ஒன்று, சம்பந்தர் ஞானத்தின் திருவுரு என்பது; மற்றொன்று கானத்தின் எழுபிறப்பு என்பது :

ஞானத்தின் திருவுருவை நான்மறையின் தனித்துணையை,
வானத்தின் மிசையன்றி மண்ணில் வளர்மதிக் கொழுந்தை,
தேனக்க மலர்க்கொன்றைச் செஞ்சடையார் சீர்தொடுக்கும்
கானத்தின் எழுபிறப்பைக் கண்களிப்பக் கண்டார்கள்.

ஞானத்தின் திருவுரு என்பதை இங்கு விளக்க வேண்டுவதில்லை. ஞானப்பால் உண்ட செல்வராதலால் அவருடைய இளமைத் திருக்கோலம் என்பது ஞானத்தின் திருவடிவம் என்பது எல்லோரும் நன்கு உணரத்தக்கது. பிற்காலத்தில் இவர் தமது திருமணங் காண வந்த அனைவரையும் நயன தீட்சையாலும், 'காதலாகிக் கசிந்து' என்ற நமசிவாயத் திருப்பதிகத்தைப் பாடிய வாசக தீட்சையாலும் (ஞானமெய்ந் நெறிதான் யார்க்கும் நமசிவாயச் சொலாம் என்று ஆன பதிகம்) தூய்மை செய்து சோதியுட் புகுந்து முத்தி பெறச் செய்கிறார்.

வேதநெறி தழைத்தோங்க வந்தவராதலால், நான் மறையின் தனித்துணை. கானத்தின் எழுபிறப்பு என்பது இங்கு சரித்திரக் கண்ணோடு காண்பதற்குரியது. இடமோ பாண்டி நாடு, மதுரை நகரம். இங்குதான் சரியாக நூறு ஆண்டுக்கு முன் வரையில் இசைத் தமிழை அடியோடு ஒடுக்கிவிட்ட களப்பிரருடைய ஆட்சி நிகழ்ந்திருந்தது. ஆகவே, இங்கு சம்பந்தர் இப்போது தோன்றி, முழுமையும் ஒடுக்கப்பட்ட இசைக்கு உயிர் கொடுத்துப் பாண்டி நாடெங்கும் (சைவம் மணக்குமாறு செய்ததோடுகூட) இசை

ஒலிக்குமாறு செய்தார். பாண்டிநாட்டில் சம்பந்தர் செய்த அற்புதங்கள் இரண்டு. ஒன்று வீழ்ந்த சைவசமயத்தை எடுத்து உயர்த்தியது; இரண்டு, அடியோடு ஒடுக்கப்பட்டு மறைந்துபோன இசைத் தமிழை எடுத்து உயர்த்தி நிறுத்தியது. முந்தியது எல்லோருக்கும் நன்கு தெரிந்தது; பிந்தியது வரலாற்றுக் கண் கொண்டு பார்ப்போருக்கு மட்டுமே புலப்படும்.

அருள்

பெரிய புராணத்தில் சிறப்பான ஒரு தன்மை, அது அருளின் திறத்தை எடுத்துப் பேசுவது. அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் வரலாறும் அருளின் வெளிப்பாடே. அருளைப் பல கோணங்களில் இருந்து அனுபவிப்பதற்கு இப் புராணத்தில் எண்ணற்ற வாய்ப்புக்கள் கிடைக்கின்றன. அப்பர் சமண சமயம் சேர்ந்ததைக் கூறும்போது, நம்பர் அருளாமையினால் அமண் சமயம் குறுகினார் என்று கூறுகிறார். அவர் தூய சிவ நன்னெறியைச் சேர்வதற்குத் திலகவதியார் நாதன் அருளை எண்ணுகின்றார். சிவபிரான் சூலை வேதனையை அருளுகின்றார். இங்கு மறக் கருணையைக் காணுகின்றோம். துன்புற்ற மருள் நீக்கியார் பலவகை முயற்சிகள் செய்து சூலை நோய் நீங்காதபோது, ஈசர் அருள் கூடுதலால் திலகவதியார் தாள் சேர்வாம் என்று துணிகிறார். நீற்றறையானது ஐயர் திருவடி நீழல் அருளாகிக் குளிர்கின்றது. அருளே, கயிலை செல்ல விரும்பிய அப்பருக்கு, ஐயாற்றில் சத்திசிவமான காட்சி தருகிறது.

திருஞானசம்பந்தர் மதுரை செல்கின்றார். குலச்சிறையார் கண்டு வணங்கி, பாண்டி நாட்டுக்குத் திருவருள் பேறு உண்டு என்பதைச் சம்பந்தருடைய வரவே உணர்த்துகிறது என்ற ஓர் அரிய பாடலில் புகழ்ச்சியாகக் கூறுகிறார் :

"சென்ற காலத்தின் பழுதிலாத் திறமும்
இனிஎதிர் காலத்தின் சிறப்பும்
இன்றெழுந் தருளப் பெற்ற பேறிதனால்
எற்றைக்கும் திருவரு ளுடையேம் :
நன்றியில் நெறியில் அழுந்திய நாடும்
நற்றமிழ் வேந்தனும் உய்ந்து
வென்றி கொள்திருநீற் றொளியினில் விளங்கும்
மேன்மையும் படைத்தனம்" என்பார்.

மதுரை சென்ற சம்பந்தர் சமணரோடு வாது செய்ய வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டவுடனே, நாம் செய்வோம் என்று துணிந்து விடவில்லை. இறைவன் திருவருளைப் பெற வேண்டும் என்று கருதி அவ்வருள் பெற விரைகிறார். "நான் வாதுசெய்யத் தீக்கனல் மேனியானே திருவுளமே" என்று கேட்டுத்துதித்து, நாதர் தம் அருள் முன் பெற்று நாடிய மகிழ்ச்சி பொங்க வருகிறார் என்று சேக்கிழார் கூறுகிறார். அவர் ஞானபோனகராயினும், ஒவ்வொரு நிலையிலும் இறைவன் திருவுள்ளத்தை நாடி நிற்பது நோக்கத் தக்கது; அவரே பல சமயம் 'ஆணை நமதே' என்ற வீறு மிக்கவர்; 'எனதுரை தனதுரையாக' என்றும் சொன்னவர்.

நல்லூர்ப் பெருமணத்தில் வந்தவர் அனைவரையும் சம்பந்தர் சோதியுட் புகுந்து முத்தி பெறச் செய்தார். ஆனால் மணங்காண வந்தவர் அனைவரும், திருவருளினால் வீடு பெற வந்தார்கள் என்ற கருத்துப்படச் சேக்கிழார் சொல்வதும் கருதத் தக்கது.

காப்பிய இயல்

காப்பியம் – ஒரு பொது நோக்கு

பொதுவாக இலக்கியங்களை நோக்கும் போது, நூலாசிரியர் என்ன நோக்கத்தோடு நூல் செய்தார்

என்பதை உணர்ந்து அதன் பின்னரே நூலினுள் புக வேண்டும். எல்லாக் காவியங்களேயும் ஒரே நோக்கோடு பார்த்தல் பொருத்தமாகாது. பொதுவான கருத்துக்கள் எல்லாவற்றுக்கும் பொருந்துமேயன்றி, ஒவ்வொரு நூலும் தனிச்சிறப்பு உடையதென்பதை நாம் உணர வேண்டும். நாமாக ஓர் அளவுகோலே அமைத்துக்கொண்டு, அந்த அளவுகோலேக் கொண்டே எல்லாக் காப்பியங்களேயும் அளந்து, இது வெற்றி பெறுகிறது, இது வெற்றி பெறவில்லே, இது நிறைவு இது குறைவு என்று சொல்வது, நம் அளவிலும் அளவுகோல் அளவிலும் சரியாகலாம்: ஆனல் நூல் அளவில் சரியாகாது.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலே, பெருங்கதை, சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம், சூளாமணி, பெரிய புராணம் என்ற ஏழு நூல்களேயும் பின்வந்த கந்தபுராணத்தையும் நாம் ஒரு சேரப் பார்க்கும்போது, ஒன்றின் அளவுகோல் மற்றென்றுக்குப் பொருந்தாமையை நன்கு உணரலாம். சிலப்பதிகாரம், முத்தமிழையும் தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரின் பண்பையும் போற்றுவதற்கென்றே வந்தது. அதனுள் கண்ணகி நீங்க, வேறு பாத்திரப் படைப்பைப் பார்ப்பது பயனுடையதாகாது. மணிமேகலே பௌத்த சமய விளக்கமாக வந்த நூல். பெருங்கதை, தமிழரின் வாழ்க்கை வளத்தை மிகவும் சிறப்பித்துக் காட்டவந்த நூல்; தமிழ் நாட்டின் எல்லேப் பகுதியில் வாழ்ந்த கொங்குவேளிர் ஒரு சமயம் நாடு முழுமையும் சுற்றிப் பார்க்க நேர்ந்தபொழுது, மக்களின் வாழ்க்கை வளத்தையும் செல்வப் பெருக்கையும், மகிழ்ச்சி, துன்பம், கோபம், வீரம் முதலிய பண்பு நலன்களேயும் நன்கு அனுபவித்து, தம் மகிழ்ச்சி மிகுதியால் இவற்றை எடுத்து விளக்குவதற்கென்றே நூல் செய்தார்; இங்கு சிறப்பான கதைப்போக்கு உண்டு; ஆனல் பாத்திரப் படைப்பு இல்லே; இந்த நூலினுள் பாத்திரம் என்றல் யூகி,

வாசவதத்தை என்ற இருவரைச் சொல்லலாமே யன்றிக் கதாநாயகனை உதயணனைக் குறித்துச் சொல்லுவதற்கு ஒன்றுமேயில்லை. அடுத்து, சீவகசிந்தாமணியைப் பார்க்கும் போது பாத்திரப் படைப்பு இல்லை, கதைப்போக்கு இல்லை; சைனத்தின் பெயரால் சிற்றின்பத்தைப் பெருக்கிச் சொல்லும் நூல் என்றே இதைச் சொல்ல வேண்டி யிருக்கிறது; ஆங்காங்கு கவிதைப் பண்பு சிறந்து காணப் படுவது மட்டும் உண்மை. சூளாமணி இதற்கு எல்லா அம்சங்களிலும் வாரிசாக வந்தது; அதனுள் கண்ட சைன சமய விளக்கம் கூட இதனுள் இல்லை.

இவற்றின் பின்னர்த் தோன்றிய பெரிய புராணத்தில் முற்றும் வேறான நிலையைக் காண்கிறோம். இங்கு, துண்டு துண்டான கதைப் போக்குத்தான் உண்டு; பெருங்காப்பியம் என்று பலரும் சொல்லிய போதிலுங்கூட, ஒருமைப்பாடுடைய கதைப்போக்கு இதில் முழுமையாக உண்டென்று சொல்ல வியலாது. ஆதலால் பாத்திரப் படைப்பும் இதில் இல்லை. இதில் குற்றமும் இல்லை. ஏனெனில், இது முன்னமே உள்ள பாத்திரங்களையும் வரலாறுகளையும் கூறுகிறது. புனைந்துரையும் கவிதைச் சுவையும் இங்கு சிறந்து காணப் பட்டபோதிலுங்கூட, அனைத்திலும் மேலாக, அனைத்தையும் ஊடுருவி நிற்பது பக்திச் சுவை என்ற சுவை ஒன்றே. இந்தச் சுவையை உணராதோர் இந்த நூலை ஆராய்ந்து பயனில்லை.

எனவே, இத்தனை வேறுபாடு அமைந்த அடிப் படைகள் இந்த நூல்களுக்கு இருக்கும்போது, இவை அனைத்தையும் காப்பியம் என்ற ஒரே அளவு கோலால் அளந்து பார்க்க முற்படுவது பொருத்தமாகாது. கம்ப ராமாயணமானது உண்மையான காப்பியச் சுவைக்கென்றே செய்யப்பட்டது. காப்பியச் சுவைக்கென்றே கதையை அதன் ஆசிரியர் மாற்றிக்கொள்வார். பரம்பொருளின்

தன்மையை விளக்க வந்தார் என்று சொன்னாலும், காப்பியப் பண்புக்காகப் பரம்பொருளையே சில சமயம் கைவிட்டு விடுவார். அவர் நூலிலுள்ள ஒவ்வொரு பாத்திரமும் உயிர் பெற்று வந்து பேசும்; அரசனும் பேசுவான் வேடனும் பேசுவான், கூனியும் பேசுவாள் குரங்கும் பேசும், கழுகும் பேசும். இவை மட்டுமா? கங்கையும் பேசும் கடலும் பேசும். ஆதலால் கம்ப ராமாயணத்தோடு பிற எந்த நூலையும் காப்பியத் துறையில் ஒப்பிட்டுப் பேசுதல் தக்கதன்று.

பிற்காலத்தில் தோன்றிய கந்தபுராணத்தையும் இந்தப் பெருநூல் வரிசையில் சேர்த்துப் பேசுதல் முறை. இது முருகப் பெருமானுடைய பராக்கிரமச் செயல்களைப் பாடுவதற்கென்றே வந்தது. இதை நோக்கும்போது, முருகனுடைய பரத்துவம், அவனுடைய அருட்செல்வம் என்ற ஒரே கண்ணோடு பார்க்க வேண்டும். அப்படிப் பார்க்கும்போது, இவற்றோடு சைவ சித்தாந்தக் கருத்து வளர்ச்சியும் இங்குப் புலப்படும். அந்த அந்த நூல்தரும் சுவையை அந்த அந்த நிலையில் நின்று ஆராய்ந்து காண்பதே ஆராய்ச்சியாளர் செய்யத்தக்கது. போலியான மேலைநாட்டு முறையான வறட்டு ஒப்பீட்டு ஆராய்ச்சியிலிருந்து நாம் விலகக் கற்பது என்நாளோ!

மற்றும் ஒரு கருத்து இங்குச் சொல்லத்தகும். காலத்தின் வேகம் எல்லா நூல்களிலும் புலப்படும். சிலப்பதிகாரம், தமிழில் முத்தமிழும் வளம் பெற்று ஓங்கிய காலத்தில் செய்யப்பட்ட நூல். ஆகவே அங்கே முத்தமிழின் மேம்பாட்டைக் கண்ணுறுகிறோம். இது களப்பிரர் காலத்திற்கு முற்பட்ட காலமாக இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. வையாபுரிப் பிள்ளை ஆராய்ந்து காணுகின்ற பிற்கால எல்லையைவிட மற்றையோர் ஆராய்ந்து சொல்லுகின்ற கி. பி. 2–3 நூற்றாண்டுகளே இதற்குப் பொருத்தமாய் இருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. மணிமேகலை

யானது களப்பிரர் இசைத் தமிழையும் நாடகத் தமிழையும் அகப்பொருளையும் ஒடுக்கிய காலத்தே தோன்றியது ஆதலால் அதனுள் இசையும் இல்லை, நாடகமும் இல்லை, அகப் பொருளும் இல்லை. கதாநாயகியான மணிமேகலை துறவு பூணுகிருள். இதன் காலம் ஒருகால் களப்பிரரின் இறுதிக் காலமாகிய 6ஆம் நூற்ருண்டின் தொடக்கப்பகுதி ஆகலாமோ என்பது சிந்திக்கத் தக்கது. பெருங்கதையைப் பற்றி முன்னமே கூறினேம். சிந்தாமணியும் சூளாமணியும் சைனர் ஒடுக்க காலத்தில் தோன்றிய நூலாதலால், ஆசிரியர் இருவரும் வெறுங் கற்பனைச் செய்திகளையும் கலியாணங் களையும் வளர்த்துக்கொண்டு போகிருர்கள். கம்பராமாயண மானது சோழநாட்டில் சோழர் ஆதிக்கம் குன்றி இருந்த காலத்தில் செய்த பெருநூல்; புத்தெழுச்சி தலையெடுக்கத் தொடங்குகிறது. ஆகவே கம்பர், வரலாற்றுச் செய்திகள் ஒன்றையும் அமைக்காமல் நாடறிந்த ஒரு பெருங்கதையை எடுத்துக்கொண்டு அதை ஒரு பேரிலக்கியமாகச் செய்கிருர். தமக்கு முன் தோன்றியிருந்த சைவ வைணவ அருள் நூல்களை அவர் நன்கறிந்தவராதலால், அவர் தம் நூலைச் சைவ வைணவம் தழுவிய, ஆனல் சைவ வைணவ பேதங் கடந்த, நூலாகச் செய்கிருர்.

ஆனல் பெரிய புராணமோ சோழர் ஆதிக்கம் விரிந்து சிறந்திருந்த காலத்தில் தோன்றியது. நாடெங்கும் கணக்கற்ற பெருங் கோயில்கள் தோன்றின. அவற்றில் ஆகம வழிபாட்டு நெறிகள் வளர்ந்தன. இறைவன் சந்நிதியில் அருட் பாசுரங்கள் ஒலித்தன. சைவ அடியவர் வாழ்ந்த மடங்கள் பல விளங்கியிருந்தன. கோயில்களில் நாயன்மார் உருவங்கள் பூசிக்கப் பெற்றன. இல்லங்களில் மாகேசுர பூசைகள் நடைபெற்றன. சில நாயன்மார் விழாக்கள் நிகழ்ந்தன. அருங்கலைகளான ஓவியம், சிற்பம், கட்டிடச் சிற்பம், நடனம், இசை என்பன கோயிலின் ஆதரவிலும் சோழர் ஆதரவிலும்

வளர்ந்தன. மக்களுக்கு உதவும் கல்வி நிலையங்களும் ஆதுலர் சாலைகளும் கோயில்களையொட்டி வளர்ந்தன. இத்தனையும் கண்ட சேக்கிழார் பக்திப் பெருநூல் பாடினார். பக்தி ஒன்றே அவரை ஆட்கொண்ட பெருந் தத்துவம். அவருக்கு மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு கச்சியப்ப சிவாசாரியர் கந்தபுராணம் பாடினார். இவர் மெய்கண்ட சந்தான பரம்பரை தோன்றி, சைவ சித்தாந்த அருள் நூல்கள் தோன்றிய காலத்தை அடுத்து வந்தவர். ஆதலால் இவர் நூலில் முருகப் பெருமானுடைய திருவருள் விலாசத்தோடு கூட, முறையான சைவ சித்தாந்தப் பொருள் மணமும் கமழ்ந்துகொண்டிருக்கும்.

இந்த நினைவு சேக்கிழாரின் பெரிய புராணத்தை ஆராயும்போது நமக்கு இருக்கவேண்டும். மேற்குறித்த எல்லாத் தன்மையையும் இவர் நூலில் பார்க்க முடியாது: எந்த நூலிலுமே பார்க்க முடியாது.

நூலின் காப்பியத் தன்மை

சேக்கிழார் தம் நூலைப் பெருங்காப்பியமாகப் பாடினார் என்பது வரலாறு. சேக்கிழாருக்கு முன் காப்பியங்கள் பல – சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெருங்கதை, சீவக சிந்தாமணி, பாரத வெண்பா, கம்பராமாயணம் – தமிழில் செய்யப்பெற்றிருந்தன. முன்வந்த இலக்கணங்களில் காப்பிய இலக்கணம் சொல்லப்படவில்லை. இன்று கிடைக்கும் பாட்டியல் இலக்கணங்களுள் மிகவும் பழமையானது பன்னிரு பாட்டியல். அதிலும் இது சொல்லப் பெறவில்லை. ஓரளவு சேக்கிழாருடன் சமகாலத்து வாழ்ந்து, இதே சோழனது அவைக்களத்தில் அரங்கேறிய தண்டியலங்காரமே காப்பிய இலக்கணத்தைக் கூறுகின்றது. (சேக்கிழார் சுமார் 1140இல் பெரிய புராணம் பாடியிருப்பார்

என்ருல், தண்டியாசிரியர் சுமார் 1145 இல் தம் அலங்காரத்தைச் செய்திருப்பார் என்று முடிவு செய்கிரேம்.) இது கூறும் பெருங்காப்பிய இலக்கணம் பின் வருவது :

பெருங்காப் பியநிலை பேசுங் காலை,
வாழ்த்து வணக்கம் வருபொருள் இவற்றிளென்று
ஏற்புடைத் தாகி, முன்வரவு இயன்று,
நாற்பொருள் பயக்கும் நடைநெறித் தாகி,
தன்னிகர் இல்லாத் தலைவனை உடைத்தாய்,
மலைகடல் நாடு வளநகர் பருவம்
இருசுடர்த் தோற்றமென்று இனையன புனைந்து,
நன்மணம் புணர்தல் பொன்முடி கவித்தல்
பூம்பொழில் நுகர்தல் புனல்விளை யாடல்
தேம்பிழி மதுக்களி சிறுவரைப் பெறுதல்
புலவியிற் புலத்தல் கலவியிற் களித்த லென்று
இன்னன புனைந்த நன்னடைத் தாகி,
மந்திரந் தூது செலவிகல் வென்றி
சந்தியிற் ருெடர்ந்து, சருக்கம் இலம்பகம்
பரிச்சேதம் என்னும் பான்மையின் விளங்கி,
நெருங்கிய சுவையும் பாவமும் விரும்பக்
கற்ருேர் புனையும் பெற்றிய தென்ப.

தன்னிகரில்லாத் தலைவன் என்று கூறியதற் கேற்ப, இக் காப்பியத்துக்கு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தலைவராகிருர். உபமன்னிய முனிவர், முனிவரும் யோகியரும் வேண்டச் சுந்தரர் சரிதத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினர் என்று தொடக்கத்திலேயே குறிப்பிட்டு, இச்சரித்திரம் தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தில் தொடங்கி, இடையே விறன்மிண்டர், பெருமிழலைக் குறும்பர், கலிக்காமர், சோமாசிமாறர், கழறிற்றறிவார் ஆகியோர் புராணங்களின் வழியாக, சுந்தரர்

கயிலை செல்வதைக் கூறும் இறுதிப் பகுதியாகிய வெள்ளானைச் சருக்கத்தில் முடிகிறது. 4286 பாடல் கொண்ட இப்புராணத்தில் 1062க்கு மேற்பட்ட பாடல்கள் சுந்தரர் வரலாற்றைக் கூறுகின்றன. ஆனால் சம்பந்தர் புராணம் தனியே 1256 பாடல் கொண்டது; திருநாவுக்கரசர் மங்கையர்க்கரசியார் ஆகியோர் வரலாற்றில் சம்பந்தர் வரலாறு கலந்துள்ளமையால் அப்புராணப் பகுதிகளையும் சேர்க்க, பாடல் தொகை இன்னும் அதிகமாகும். எனினும், சம்பந்தர் வரலாறு, எவ்வளவு பெரியதாயினும் ஒரு தனி வரலாறே. ஆனால் சுந்தரர் வரலாறே முதலும் நடுவும் முடிவுமாக இருப்பதால், நூலே சுந்தரர் சரிதம் என்பது ஓரளவு பொருத்தமேயாகும்.

தனித்தனியான தொண்டர் தம் வரலாறுகளைத் தொகுத்துரைக்கும் நூலுக்கு நாட்டுப் படலம் நகரப் படலம் முதலியன தேவையில்லை. இவ்வுறுப்புக்களைக் காப்பியங்களில் அமைத்துப் பாடியிருப்பதைச் சிந்தாமணி கம்பராமாயணம் சூளாமணி போன்ற காப்பியங்களில் காணலாம். பெரிய புராணத்தில் திருமலைச் சிறப்பு திருநாட்டுச்சிறப்பு திரு நகரச் சிறப்பு முதலியன அமைத்திருப்பது, சேக்கிழார் தம் நூலை ஒரு காப்பியமாகவே கருதிப் பாடினார் என்று நம்மை எண்ணச் செய்கிறது. திருக்கூட்டச் சிறப்பு என்ற பகுதி பின்னால் சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகை பாடும் நிலைக்குத் தோற்றுவாயாக அமைத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

தண்டியலங்காரம் கூறும் காப்பிய இலக்கணம் இதனுள் நன்கு பொருந்தி இருக்கக் காணலாம். இந்த நூலைத் தனிப்பெருங் காப்பியம் என்று கருதாவிட்டாலுங் கூட, காப்பியத்தன்மை முழுவதும் அமைந்த நூல் என்று கருதுவதில் கருத்து வேற்றுமை இருக்க முடியாது. சேக்கிழார் இந்த நூலை எடுக்கு மாக்கதை (3) என்று

தொடங்குகிறூர். இது பெரியபுராணம் என்று நாம் கருதுகிறோம். சுப்பிரமணிய முதலியார் இதையே பெருங் காப்பியம் என்று பொருள் செய்கிறூர். திருக்கயிலாயத்தி னின்றும் திருவாணையின்படி ஒரு குறித்த காரியத்தின் பொருட்டு நிலவுலகிலே அவதரித்தருளிய சுந்தரமூர்த்திகள் இரு தேவியர்களை மணந்தும், உலகமுய்யும்படி திருத் தொண்டத் தொகையை அருளியும், பல பதிகளிற் சென்று வழிபட்டும், உலக உபகாரமாகப் பல அற்புதச் செயல்கள் நிகழ்த்தியும், மீளக் கயிலை சென்று சேர்கின்றூர் என்ற சரிதமே இதனுட் பேசப் பெறுகின்றது. இது ஒரு பெருங் காப்பியமேயாகும்.[1] காப்பியத்தினுள் ஒருமை என்ற கருத்து நூல் போலத் தொடர்ந்து வர வேண்டும். இதற்குச் சான்ருக இக் காப்பியத்துள் திருமலைச்சிறப்புப் பகுதியை அறிஞர் குறிப்பிடுகிறூர். இங்குக் கயிலாயத்தின் தாழ்வரையில் உபமன்னிய முனிவர் பத்தராய முனிவர் பல்லாயிரர் சுத்தயோகிகள் சூழ இருந்தபோது அங்கு ஆயிரம் ஞாயிறு போன்ற ஒரு பேரொளி தோன்றிற்று. இது என்ன அதிசயம் என்று அவர்கள் கேட்க, 'தென்திசை வந்த வன்தொண்டன் எந்தையார் அருளால் கயிலாயம் அணைகின்றூன்' என்று உபமன்னியர் சொல்லி எழுந்து அத்திசை நோக்கிக் கைகூப்பித் தொழுதார். முனிவர்கள், 'சிவபிரானை அன்றி வணங்காத நீர் இப்போது வணங்கு வதென்?' என்று கேட்க, முனிவர்,

தம்பி ரானைத்தன் உள்ளம் தழீஇயவன்
நம்பி ஆரூரன் நாம்தொழும் தன்மையான்

என்றூர். கேட்ட முனிவர்கள், 'அவர் வரலாற்றை எங்களுக்கு உணர்த்த வேண்டும்' என்று வேண்ட, அவர் அவ்வாறே கூறத் தொடங்கி, சுந்தரர் முன்னமே கயிலாயத்தில் ஆலால சுந்தரராய் இருந்து இரு மாதர் மேல் மனம் வைத்தமையால்

1 சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார், சேக்கிழார் 1962, பக்கம் 151–172.

பூலோகத்தில் வந்து பிறந்து மீண்டும் கயிலாயம் அடைந்த வரலாற்றை உரைத்தார். இவ்வாறு வன்தொண்டர் செய்கையை உபமன்னியர் கூறியதையும், அவ்வன் தொண்டர் பாடிய சரித்திரங்களையும் குறிப்பிடுகின்றமையால் இப் பெரிய புராணம் ஒரு காப்பியம் என்று கருதப்படும்.

தண்டியலங்காரம் கூறும் இலக்கணங்களை மேலும் பார்க்கும்போது, இந்நூலுள் வாழ்த்தும் வணக்கமும் எங்குமே பேசப்படுகின்றன. உலகெலாம் என்ற முதற் பாடல் அம்பலத்தாடுவான் மலர் சிலம்படியை வாழ்த்தி வணங்குகின்றது. இதனுள் கூறப்படும் பொருள் அடியார் களுடைய செயற்கரும் செய்கையைக்கூறி அவர்களை வாழ்த்தி வணங்குதலேயாகும். மேலும், புராணம் தோறும் ஆசிரியர் இறுதிப்பாட்டின் முதல் இரு வரிகளால் அந்த அடியவரை வணங்கி அப்பால் செல்கிறார். இலக்கணப்படி பார்க்கும்போது, 'மேய இவ்வுரை' (8) என்பது அரங் கேற்றத்தையும், அடுத்தது 'அருளின் நீர்மை' என்பது நூற் பொருளையும், அடுத்து 'இங்கிதன் நாமம் கூறின்' என்பது நூற் பெயரையும் கூறுவனவாகும்.

இனி, இப்புராணம் காப்பிய இலக்கணப்படி அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நாற்பொருளையும் பயப்பதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அறத்தில் இல்லறம் துறவறம் என்ற இரண்டுமே இங்கு விளக்கப்படுகின்றன. அறம், இம்மை, மறுமை, வீடு என்ற மூன்றையும் தருவது. பொதுவான அறத்தை விளக்குவதற்கு ஆசிரியர் இங்கு மனுநீதிச் சோழன் வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொள் கிறார். அறமாவது இங்கு நீதி. இதை ஒரு தனித் தலைப்பாக விளக்கியிருக்கிறோம். இச் சோழன் பெயரிலேயே நீதி என்ற என்ற சொல் அமைந்துள்ளது. இனி வேறு கண்ணோடு பார்க்கும்போது, அறமாவது இல்லறம் துறவறம் என இரண்டு. இல்லறச் சிறப்பு சிறுத்தொண்டர்

இளையான்குடி மாறர் போன்றார் வரலாற்றாலும், துறவறச் சிறப்பு அப்பர் வரலாற்றாலும் நன்கு உணர்த்தப்படுகின்றன.

வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாததாகிய பொருளானது நாயன்மார் அறம் செய்ததைக் கூறிய இடங்களில் எல்லாம் சிறப்புறச் சொல்லப் பட்டுள்ளது. நாயன்மார் பலர் மேலான பொருள் இறை வழிபாடே என்றுணர்ந்து, பொருட்செல்வம் முழுமையும் அவ்வழிபாட்டிற்கே ஆக்கி, அதன் பயனைச் சோதனையாகக் கொடிய வறுமை உற்ற இடத்தும் தம் கடப்பாட்டில் வழுவாது துன்பத்தை ஏற்று வந்தனர் என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். அரிவாள் தாயர், இளையான்குடி மாறர், கணம்புல்லர், குங்குலியக் கலையர், மூர்த்தி நாயனார் முதலியோர் வரலாறுகள் குறிப்பிடத் தக்கன. இனி அகப் பொருள் புறப்பொருள் என்று கூறுமிடத்து, அகப் பொருளின் விரிவு முழுமையும் சுந்தர மூர்த்தியின் மண வாழ்க்கை வாயிலாகக் கூறியுள்ளார். புறப் பொருளான போர்த்திறம் போன்றவற்றை இயற்பகை, புகழ்ச் சோழர், ஏனாதிநாதர் முதலியோர் வரலாறுகளில் விரித்துக் கூறியிருக்கிறார்.

இன்பத்தைக் கற்பியலிலே வைத்து மனையறம் காத்த செய்தியாகப் பலர் வரலாற்றிலும் காட்டியுள்ளார். இளையான்குடி மாறனார், அரிவாள் தாயர், சிறுத்தொண்டர், குங்குலியக் கலையர், திருநீலநக்கர் ஆகியோர் மனைவியரைக் குறிப்பிடும் போதும், எவ்வாறு தங்கள் நாயகரின் சிவப் பணிக்கு இவர்கள் உதவினார்கள் என்பதைக் கூறும்போதும், இன்பத்தால் விளையும் மனையறத்தின் சிறப்பை மிக நன்றாக உணர்த்தியிருக்கிறார். மனையறத்தைக் குறித்து இவர் குறிப்பிடும் தொடர்கள் சொல்லழகில் இணையில்லாதவை. பொய்கடிந்து அறத்தின் வாழ்வார்......மெய்யடியார்கட்கான பணிசெய்யும் விருப்பில் நின்றார், வையகம் போற்றும் செய்கை மனையறம் புரிந்து வாழ்வார், விருந்து எதிர்

கொள்ளும் பீடு தங்கிய பெருங்குடி மனையறம் என்பன காண்க.

ஆனால் சேக்கிழாரின் நோக்கம், அறம் பொருள் இன்பம் என்ற மூன்றும் முடிவான பொருள்கள் அல்ல, வீடு ஒன்றே முடிவான பொருள், மற்ற மூன்றும் அவ்வீடு பேற்றை நோக்கிச் செலுத்த வேண்டுவன என்று வலியுறுத்துவதே என்பதை மறுக்க இயலாது. புராணம் முழுமையும் இதைக் கூற எழுந்ததே; இதை நூலகத்து ஒவ்வொரு புராணத்தும் காணமுடியும். 'கூடும் அன்பினில் கும்பிடலே அன்றி வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினர்' என்று திருக்கூட்டத்தைச் சிறப்பித்து ஆசிரியர் பாடுவது, வீட்டிலும் மேலான நிலையைக் காட்டுகிறது.

தன்னிகரில்லாத் தலைவன் இந்நூலுக்குச் சுந்தரர் ஆவர். மலை – திருமலைச் சிறப்பில் பேசப்படும் கயிலைமலை. கடல் – அதிபத்த நாயனர் வரலாறு. நாடு – சோழநாடு, திருநாட்டுச் சிறப்பு. வளநகர் – திருவாரூர், திருநகரச்சிறப்பு. ஐந்திணையும் ஆங்காங்கு உணர்த்தப்பெறுகின்றன. பருவம், இருசுடர்த் தோற்றம் முதலியன பலவிடங்களிலும் புனைந்துரைக்கப் படுகின்றன. நன்மணம் புணர்தல் – அதுவே பொருளாய்ச் சுந்தரர் வரலாற்றில் விரித்துரைக்கப்படுகிறது; சம்பந்தர் புராண இறுதியிலும் உள்ளது. பொழில் விளையாட்டு முதலாயின சேரமான் புராணத்தில்; முடி கவித்தல் சேரமான், கூற்றுவர், மூர்த்தி நாயனர் புராணங்களில். புலவி முதலியன சுந்தரர், திருநீலகண்டத்துக் குயவனர் புராணத்தில். மந்திரம் – மனுநீதிச்சோழன் வரலாற்றில். தூது – சுந்தரர் வரலாற்றில். இகல் வென்றி என்பன புகழ்ச் சோழர் வரலாறு போன்றவற்றில். காப்பியப் பகுதிகள் சருக்கம் புராணம் என்ற பாகுபாட்டை உடையன. இவ்வாறு இப்புராணம்பெருங்காப்பியத்துக்குக் கூறப்படும் இலக்கணம் முழுமையும் பொருந்தியுள்ளது என்பது ஆன்றோர் கருத்து.

மேலைநாட்டார் பலர் காப்பியத்தின் தன்மைக்கு இலக்கணம் கூறும்போது சில கருத்துக்களைக் கூறுவார்கள். தொடர்ந்த வரலாற்றைக் கூறும் கவிதையுள், காப்பியமானது பெருமித நடையும் விரிந்த அமைப்புங் கொண்டது. கிரேக்க மொழியில் காவியம் பொதுவாக அறுசீர் நடையில் அமைந்தது. இவ்வகைக் காவியங்கள், போரையும் சொந்தக் காதல் வீரம் போன்றவற்றையும் புனைந்துரைப்பதோடு அமையாது, ஒழுக்கத்தையும் சமய உணர்வையும் பெருக்குவதற்கென்றே ஏற்பட்டன. இவற்றின் போக்கு கதைப் போக்கு. நூல் பெருநூல். கால எல்லை மிக நீண்டது. சம்பவங்கள் குறைவாகவும் இருக்கலாம். மேலை நாட்டில் கிரேக்க மொழியிலிருந்தே காவியங்கள் தோன்றின என்று பொதுவாய்க் கருதப்பட்டு வந்தபோதிலுங் கூட, காப்பியத்துக்கு வித்து இந்திய வேதத்திலும் இராமாயண பாரதத்திலும் உள்ளன என்று மேலை நாட்டார் சிலர் கூறியிருக்கின்றனர்.

தமிழ்ப் பற்று

சோழர் ஆட்சி ஓங்கியிருந்த காலத்தில் சோழ அமைச்சராயிருந்த சேக்கிழாரிடம் நாட்டுப் பற்றும் மொழிப் பற்றும் ஓங்கியிருந்தமை சொல்வது மிகை. செந்தமிழ் நாடு என்பது சோழநாடே என்றும், நாடு எனப்படுவது சோழ நாடு என்றும் 11ஆம் நூற்றாண்டில் யாப்பருங்கலக் காரிகை உரை செய்த குணசாகரர் எழுதினர். அடுத்து வந்த சேக்கிழாருக்கு அந்த நினைவு இருத்தல் இயல்பே. மேலும் புராணத்தில் சோழர் வரலாறுகள் பல. சோழ நாட்டில் ஞானசம்பந்தர் திருஅவதாரம் செய்தார் என்று சொல்ல வந்தவர் ஏழு பாடல்களில் அதைச் சிறப்பிக்கிறார். பல கருத்துக்களுள், வண்தமிழ் செய் தவம் நிரம்ப, திசையனைத்தின் பெருமையெலாம் தென்திசையே வென்றேற, அசைவில் செழுந்தமிழ் வழக்கே அயல் வழக்கின் துறை

வெல்ல ... ... பிள்ளையார் திரு அவதாரம் செய்தார் என்கிறார்; திருமறையும் தீந்தமிழும் சிறக்கவரு நாயகனைத் தாய்மார் தாலாட்டுகிறார்கள். சம்பந்தர் வரலாறு முழுமையிலும் தமிழும் இசையும் விதந்து ஓதப்படுகின்றன. இது போல, நூலின் தொடக்கத்தில், திருமலைச் சிறப்புப் பகுதியில், ஆலாலசுந்தரர் கயிலையில் மலர் கொய்த மாதர் மேல் மனம் போக்கினார் என்பதை, மாதவம் செய்த தென் திசை வாழ்ந்திட மனம் போக்கினார் என்கிறார்.

சேக்கிழாருடைய பற்று குறுகிய சோழ நாட்டுப் பற்றன்று; விரிந்த தமிழ்நாட்டுப் பற்று. மதுரையையும் பாண்டிநாட்டையும் பலவகையாலும் பாராட்டிப் பாடுகிறார். 'காப்பிய மும்மைத் தமிழ் தாங்கிய அங்கண் மூதூர் மதுரை' என்பார். அந்நாட்டில் 'மலயந்தரவந்த மந்த - மெய்வைத்த காலும் தருஞாலம் அளந்த மேன்மைத்-தெய்வத் தமிழும் தருஞ் செவ்வி மணஞ்செய் ஈரம்' என்பார். மதுரையில் அகப்பொருள் தந்த இறையனார் உள்ளார் என்பதை,

மும்மைப் புவனங் களின்மிக்கதன் றேஅம் மூதூர்
மெய்ம்மைப் பொருளாம் தமிழ்நூலின்வி ளங்கு வாய்மைச்
செம்மைப் பொருளும் தருவார்திரு ஆல வாயில்
எம்மைப் பவந்தீர்ப் பவர்சங்கம்இ ருந்த தென்றால்

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

தென்றற் காற்றுக்கூட இவருக்குத் தமிழ் மாருதமாகவும் செந்தமிழ் மாருதமாகவும் வீசுகிறது. அதிகையில் சித்தவட மடத்தில் நம்பியாரூரர் உறங்க, அவர் தலைமீது கால் நீட்டிய பெருமான் தம் மூப்பினால் அறியவில்லை என்றபோது, 'தன்முடி யப்பால் வைத்தே துயிலமர்ந்தான் தமிழ்நாதன்' என்று சுந்தரரைக் குறிப்பிடுவார். சுந்தரரைத் தம்மைப் பாடச்சொன்னபோது, 'சொற்றமிழ் பாடுகென்றார் தூமறை பாடும் வாயார்' என்பார். சம்பந்தரைக் குறிப்பிடும்போது

எல்லா இடங்களிலும் தமிழையும் இசையையும் தொடர்பு படுத்தியே குறிப்பிடுவார்; புதிய செந்தமிழ்ப் பழமறை மொழிந்த பூசுரனர், திருமறையும் தீந்தமிழும் சிறக்க வருநாயகன், இயலிசைத் தலைவனர், சந்த முத்தமிழ் விரகர், ஏழிசையும் பல கலையும் எவ்வுலகுந் தனித்தனியே வாழ வருபவர், மதுர முத்தமிழ் வாசகர் என்ற தொடர்கள் காண்க.

பிற நூல் ஒப்புமை

மண்ணிற் கடலில் மலையிற் பெரிது எது என்ற கேள்விக்கு விடையாகச் சேக்கிழார் திருக்குறளை எடுத்துத் தந்தவர் ஆதலால், அவருக்குத் திருக்குறள் மிகவும் எளிதாகப் பயன்பட்டிருக்கும். ‘தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தான் என்றாங்கு ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை’ என்ற குறளை,

அரசுகொள் கடன்க ளாற்றி மிகுதிகொண் டறங்கள் பேணிப்
பரவரும் கடவுட் போற்றிக் குரவரும் விருந்தும் பண்பின்
விரவிய கிளையுந் தாங்கி விளங்கிய குடிகள் ஓங்கி
வரைபுரை மாடம் நீடி மலர்ந்துள பதிகள் எங்கும்

என்பதில் அமைத்துள்ளார். காரைக்கால் அம்மையார் புராணத்தில், ‘இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டிப் பின் வேண்டுகின்றார், பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப் புண்டேல் உன்னை என்றும், மறவாமை வேண்டும்’ என்று பாடியிருப்பது,

வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை; மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்

என்ற குறளைக் கொண்டது. ‘காண் தகைமை யின்றியுமுன் கலந்த பெருங் கேண்மையினர்’ (1437) என்று அப்பூதி யடிகளைக் குறித்துச் சொல்லியிருப்பது, ‘புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா’ என்ற குறளைக் கொண்டது. ‘புண்டரிகத்தவள்

வனப்பைப் புறங்கண்ட தூநலத்தைக் கண்டு கேட்டுண் டுயிர்த் துற்றமர்ந்திருந்தார் காதலினல்' (3426) என்ற ஏயர்கோன் புராணப் பாடல், 'கண்டு கேட்டுண்டுயிர்த்து' என்ற குறளை அமைத்தது. பின்னும் பல.

'சித்தம் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும் அத்தன் கருணை' என்ற திருவாசகக் கருத்து, சண்டேசர் புராணத்தில் 'ஈறிலாதார் தமக்கன்பு தந்த அடியார் செய்தனவே தவமா மன்றே' என்று வருகிறது. தொல்காப்பியக் கருத்தையும் சேக்கிழார் சுட்டிப் பாடுகிருர். 'மாயோன் மேய காடுறை உலகம்' என்பது தொல்காப்பியம்; இதை 'முல்லையின் தெய்வமென்று அருந்தமிழ் உரைக்கும் செங்கண் மால்'(1100) என்ற வரியில் காணலாம்.

புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் (312) பொன்முடியார் என்ற அம்மையார் ஒரு காளையின் கடமைகளைக் குறிப்பிடு கின்ருர்; அங்கு 'நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே' என்று சொல்கிருர். இது சங்ககாலக் கருத்து. சேக்கிழார் காலம் ஆயிரம் ஆண்டுக்குப் பிற்பட்டது. இக்காலத்தில் சோழஅரசு மேலோங்கிச் சிற்றூர் தோறும் ஊர்ப் பொதுச் சபைக்குப் பெரும்பொறுப்புக் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. இக்காலத்துவாழ்ந்த சேக்கிழார் இதைநன்குணர்ந்து அரசன் செய்ய வேண்டிய கடமையை ஊருக்கு ஏற்றிச் சொல்லுகிருர். மேலும் இங்குக் கருதத்தக்கது, சோழர் பேரரசின் விரிவு. தமிழ் வழங்கிய நிலமெங்கும் இக்காலத்தில் சோழர் ஆட்சி நிலவிற்று. சங்ககாலத்தில் இப்படி இல்லை: சேரர், சோழர், பாண்டியர் என்ற மூவர் ஆட்சி. ஒவ்வொருவர் ஆட்சியும், குறுகிய நிலப்பரப்பில் மட்டுமே. அங்கு நன்னடைநல்குவது வேந்தர்க்கு எளிதாய் இருந்திருக்கலாம். ஆனல்

1 நன்னடை நல்கல் என்று ஐயர் அவர்கள் கொண்ட பாடத்தைத் தண்ணடை நல்கல் என்று எஸ். ராஜம் பதிப்பு கொண்டிருக்கிறது.

கன்னியாகுமரி முதல் வேங்கடம் வரையிலும் ஆட்சி புரிந்த சோழருக்கு நேர்முகமான பரிபாலனம் முழுமையும் இயல்வதன்று. ஆதலால் ஆட்சிப் பொறுப்பு ஊர்ச்சபைக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டு இருந்தது. இதை நன்குணர்ந்தே சேக்கிழார் உருத்திர பசுபதிநாயனார் புராணத்தில் திருத் தலையூர் என்ற ஊரைக் குறித்துச் சொல்லும் போது, புறநானூற்றில் சொன்ன நன்னடை என்ற கருத்தைவிளக்கி, "அவ்வூர் தான் அளிப்பன தருமமும் நீதியும் சால்பும்" என்று அமைத்திருக்கிறார்.

திருச்சேய்ஞலூரில் வாழ்கின்ற அந்தணருடைய ஒழுக்கத்தை மிகவும் சிறப்பித்து ஒரு பாடலால் சேக்கிழார் உரைக்கின்றார்:

செம்மை வெண்ணீற் றொருமையினர்,
இரண்டு பிறப்பின் சிறப்பினர்,
மும்மைத் தழலோம் பியநெறியார்
நான்கு வேதம் முறைபயின்றார்,
தம்மை ஐந்து புலனும்பின்
செல்லும் தகையார், அறுதொழிலின்
மெய்ம்மை ஒழுக்கம் ஏழுலகும்
போற்றும் மறையோர் விளங்குவது. (1212)

இங்கு சேக்கிழார் ஒன்று முதல் ஏழு வரை உள்ள எண்கள் நிரலே வருமாறு மறையோர் ஒழுக்கத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். இது பெரும்பான்மை அப்படியே சிலப்பதிகாரத்தில் பயின்றிருப்பது இங்குக் காணத் தகும். பராசரன் என்ற பார்ப்பான் சேரனுடைய கொடைத்திறன் கேட்டு அவனைக் காணவந்த இடத்து அவனுக்கு உரிய முறைகளை வகுத்துக் கொடுக்கின்றார்கள் என்று இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடு கின்றார்:

ஒன்றுபுரி கொள்கை இருபிறப் பாளர்
முத்தீச் செல்வத்து நான்மறை முற்றி
ஐம்பெரு வேள்வியும் செய்தொழில் ஓம்பும்
அறுதொழில் அந்தணர் பெருமுறை வகுக்க.

பெரிய புராணப் பாடல் ஒன்றுக்கும், அவ்வையார் பாடல் ஒன்றுக்கும் உள்ள ஓர் ஒற்றுமையைக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமாகும். 'வேழமுடைத்து மலைநாடு' என்ற தனிப்பாடலில், 'தெண்ணீர் வயல் தொண்டை நன்னாடு சான்றோருடைத்து' என்று அவ்வையார் பாடியிருக்கிறார். இவர் பாடியது தனிப்பாட்டு. பெரிய புராணத்தில் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் வரலாறு கூறும் அவதாரிகையில் சேக்கிழார் தொண்டை நாட்டின் பெருமையை மிகவும் விரிவாகக் குறிப்பிடுகிறார். சேக்கிழார் தொண்டை நாட்டுக் குன்றத்தூரில் பிறந்தவராதலால், தாம் பிறந்த நாட்டைப் பெருமைப்படுத்தி விரித்துரைப்பது இயல்பேயாகும். அவர் அமைச்சர் பதவி பெற்றிருந்தது சோழநாடு. சோழ நாட்டின் சிறப்பைப் பெரியபுராணத்தின் முகப்பில் திருநாட்டுச்சிறப்பு என்ற படலத்தில் விரித்துப் பாடியிருக்கிறார். பின்னர் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபொழுது, தொண்டை நாட்டின் சிறப்பைப் பாடியிருக்கிறார். ஒரு பாட்டு பின் வருவது:

ஆய நானிலத் தமைதியில் தத்தமக் கடுத்த
மேய செய்தொழில் வேறுபல் குலங்களின் விளங்கித்
தீய என்பன கனவிலும் நினைவிலாச் சிந்தைத்
தூய மாந்தர்வாழ் தொண்டைநாட்டியல் சொல்வரைத்தோ.

இங்கு, 'தீயவை என்பது கனவிலும் நினைக்காத தூய சிந்தை உள்ள மாந்தர் வாழ் தொண்டைநாடு' என்று குறிப்பிடுகிறார். இக்கருத்து 'தொண்டை நன்னாடு சான்றோருடைத்து' என்று அவ்வையார் பாடியதற்கு விளக்கவுரை போல் அமைந்திருப்பது நன்கு புலப்படும். அவ்வையார் பாடிய பாடலின்

கருத்து சோழரவையில் நன்கு தெரிந்திருக்கிறது. அரசர் அவையில் அமைச்சராயிருந்த சேக்கிழார், அவ்வை பாடலில் தொண்டை நாடு பற்றிக் கூறிய ஒரு கருத்தை மட்டும் எடுத்துச் சொல்லிப் பயன்படுத்திக் கொண்டார் என்று நாம் சொல்லலாம். இதனால் சேக்கிழார் பெருமைக்குக் குறைவில்லை. சேக்கிழார் நூலை அவ்வையார் பார்த்துப் பாடினார் என்று சிலர் கருதுதலும் கூடும். ஒரு கருத்தை எடுத்து அதனோடு பலவற்றைச் சேர்த்து அவ்வையார் ஒரு பாடல் பாடினார் என்பதைவிட, பல கருத்துக்களை உள்ளடக்கிய ஒரு தனிப் பாடலிலிருந்து சேக்கிழார் தமக்கேற்ற ஒரு பகுதியை எடுத்துக்கொண்டார் என்று கருதுவதே இலக்கிய மரபுக்குப் பொருந்துவதாகும். இவர் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் (1133–50) வாழ்ந்து சுமார் 1140 இல் தம்முடைய பெருநூலைப் பாடினார் என்று நாம் கருதும்போது, இவருக்கு முந்தியவரான அவ்வையார் சுமார் 1120 ஆகிய கால எல்லையில் இப்பாடலைப் பாடினார் என்று கொள்ளலாம். அவர் நீண்ட ஆயுளோடு வாழ்ந்தார் என்பதில் ஐயமில்லை; ஆகவே, பல சோழர் காலத்தில் வாழ்ந்திருக்கக் கூடும். சேக்கிழார் காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் பின்னும்கூட அவர் வாழ்ந்திருந்தார் என்பது ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதே.

இப்படி இவ்வம்மையார் வாழ்ந்திருந்தாரெனில், ஏன் இப்புலவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் தங்கள் நூல்களில் குறிப்பிடவில்லை என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இதற்குப் பல காரணங்கள். ஒன்று, எல்லா ஆசிரியர்களும் செய்த எல்லா நூல்களும், பாடிய எல்லாத் தனிப் பாடல்களும் நமக்குப் பூரணமாகக் கிடைக்கவில்லை. பிற்காலத்தில் கிடைத்த சிற்சில பாடல்களை வைத்துக்கொண்டு நம் காலத்திற்கு நெருங்கி வாழ்ந்த பெருமக்கள் பல கதைகளைக் கட்டிவிட்டிருக்கிறார்கள். இவற்றுக்கிடையே நாம்

உண்மையைக் காண வழியில்லை. மற்றென்று, இப்புலவர்களெல்லாம் வெவ்வேறு விதமான வாழ்க்கை உடையவர்கள். அவ்வையார் வயது மிக்க மூதாட்டி. ஓரிடத்தில் இல்லாமல் எல்லா இடங்களிலும் சுற்றிக் கொண்டிருந்தவர். (ஓர் அவ்வையார் மட்டுமல்ல; எல்லா அவ்வையாருமே இப்படியிருந்தார்கள். இந்த இயல்பு பற்றித்தான் போலும் ஒருவருக்கேனும் இயற் பெயர் விளங்காதபடி, அவ்வை என்ற பலரறி சுட்டாக அவர்கள் பெயர் இருந்து வருகிறது.) ஒட்டக்கூத்தர் அரசவையில் ஆடம்பரத்தோடு வாழ்ந்த முதிய பெரும்புலவர். சேக்கிழாரோ அவரினும் இளைஞர், சிறந்த பக்திமான்; கவிஞராயினும், வழிபாட்டிலும் சிவநெறியிலுமே நின்றவர். எனவே, இவர்கள் வாழ்க்கை ஒன்றோடொன்று குறுக்கிடவில்லை. இதுவே ஒருவரையொருவர் பாடாமைக்கும் தம் நூல்களில் குறிப்பிடாமைக்கும் காரணங்களாகும் என்று முடிவு செய்யவேண்டும்.

19ஆம் நூற்றாண்டில், சிவஞான சுவாமிகள் சரிதம் பாடவந்த மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள், மெய்கண்டாரில் தொடங்கிய இடத்து, அவர் பிறந்த நாட்டைச் சொல்லத் தொடங்கியபோது, சேக்கிழார் பாடலின் கருத்தையே அமைத்துப் பாடுகிறார் :

மறந்தருதீ நெறிமாற மணிகண்டர் வாய்மைநெறி
அறந்தரு நாவுக்கரசும் ஆலால சுந்தரரும்
பிறந்தருள உளதானல், நம்மளவோ பேருலகில்
சிறந்ததிரு முனைப்பாடித் திறம்பாடும் சீர்ப்பாடு ?

இது பெரிய புராணம்; இங்கு அப்பர் சுந்தரர் சொல்லப்பட்டனர்; பிள்ளையவர்கள் இவ்விருவரோடு, இதே நாட்டில் பின்னர்ப் பிறந்த மெய்கண்டாரையும் அருள்நந்தி சிவத்தையும் சேர்த்துக் குறிப்பிட்டார் :

மருவுலகம் களிதூங்க வண்சமயா சாரியராம்
இருவருமே சந்தானத் திருவர்களும் அவதரிக்கப்
பெருகுதவம் செய்ததெனில் பிறங்குவள நடுநாட்டின்
அருகுதவிர் சிறப்புரைக்க அடியேனால் ஆகுவதோ?

(பின்னால் ஆகாமலே போய்விட்டது; இவர் இவ்வரலாற்றில் இதற்குமேல் பாடாமலே பிள்ளை இறந்து விட்டார்.)

நாடகப் பண்பு

சிறந்த கவிதையின் இலக்கணங்களில் ஒன்று, சிறந்த வரலாற்றில் தொடர்ந்து வரும் செய்தி நாடகப் பாங்கில் அமைதல் வேண்டும் என்பது. பண்டைய கவிதைகளில் பல, நான்கு வரியில் ஒரு பெரு நாடகம் நடத்திக் காட்டும். திருக்குறள்கூட இரண்டே வரிகளில் ஒரு சிறு நாடகம் நடத்திக் காட்டுகிறது. கம்பராமாயணமானது தொடர்ந்த செய்யுட்களால் மிக நீண்ட ஒரு இதிகாசக் கதையைத் தனித்தனிக் காட்சிகளாக, மதிப்புயர்ந்த அணிகலத்தில் அழுத்தப்பெற்ற தனி மணிபோல நாடகக் காட்சிகளாகக் காட்டுகிறது. இத்தன்மையைச் சிறிதும் குறைவின்றிச் சேக்கிழாரும் தமது புராணத்தில் அமைத்திருக்கிறார். இந்த நாடகப்பாங்கு கவிதைக்கு ஏற்றமளிக்கிறது.

இதற்கு எல்லோரும் எளிதில் குறிப்பிடுகிற எடுத்துக் காட்டு தடுத்தாட்கொண்ட புராணப் பகுதி. மூத்த வேதியர் வருகிறார். முந்தை மறை ஆயிரம் மொழிந்த திருவாயான், மணத் தொழில் தொடங்கும் பந்தரிடையே வந்து, நம்பியாரூரர் முன்னே நின்று இந்த மொழி கேண்மின் எதிர் என்று கூறுவது தொடங்கி திருவெண்ணெய் நல்லூர் ஆலயத்துக்குள் புகுந்து மறைந்தது வரையில், 41 பாடல்களில் சேக்கிழார் ஒரு சிறு ஒற்றை அங்க நாடகம் நடத்திக் காட்டுகிறார்; நூலைப் படிக்கின்றவர்களுக்கும் நாடகமாக மனத்தில் எண்ணிக் காணுகின்றவர்களுக்கும் இது நாடகம்

என்பது தெரியும்: நம்பிக்குத் தெரியாது; ஆகவேதான் சுவை விளைகிறது. இந்த நிகழ்ச்சியைப் பிறிதோர் இடத்தில் விளக்கி இருக்கிறோம்.

இதை ஒத்ததே பெருமான் தொண்டரிடம் வந்து வல் வழக்குப் பேசும் ஒவ்வோர் இடமும். நீலகண்டத்துக் குயவனார் வைத்த ஓடு மறைந்துவிட்டது. தாம் வைத்த ஓடே வேண்டுமென்று தொண்டர் அடம் பண்ணுகிறார் :

'ஆவதென், உன்பால் வைத்த அடைக்கலப்
பொருளை வெளவிப்
பாவகம் பலவும் செய்து பழிக்கு நீ
ஒன்றும் நாணாய்,
யாவரும் காண உன்னை வளைத்து நான்
கொண்டே அன்றிப்
போவதும் செய்யேன்' என்றான், புண்ணியப்
பொருளாய் நின்றான்.

இங்கு இறைவனே பழிக்கு நாணாது பலவும் செய்கிறான் என்பதை நாம் காண்கிறோம். மகனைப் பற்றி மூழ்கு, மனைவியைப் பற்றி மூழ்கு, பேரவைக்கு வா என்று சொல்லி, பிறகு அவர் மனைவியோடு தண்டு இரு தலையைப் பற்றி மூழ்கி இளமைக் கோலத்தோடு எழுகின்ற வரையில் நாடகம் நடக்கிறது. அடுத்து, மெய்ப் பொருள் நாயனார் வரலாற்றில் முத்தநாதன் நீறு பூசி நாடகமே நடிக்கிறான். பயங்கரமான ஒரு துயர நாடகம் அங்கு நடக்கிறது. எறிபத்த நாயனார் வரலாறும் இத்தகையது. காரைக்கால் அம்மையார் மாங்கனி வரவழைத்துக் காட்டுவது மற்றொரு நாடகம். அப்பர் சுவாமிகள் அப்பூதி அடிகளை நோக்கி 'நீர் செய்த தண்ணீர்ப்பந்தர் முதலியவற்றில் உம் பெயர் எழுதாமல் வேறொரு பெயர் எழுத வேண்டியதன் காரணம் என்ன?' என்று கேட்கிறார். அப்போது அப்பூதியடிகளுக்கு

வருகிற சீற்றத்தைச் சேக்கிழார் வாய்மொழியாகவே காண்போம். முதலில் வருத்தமாகத் தொடங்கி முடிவில் பெருங் கோபமாய்ப் போய் நிற்கிறது:

நின்றமறை யோர்கேளா நிலையழிந்த சிந்தையராய்,
"நன்றருளிச் செய்திலீர்: நாணில் அமண் பதகருடன்
ஒன்றியமன் னவன்சூழ்ச்சி திருத்தொண்டின் உறைப்பாலே
வென்றவர்தந் திருப்பேரோ, வேறொரு பேர்?"
எனவெகுள்வார்.

"நம்மையுடை யவர்கழற்கீழ் நயந்ததிருத் தொண்டாலே
இம்மையிலும் பிழைப்பதென என்போல்வா ருந்தெளியச்
செம்மைபுரி திருநாவுக் கரசர்திருப் பெயர் எழுத,
வெம்மைமொழி யான்கேட்க விளம்பினீர்!" எனவிளம்பி.

"பொங்குகடற் கல்மிதப்பில் போந்தேறும் அவர்பெருமை
அங்கணர் தம் புவனத்தில் அறியாதார் யாருளரே?
மங்கலமாந் திருவேடத் துடனின்றிவ் வகை மொழிந்தீர்;
எங்குறைவீர்? நீர் தாம்யார்? இயம்பும்" என இயம்பினர்.

சேக்கிழார் வாக்கிலுள்ள சிறந்த நாடகப் பண்பையும் அதன் மூலம் காவியப் பண்பையும் இவை நன்கு தெரிவிக்கின்றன. வேறு எடுத்துக்காட்டுக்கள் மிகை.

கவிதை இயல்

பெரிய புராணம் ஒரு பெருங் காப்பியம் என்று பலர் எவ்வளவுதான் முயன்று சாதித்த போதிலும்கூட, பின்னும் பலருக்கு அதை ஏற்றுக்கொள்ளவியலாத நிலை இருப்பது இயல்பே. அது சைவப் பெரு நூல் என்றமையிலேலே, பெருங்காப்பியம் என்று சாதிப்பது அவசியமில்லை. பெருங் காப்பியத்துக்கு மேலைநாட்டுத் திறனாய்வு முறையின்படி அமையவேண்டியதாகிய பாத்திரப் படைப்பு என்பது இங்கு அமையவில்லை. இக்கருத்தை வேறிடத்திலும் சொல்லி

யிருக்கிறோம். ஆனால், இந்நூலின் பெருந் தத்துவம், பக்திப் பண்போடு கவிதைப் பண்புமாகும்.[1] எல்லாச் சரிதங்களிலுமே கவிதைப்பண்பு மேலோங்கி நிற்பதை உணரமுடியும். பக்திகூட, பொருளில் ஓரளவுதான் இருக்கிறது. பொருளை வெளியிடும் முறையில் அதிக அளவு இருக்கிறது; இதுவே கவிதை.

சேக்கிழார் பற்றிய இக்கட்டுரையில் வெவ்வேறு தலைப்புக்களில் மேற்கோளாகத் தந்துள்ள பாடல்கள் யாவுமே அவருடைய கவிதைத் திறனுக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டுக்களாகும். இருப்பினும், இங்கு தனியே இரண் டொன்றைக் காட்டுகிறோம். சேக்கிழார் வாக்கில் அகப் பொருளும் பக்திப் பொருளாகவே மலர்கிறது.

ஆரூர்ப் பூங்கோயிலில் வழிபடச் சென்ற நம்பியாரூரர் கோயிலில் பரவையாரைக் கண்டார். எப்படி கண்டார்?

கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ, காமன்தன் பெருவாழ்வோ,
பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ, புயல்சுமந்து
விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ,
அற்புதமோ, சிவனருளோ, அறியேன்என் றதிசயித்தார்.

---

1 சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார், 'இவரது செய்யுள் நடை உரைநடையாகவே உள்ளது, இது சிறப்பு' என்ற பொருள்பட ஓரிடத்தில் எழுதுகிறார். "இந்தப் பாட்டுக்களை அடிதொடைப் பிரிவின்றித் தொடர்ந்து எழுதினாலே செம்பாகமான உரைநடை வசனமாய்ப் பொருள் எளிதில் விளங்குவது காணலாம்" என்று எழுதி எடுத்துக்காட்டுக்களும் தருகிறார். அவருடைய கருத்திலிருந்து நாம் முழுமையும் மாறுபடவேண்டியிருக்கிறது. கவிதை உரைநடை யாகுமானால், அது நிச்சயம் கவிதையல்ல. கவிதைக்கு ஓர் உருவ அழகு உண்டு. உரைநடைக்கு அழகு இருக்கலாம், உருவம் இல்லை. உரையாக அமையுமாறு ஒருவன் பாட்டு எழுதினால் அது யாப்பிலக்கணத்துக்கு ஒத்திருக்கலாம்; அது கவிதையன்று, எழுதிய வனும் கவிஞன் அல்லன். பிற்காலத்துப் போலிப் புலவர்கள் பாட்டெழுதி அதை வசனமாகவும் பிரித்துக் காட்டுவதைச் சேக்கிழாருக்குப் பொருத்தக் கூடாது. முதலியார் காட்டியுள்ள புராணப் பாடல்கள் உண்மையில் இப்படியில்லை.

இவரைப் பரவையாரும் கண்டார். அவருடைய மனம், அயல் அறியா மனம், சுந்தரரை விரும்புமாறு பண்டை விதி கூட்டிற்று. ஆதலால் அவர் மனத்தில் ஒரு வேட்கை எழுந்தது என்கிறார் ஆசிரியர்:

கண்கொள்ளாக் கவின்பொழிந்த திருமேனி கதிர்விரிப்ப
விண்கொள்ளாப் பேரொளியான் எதிர்நோக்கும் மெல்லியலுக்கு
எண்கொள்ளாக் காதலின்முன் பெய்தாத தொருவேட்கை
மண்கொள்ளா நாண்மடம் அச்சம் பயிர்ப்பை வலிந்தெழலும்.

நோக்கியபோது என்ன நினைத்தார்?

முன்னேவந் தெதிர்தோன்றும் முருகனோ, பெருகொளியால்
தன்னேரில் மாரனோ, தார்மார்பின் விஞ்சையனோ,
மின்னேர்செஞ் சடைஅண்ணல் மெய்யருள்பெற்றுடையவனோ
என்னே, என் மனந்திரித்த இவன்யாரோ? என நினைத்தார்.

இங்கு சேக்கிழார் ஓரளவு அகப்பொருள் மரபை யொட்டி இருவரையும் சந்திக்கச் செய்த போதிலும் அனைத்தையும் அருள்விளையாட்டாகவே தோற்றுவிக்கிறார். அடுத்து, அவரே பரவையை நினைந்து அரற்றுகின்றபோது, 'என் சிந்தை மயக்குற ஈசனருள் எங்நெறிச் சென்றதோ' என்கிறார்:

பந்தம் வீடு தரும் பர மன்கழல்
சிந்தை ஆரவும் உள்ளும் என்சிந்தையில்
வந்து மால்செய்து மானெனவே விழித்து
எந்தையார் அருள் எவ்வழிச் சென்றதே!

இதையொத்த மற்றொரு சந்திப்பையும் சேக்கிழார் நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார். மயிலையில் பூம்பாவையின் என்புசேர் குடத்தினை நோக்கிச் சம்பந்தர் பூம்பாவைப்

பதிகம் பாடினார். அவர் பாடல் உருவமாய்த் தொக்கது இக்குடத்துள்; "பூம்பாவை குடம் உடைந்தெழுவாள் போன்று தாமரைப் போதவிழ்ந்தெழுந்தனள் போன்றாள்". அழகினுக்கணியாய் நின்ற அம்மங்கையின் புகழைக் கவிஞர் பதினான்கு பாடல்களால் வருணிக்கிறார். அடுத்து அப் பெண்ணைச் சம்பந்தர் எவ்வாறு கண்டார் என்பதைக் கூறுகிறார். எத்தனையோ யுகங்களாய் வாழ்ந்த பிரமன் அழகெல்லாம் திரண்டு ஓருருக் கொண்டதெனத் தான் படைத்த திலோத்தமை எழிலின் வெள்ளம் நான்கு முகத்தாலும் கண்டான். ஆனால் பதினொருண்டே நிரம்பும் புகலிவேந்தர் தம் பாடலால் உருப்பெற்றுப் பிறந்த பெண்ணைக் கண்ணுதல் கருணை வெள்ளமாகக் கண்டார்:

எண்ணிலாண் டெய்தும் வேதாப்
படைத்தவள் எழிலின் வெள்ளம்
நண்ணுநான் முகத்தால் கண்டான்,
அவளினும் நல்லாள் தன்பால்
புண்ணியப் பதினொ ருண்டு
பேர்பெறும் புகலி வேந்தர்
கண்ணுதல் கருணை வெள்ளம்
ஆயிரம் முகத்தாற் கண்டார்.

இங்ஙனம் கவிதைச்சுவை ததும்பும் பாடல்கள் புராண மெங்கும் காணலாம். கவிதைச் சுவையோடு பக்திச்சுவையும் அருட்சுவையும் கலந்து இவர் ஊட்டுவார்.

தனித்தனியான பலர் சரிதங்கள் கோத்த இப்பெரு நூலில் கவிதை எவ்வாறு விளைந்தது என்று ஆராயப் புகுந்த வையாபுரிப் பிள்ளை பின்வருமாறு கூறுகிறார்: "முதலாவது சேக்கிழார் ஊட்டும் தமிழின்பம் தனிச்சுவை யுடையது. இரண்டாவது தொடர்களின் இன்பம்: இது பல விடங்களிலும் தோன்றி நம்மைப் பரவசப்படுத்துகிறது

மூன்றாவது வருணனை பின்பம் உயர்ந்த தரத்ததாய் அமைந்துள்ளது. நான்காவது தமிழாட்சியில் ஆசிரியர் காட்டும் தன்னடக்கம் கரைகடவாதுசெல்லும் தெளிந்த ஆற்றொழுக்குப் போலச் செய்யுட்கள் இனிதொழுகி நம்மையும் மன அமைதியுடையவராய்ச் செய்து சாந்தச் சுவையை யூட்டுகிறது. இதற்கு உதாரணம் புராணத்திற் பல இடங்களிலும் காணலாம். இவை போன்ற நெறிகளிற் சேக்கிழார் காட்டும் இலக்கியச் சுவை பெரிதும் வியக்கற்பாலதேயாம்.''

நேசம் நிறைந்த உள்ளத்தால்
    நீலம் நிறைந்த மணிகண்டத்து
ஈசன் அடியார் பெருமையினை
    எல்லா உயிரும் தொழஎடுத்துத்
தேசம் உய்யத் திருத்தொண்டத்
    தொகைமுன் பணித்த திருவாளன்
வாச மலர்மென் கழல்வணங்க
    வந்த பிறப்பை வணங்குவாம்

என்று தமது பிறவியையே சேக்கிழார் வணங்குகிறார். இது பக்தி வெறியில் தோன்றிய ஓர் அரிய உணர்ச்சி வெளிப்பாடு. 'மனித்தப்பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே' என்ற அப்பர் கருத்தையும் இது கடந்து நெடுந்தூரம் சென்றுவிட்டது.

கம்பராமாயணத்தில் ஓர் இடம்: காட்டுக்குச் சென்ற இராமன் திரும்பி வரும் நேரம் வந்து விட்டது. அவனும் வருகின்றான் என்ற செய்தியை அனுமன் வந்து பரதனுக்குத் தெரிவித்தான். வரவில்லையே என்று ஏங்கியிருந்த பரதனுக்கு இப்போதுண்டான மகிழ்ச்சி, பகுத்தறிவின் எல்லையையும் கடந்து போய்விட்டது. இன்னது தான் செய்கிறோம் என்பதே தெரியாமலே பெரியோரையும் தொழுகிறான்; அதுமட்டுமா? தன்னையே தொழுகிறான்:

வேதியர் தமைத்தொழும், வேந்தரைத் தொழும்,
தாதியர் தமைத்தொழும், தன்னையே தொழும்;
ஏதும் ஒன்றறிகிலான், இருக்கும் நிற்குமால்;
காதல்என் றீதுமோர் கள்ளின் தோற்றிற்றே.

சேக்கிழார் துதி இதனோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

அமங்கலச் சொல் புணர்த்தாது நூல் பாடினர் என்று பிள்ளைத்தமிழ் குறிப்பிடுகிறது. இதை மிகவும் அருமை பொருந்தக் காணும் இடங்களில் சில இங்குக் குறிப்பிடலாம். ஒன்று மெய்ப்பொருள் நாயனர் சரிதம். சிவ வேடத்தோடு வந்த பகைவனை ஆசனத்திலிருத்தி அவனிடம் உபதேசம் பெறுவதற்காக, நாயனர் கீழிருந்து குனிந்து வணங்க, அவன் அவரைத் தன் படைக்கலத்தால் குருதி சோர்ந்து வீழும்படி குத்தினன். இதைச் சேக்கிழார் "தான் முன் நினைந்த அப்பரிசே செய்தான்" (481) என்றார்; குத்திக் கொன்றான் என்ற சொற்களைக் கூறவில்லை.

ஏனதிநாதர் புராணத்தில், தன்னைக் கொல்லவந்த பகைவனைக் களத்தில் வென்ற நாயனர், அவனுடைய திருநீற்றின் பொலிவு கண்டு, "இவன் குறிவழி நான் நிற்பேன், இவன் என்னைக் கொல்லட்டும். எனினும் நிராயுதரைக் கொன்றான் என்னும் பழியும் இவனுக்கு வர வேண்டாம்" என்று கருதி, போர் செய்வார் போலப் பொய்யாக வாளேந்தி நின்றார். அப்போது பகைவன் இவரை வெட்டினன் என்பதைச் சேக்கிழார், "முன்நின்ற பாதகனும் தன் கருத்தே முற்றுவித்தான்" (647) என்று கூறுகிறார்.

சைன சமயத்தை விட்டுச் சைவம் சார்ந்த அப்பர் சுவாமிகளைப் பல வகையில் துன்புறுத்தியும் அவர் துயர் உருது இருந்தமை கண்டு, அரசன் முடிவில் அவரை 'ஒரு கல்லில் பிணித்துப் படகில் கொண்டுபோய்க் கடலில்

வீழ்த்துமின்' என்று கட்டளையிடுகிறான். 'அருகந்த வெவ்வினையாளரும் ... மன்னன் சொன்னபடி முடித்தார் அப்பதகர்' என்று சேக்கிழார் கூறுகிறார்; கடலில் வீழ்த்தினார்கள் என்று சொல்லவில்லை. மற்றும் சம்பந்தர் போய் மதுரையில் ஒரு மடத்தில் தங்கியிருந்தபோது அருகர் தங்கள் மந்திரத்தால் அவருடைய மடத்தில் செந்தீ சேரச் செய்தனர்; ஆனால் மந்திரத்தால் தீ பற்றவில்லை; அதன் மேல் அவர்கள் துணிந்து 'தழல் கொடு மறைத்துவந்து திருமடத்துப் புறத்து இட்டார்கள்'; இதைச் சேக்கிழார் 'வந்து தந்தொழில் புரிந்தனர் வஞ்சனை மனத்தோர்' என்று மட்டுமே கூறுகிறார். இவ்வாறு அடியவருக்கு நிகழ்ந்த கொடுமையைச் சொல்லாலும் சொல்ல அஞ்சுகிறார் சேக்கிழார்.

இப்படியே குழந்தைகளை அழைக்குமிடங்கள் இரண்டு. அப்பூதியடிகள் வீட்டில் மூத்த திருநாவுக்கரசு என்ற பிள்ளையை அரவந் தீண்டிவிடவும், அவன் உடலை மறைத்து, அடிகள் அப்பரை அமுது செய்விக்கிறார். அப்பர் மகனை அழைக்குமாறு சொல்ல, அப்பூதி உண்மையைச் சொல்ல விருப்பமின்றி மறைத்து, 'இப்போது இங்கு அவன் உதவான்' என்று பக்குவமாய் உணர்த்துகிறார். இந்த இடத்தில் அப்பருக்கு, பிள்ளையை அரவு தீண்டின செய்தி உண்மையிலேயே தெரியாது. மற்றோரிடம் இப்படியல்ல. அமுதுண்ண வந்த பயிரவருக்காகச் சிறுத்தொண்டர் வீட்டில் பிள்ளைக்கறி சமைத்திருக்கிறது; ஒரு வீட்டுக்கொரு பிள்ளை. ஆகவே இப்போது பிள்ளை இல்லை. இது பயிரவருக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தும், பிள்ளை எங்கே என்று கேட்கிறார். சிறுத்தொண்டரும் இங்கு பக்குவமாக, அப்பூதி போல 'இப்போது உதவான் அவன்' என்கிறார்: அவன் இறந்த செய்தியைத் தெரிவிக்கக் கூடாது என்ற எண்ணம்.

துதிப் பாடல்கள்

இனி, பெரிய புராணத்தில் காணும் துதிப்பாடல்கள், சந்தம், மடக்கு, சிறப்பான சில சொல்லாட்சிகள் என்பவற்றை மட்டும் இங்கு சுட்டிச் செல்வோம்.

வரிப்பாடல் அமைப்பில் துதிப்பாடல்கள் சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி, சூளாமணி, நீலகேசி ஆகிய காப்பியங்களில் காணப்படுகின்றன; பெருங்கதை மணிமேகலையில் இவை இல்லை; ஆயினும் மிகவும் பிற்கால நூல்களான பரஞ்சோதி திருவிளையாடல், மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை செய்த திருநாகைக் காரோணப் புராணம் என்பவற்றிலும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் கம்பராமாயணம் பெரிய புராணம் இரண்டிலும், வரிப்பாடல்கள் இல்லை; தனித் துதிப்பாடல்கள் உள்ளன.

சேக்கிழார் ஒவ்வொரு சருக்கத்தின் இறுதியிலும் சுந்தரருக்குத் தனியான துதிப்பாடல் அமைத்திருக்கிறார். இது வேறிடத்தில் விளக்கிச் சொல்லப்பட்டது. இவையன்றி யுள்ள பிற துதிப்பாடல்களை இங்குக் குறிப்பிடுவோம். நூலின் முதல் நான்கு பாடல்கள் துதிப் பாடல்கள். இவை நடராசப்பெருமானையும், விநாயகரையும் திருக்கூட்டத் தையும் வழிபடும் பாடல்கள். அடுத்து, தில்லைவாழ் அந்தணர் புராணத்தின் தொடக்கத்தில் இரண்டு பாடல்கள் தில்லைப் பெருமானைத் துதிப்பனவாய் உள்ளன. பின்னர் திருநாவுக்கரசு புராணத்தில் முதற் பாடலையும் திருஞான சம்பந்தர் புராணத்தில் முதற்பாடலையும் அந்தந்த நாயனார் துதியாக அமைத்திருக்கிறார். இவையன்றி வேறு துதிப் பாடல்கள் நூலில் இல்லை.

எறிபத்த நாயனார் வரலாற்றில் சிவகாமி ஆண்டார் பூங்கூடையோடு வரும்போது, மன்னருடைய வென்றி மால் யானை அத்தொண்டருடைய பூங்கூடையைப் பறித்துச் சிந்தியது. அப்போது சிவகாமி ஆண்டார் சிவதா சிவதா

என்று சொல்லி அரற்றுகிறார். இந்த அரற்று மூன்று பாடல்களைக் கொண்டது. இவை வரிப்பாடல் என்று கருதத்தக்கவை :

களியானையின் ஈர் உரியாய் சிவதா
எளியார் வலியாம் இறைவா சிவதா
அளியார் அடியார் அறிவே சிவதா
தெளிவார் அமுதே சிவதா சிவதா.

வருணனை

காவியத்திலும் கவிதையிலும் ஒரு சிறப்பான பகுதி வருணனை. அகலக்கவி செய்வானுக்கு இத்திறம் விளங்கித் தோன்ற வேண்டும். சேக்கிழாரிடத்தில் இத்திறம் மிகவும் விளங்கிக் காணப்படுகிறது. சில எடுத்துக்காட்டுக்களைக் கீழே தருகிறோம். தனித்தனியான சிறு வருணனைப் பகுதிகள் நூல் எங்கும் காணப்படும். இருளின் வருணனை :

பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவையர் உள்ளமும்,
வஞ்ச மாக்கள் வல்வினை யும்,பரன்
அஞ்செ ழுத்தும் உணரா அறிவிலோர்
நெஞ்சும், என்ன இருண்டது நீண்டவான்.

எந்த வருணனையிலும் இறையுணர்வைத் தொட்டுச் செல்வது இவருடைய இயல்பு. இனி, கார்ப் பருவத்தை வருணிக்கிறார் :

நீலமா மஞ்ஞை ஏங்க நிரைக்கொடிப் புறவம் பாடக்
கோலவெண் முகையேர் முல்லை கோபம்வாய் முறுவல் காட்ட
ஆலுமின் னிடைசூழ் மாலைப் பயோதரம் அசைய வந்தாள்
ஞாலம் நீடரங் கிலாடக் காரெனும் பருவ நல்லாள்.

கார் என்ற பருவத்தை ஒரு பெண்ணாக முற்றுருவகமாகவே கூறுகிறார். இதுபோலவே மருதத்தின் வருணனையும் நோக்கத்தக்கது :

கருங்கதலிப் பெருங்குலைகள் களிற்றுக்கைம் முகம்காட்ட,
மருங்குவளர் கதிர்ச்செந்நெல் வயப்புரவி முகம்காட்ட,
பெருஞ்சகடு தேர்காட்ட, வினைஞர்ஆர்ப் பொலிபிறங்க,
நெருங்கிய சாதுரங்கபலம் நிகர்ப்பனவாம் நிறைமருதம்.

செங்குன்றூரில் பனிப்பருவம் எய்தவும், அங்குக் குளிர் இருந்த நிலைமை :

அளிக்குலங்கள் சுளித்தகல, அரவிந்தம் முகம்புலர,
பளிக்குமணி மரகதவல் லியிற்கோத்த பான்மைஎன,
துளித்தலைமெல் அறுகுபனி தொடுத்தசையச் சூழ்பனியால்
குளிர்க்குடைந்து வெண்படாம் போர்த்தனைய குன்றுகளும்.

குன்றுகளில் பனிமூடி யிருப்பது, குளிருக்குப் பயந்து குன்றுகள் வெண்போர்வை போர்த்ததுபோல என்கிறார். இவையாவும் இயற்கைப் பொருள்கள். இது, அப்பூதியடிகள் அமைத்த தண்ணீர்ப் பந்தல் :

அளவில்சனம் செலவொழியா வழிக்கரையில் அருளுடையார்
உளமனைய தண்ணளித்தாய், உறுவேனிற் பரிவகற்றிக்
குளம்நிறைந்த நீர்த்தடம்போல் குளிர்தூங்கும் பரப்பினதாய்,
வளமருவும் நிழல்தரு தண் ணீர்ப்பந்தர் வந்தடைந்தார்.

இனி மக்கள் வருணனை சில குறிப்பிடலாம். விருத்த வேதியராகச் சிவபெருமான் சுந்தரரைத் தடுத்தாட்கொள்ள எழுந்தருளுகிறார். நான்கு பாடல்களால் அவரை வருணிக்கிறார். அப்படியே கிழவரைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதுபோல் இவை உள்ளன. இதற்கென்று எளிதான ஒரு சந்தமும் பாடல்களில் அமைந்துள்ளது:

கண்ணிடை கரந்தகதிர் வெண்பட மெனச்சூழ்
புண்ணிய நுதல்புனித நீறுபொலி வெய்தத்
தண்மதி முதிர்ந்துகதிர் சாய்வதென மீதே
வெண்ணரை முடித்தது விழுந்திடை சழங்க.

மொய்த்துவளர் பேரழகு மூத்தவடி வேயோ
அத்தகைய மூப்பெனும் அதன்படிவ மேயோ
மெய்த்தநெறி வைதிகம் விளைந்தமுத லேயோ
இத்தகைய வேடமென ஐயமுற எய்தி.

சிறுத்தொண்டர் புராணத்தில் சிவபெருமான் பயிரவக் கோலத்தில் வருகிறார். பத்துப்பாடல்களால் அவருடைய உருவத்தை வருணிக்கிறார். இவ்வளவு அதிகமான பாடல் களால் வருணிப்பது அருமை. இறுதிப் பாடல் பின்வருவது :

அருள்பொழியும் திருமுகத்தில் அணிமுறுவல் நிலவெறிப்ப,
மருள்பொழியும் மலம்சிதைக்கும் வடிச்சூலம் வெயிலெறிப்ப,
பொருள்பொழியும் பெருகன்பு தழைத்தோங்கப் புவிஏத்த,
தெருள்பொழிவண் தமிழ்நாட்டுச்செங்காட்டங்குடிச்சேர்ந்தார்.

திருஞான சம்பந்தர் வரலாற்றில் இரண்டிடங்களில் வருணனையைக் காணுகிறோம். ஒன்று அவருடைய பிறப்பு; இதைச் 'சிவம்பெருக்கும் பிள்ளையார் திரு அவதாரம் செய்தார்' என்றே சேக்கிழார் பாடுவது நோக்கத்தக்கது. பிற்காலத்தில் சம்பந்தர் இளைய பிள்ளையாரின் திரு அவதாரம் என்று கருத்து எழுந்து[1] பலமாக ஊன்றிவிட்டது; ஆனால் இவர் எங்கும் அவ்வாறு சொல்லவில்லை. மற்றோரிடம் சம்பந்தர் தமது திருமணத்துக்காக நல்லூர்ப் பெருமணத்தில் அலங்கரித்துக் கொள்ளுதல்: எட்டுப்பாடல்; இங்கு அலங்கார முடிவில், 'திருவுடையாள மாலை எவ்வுலகோரும் ஏத்தத் தொழுது தாமும் எடுத்துப் பூண்டார்' என்றும், 'அழகினுக்கணியாம் வெண்ணீறு அஞ்செழுத்தோதிச் சாத்தினார்' என்றும் இரு சிவ சின்னங்களைச் சொல்கிறார்.

மற்றுமோரிடம் பூம்பாவையின் வருணனை. திருஞான சம்பந்தருடைய அருள் நோக்கம் பட்டு, என்பிருந்த கடம்

---

1 ஒட்டக்கூத்தர் பாடிய தக்கயாகப்பரணியே இதற்கு மூலம் என்று சொல்லலாம்.

உடைந்து, அதிலிருந்து பூம்பாவை உயிர் பெற்று உரிய வளர்ச்சியும் பெற்று வருகிருள். மட்டிட்ட என எடுத்த முதற்பாட்டில் போதியோ என்னும் மெய்த்திருவாக்கெனும் அமுதம் உருவமாய்த் தொக்கது அக்குடத்துள்; இருநான்கு திருப்பாட்டில் வடிவம் பெற்று வளர்ந்து, அவர் பாட்டு முடிந்து திருக்கடைக்காப்பும் மேல்விரித்தவுடன் பன்னிரண்டாண்டுடைய பெண்ணைகப் பூம்பாவை வருகிருள். அவள் உருவத்தைமட்டும் சேக்கிழார் பதினைந்து பாடல்கள் காட்டுகிருர். புராணம் முழுமையிலும் வேறெங்கும் இவ்வளவு விரிவாக ஒரு பெண்ணை இவர் வருணித்ததில்லை: ' அற்புதம் எய்தத் தோன்றி அழகினுக் கணியாய் நின்ருள் ' என்று முடிப்பதும், அடுத்த பாட்டில் இவள், கண்ணுதல் கருணை வெள்ளம் என்று காட்டுவதற்கேயன்றி, வெறும் உருவ வருணனையைச் சொல்லி நிறுத்துவது இவருடைய நோக்கமன்று. இறைவன் அருளால் வந்த வடிவம் எனும்போது, அவருக்கு இதை இவ்வளவு விரிவாகச் சொல்லத் தோன்றுகிறது; அழகை வருணிப்பதாயிருந்தா யிருந்தால் மிகவும் சுருக்கமாகவே முடித்து விடுவார். காரைக்கால் அம்மையைக் குறிப்பிடுகிருர்; மயிலைப்புறங் கொள் மென்சாயல் மகளிர் கிளவி யாழினெடும், குயிலைப் பொருவும் காரைக்காலம்மை.

இறுதியாக, பண்டுநிகழ் பான்மையினுலும் பசுபதி தன் அருளாலும், சங்கிலியாரை மணம்புரிந்த சுந்தரருடைய புலவி யனுபவத்தை வருணிப்பது ஒரு பாடல்:

யாழின்மொழி எழில்முறுவல் இருகுழைமேற் கடைபிறழும்
மாழைவிழி வனமுலையார் மணியல்குல் துறைபடிந்து
வீழுமவர்க் கிடைதோன்றி மிகும்புலவி புணர்ச்சிக்கண்
ஊழியாம் ஒருகணந்தான், அவ்வூழி ஒருகணமாம்.

பண்டைத் தமிழின் அகப்பொருள் இலக்கிய மரபையும் இடைக்காலக் கற்புநெறியையும் ஒரு பாடலில் அழகாகச் சுட்டிப் பாடுகிருர்:

கார்கெழு பருவம் வாய்ப்பக் காமுறு மகளிர் உள்ளம்
சீர்கெழு கணவன் தன்பால் விரைவுறச் செல்லு மாபோல்
நீர்கெழு பௌவம் நோக்கி நிரைதிரை இரைத்துச் செல்லும்
பார்கெழு புகழின் மிக்க பண்புடை வைகை யாறு.

சந்தம்

பொருட்பொலிவை மிகுதிப்படுத்துவதற்குச் சந்தம் பெருங்கவிஞர்கட்கு ஒரு கருவியாக அமைகிறது. சேக்கிழாரும் பலமுறை சந்தங்களைப் பயன்படுத்துகிறார். பொதுவாகப் போர்ச் செய்திகளுக்குச் சந்தம் நன்கு பயன் படும். சில எடுத்துக் காட்டுக்கள் தருகிறோம். அப்பர் சுவாமிகள் மீது ஏவிவிட்டபோர்யானை மதத்தோடு வருகிறது. யானை ஒரு வெறியோடு வருவதுபோல் பாடலே அமைகிறது.

பாசத்தொடை நிகளத்தொடர் பறியத்தறி முறியா
மீசுற்றிய பறவைக்குலம் வெருவத்துணி விலகா
ஊசற்கரம் எதிர்சுற்றிட உரறிப்பறி உழரு
வாசக்கட மழைமுற்பட மதவெற்பெதிர் வருமால்.

இடியுற் றெழும் ஒலியில்திசை இடமுட்கிட அடியில்
படிபுக்குற நெளியப்படர் பவனக்கதி விசையில்
கடிதுற்றடு செயலிற்கிளர் கடலிற்படு கடையின்
முடிவிற்கனல் எனமுற்சினம் முடுகிக்கடு கியதே.

உண்மையான போர்ச் செய்திகள் வருகின்றன. புகழ்ச் சோழருடைய படை செய்கின்ற போர்:

கயமொடு கயமெதிர் குத்தின
அயமுடன் அயமுனை முட்டின
வயவரும் வயவரும் உற்றனர்
வியனமர் வியலிடம் மிக்கதே.

வரிவிற் கதைசக்கரமுற் கரம்வாள்
சுரிகைப் படைசத்திகழுக் கடைவேல்
எரிமுத் தலைகப் பணமெற் பயில்கோல்
முரிவுற்றன துற்றன மொய்க்களமே.

கண்ணப்பர் காட்டுட் சென்று கன்னிவேட்டை யாகிடுளுர்:

ஏனமொடு மானினங்கள் எண்குதிண் கலைக்குலம்
கானமேதி யானை வெம்புலிக் கணங்கள் கான்மரை
ஆனமா அனேகமா வெருண்டெழுந்து பாயமுன்
சேனை வேடர் மேலடர்ந்து சீறி அம்பில் நூறினர்.

தாளறுவன இடைதுணிவன தலைதுமிவன கலைமான்
வாளிகளொடு குடல்சொரிதர மறிவன சிலமரைமா
நீளுடல்விடு சரமுருவிட நிமிர்வன மிடைகடமா
மீளிகொள்கணை படுமுடலெழ விழுவனபல உழையே.

இவையெல்லாம் முடுகு. இவைபோக மற்ருேரிடத்தில் நடராசப் பெருமானுடைய திருநடனத்தைத் தரிசிக்க வேண்டி அப்பர் சுவாமிகள் தில்லைக்குச் செல்கிருர். அங்கும் சந்தம் அமைந்திருந்தாலும் அது நின்று தயங்கி மெல்லச் செல்லுகிறது:

அல்லற் பவமற அருளுந் தவமுதல்
    அடியார் எதிர்கொள அவரோடும்
மல்லற் புனல்கமழ் மாடே வாயிலின்
    வழிப்புக் கெதிர்தொழு தணைவுற்ருர்
கல்வித் துறைபல வருமா மறைமுதல்
    கரைகண் டுடையவர் கழல்பேணும்
செல்வக் குடிநிறை நல்வைப் பிடைவளர்
    சிவமே நிலவிய திருவீதி.

நீடுந் திருவுடன் நிகழும் பெருகொளி
    நிறைஅம் பலம்நினை அறநேரே
கூடும் படிவரும் அன்பால் இன்புறு
    குணமுன் பெறவரு நிலைகூடத்
தேடும் பிரமனும் மாலுந் தேவரும்
    முதலா யோனிகள் தெளிவொன்ரு
ஆடுங் கழல்புரி அமுதத் திருநடம்
    ஆரா வகைதொழு தார்கின்ருர்.

சில மடக்கு நயங்கள்

கவிதைப் பண்பு குறித்து இந்நூலில் வேறு பல இடங்களிலும் காட்டப்பட்டுள்ள பாடல்களில் மடக்கு நயத்தை நன்கு காணலாம். தொடர்களை மடக்கிச்சொல்வதில் சேக்கிழாருக்கு விருப்பம் அதிகம். புலிவாயின் மருங்கணையும் புல்வாய புல்வாயும்; இளம் என்ற சொல்லை மானிளம் பிணையோ என்ற பாடலில் எட்டுமுறை மடக்கிச் சொல்கிறார். சூழும், ஆடும் எங்கும் என்ற தொடர்கள் இது போலவே அமைந்தன. அப்பர் சுவாமிகள் பிறந்த ஊர் 'தெய்வ நெறிச் சிவம் பெருக்கும் திருவாமூர் திருவாமூர்'. சுந்தரர் ஆரூரில் கண்ட மங்கையின் பெயர் பரவை என்று சொன்னார்கள் ; சுந்தரர் நினைக்கிறார் :

பேர்பரவை பெண்மையினில் பெரும்பரவை விரும்பல்குல்
ஆர்பரவை அணிதிகழும் மணிமுறுவல் அரும்பரவை
சீர்பரவை ஆயினாள் திருவுருவின் மென்சாயல்
ஏர்பரவை இடைப்பட்ட என்னாசை எழுபரவை.

நாட்டுச்சிறப்பில் ஒரு பாடல் :

பண்தரு விபஞ்சி எங்கும் பாதசெம் பஞ்சி எங்கும்
வண்டறை குழல்கள் எங்கும் வளரிசைக் குழல்கள் எங்கும்
தொண்டர்தம் இருக்கை எங்கும் சொல்லுவ திருக்கை எங்கும்
தண்டலை பலவும் எங்கும் தாதகி பலவும் எங்கும்.

வருணனையுள் சொல்மடக்காகச் சொல்வது எளிது, வருணனையில்லாத விடத்து இவ்வாறு சொல்வது எளிதன்று. அமரர் காணுதற் கரியார்தம்மைக் கண்ணப்பர் அன்பினிற் கண்டுகொண்டே, நேர் பெற நோக்கி நின்றார், நீளிருள் நீங்க நின்றார் ; மூளும் பெருகன்பெனும் மூர்த்தியார் மூர்த்தி யார்தாம்; பற்றை எறியும் பற்றுவரச் சார்பாயுள்ள சண்டேசர் தாய்; பத்தி முதிர்ந்த பாலகனார்.

தூசொலித்தல் தொழிலுடைய திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணத்தில், அவர் துணியொலிக்கும் தொழில் செய்வதைக் குறிப்பிடுவது, ஒலித்தல் என்ற செயலைச் சுழன்று சுழன்று வரச் செய்கிறது; (1195)

தேரொலிக்க மாவொலிக்கத் திசையொலிக்கும் புகழ்க்காஞ்சி
ஊரொலிக்கும் பெருவண்ணர் எனஒண்ணு உண்மையினர்
நீரொலிக்க அரா இரைக்க நிலாமுகிழ்க்கும் திருமுடியார்
பேரொலிக்க உருகுமவர்க் கொலிப்பர்பெரு விருப்பினெடும்.

சொல்லாட்சி

பொருள் பொதிந்த சொற்றொடர்களைப் படைத்துத் தருவதைச் சேக்கிழார் நூலெங்கும் பரக்கக் காணலாம். தமிழாளி, உழவாரப் படையாளி, சிறியபெருந்தகை, தாண்டகச் சதுரர், தாயினும் இனிய தங்கள் தம்பிரானர்; பிள்ளையார், பாலறுவாயர், பரசமயகோளரி, வைதிக சூளாமணி என்பன போன்ற அழகிய சுவைமிகுந்த தொடர்கள் இவருடைய படைப்புக்கள். ஆண்ட அரசு என்பதும் ஒன்று; மக்கள் குலம் அனைத்தையும் அருளுக்கு ஆளாக்கிவிட்ட அரசு என்பது இதன் பொருள், வைணவத்தில் ஆண்டாள் என்பதும் இதனேடொத்த தொடர்[1].

இவர் படைத்துள்ள பலதொடர்கள் பழமொழி போன்ற செறிவும் அனுபவமும் சொல்லின்பமும் வாய்ந்தவை. முன்னவனே முன் நின்றல் முடியாத பொருள் உளதோ; வித்தகம் பேசவேண்டாம் பணி செயல்வேண்டும்; இன்பத் துறையினில் எளியரானர்; சொல்லுவதறியேன் வாழி; அடியார்க்கு நஞ்சமுதம் ஆவது தான் அற்புதமோ; கையால்

---

1 வைணவ அடியார் பெயராகி ஆழ்வார் என்ற சொல் ஆள்வார் என்றே இருத்தற்குரியது என்று டி. கே. சி. அவர்கள் சொல்லியுள்ள கருத்தும் இங்குச் சிந்திக்கத்தக்கது.

தொழுது வாயால் வாழ்த்தி மனத்தால் நினைக்கும் கடப்பாடு, மாதவம் செய்ததென் திசை வாழ்ந்திட; சென்ற காலத்தின் பழுதிலாத் திறமும் இனி எதிர்காலத்தின் சிறப்பும்; ஆற்றிலிட்டுக் குளத்தில் தேடுவீர்; ஊழியாம் ஒருகணந்தான், அவ்வூழி ஒரு கணமாம்; பிழையுளன பொறுத்திடுவர்.

ஐயர் - நாயனார் - வள்ளல் என்ற சொற்கள்: சேக்கிழார் சில சொற்களைச் சிறப்பாக அடிக்கடி வழங்குகிறார். அவற்றுள் மூன்று சொற்களை இங்கே கருதுவோம். முதலாவது ஐயர் என்ற சொல் வழக்கு. இது பொதுவாக இறைவனைக் குறிக்கப் பயன்படும் சொல். மன்றுளே மாலயன் தேட ஐயர்தாம் வெளியே ஆடுகின்றார், ஆறு சூடிய ஐயர், ஐயர் திருவடி நிழல், ஆறுலவு செய்ய சடை ஐயர் என்ற தொடர்கள் காண்க. ஆனால் சேக்கிழார் ஐயர் என்ற சொல்லைச் சிறப்பாகத் தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்த நாயன்மாரை மேற்குலத்தார் விளிக்கப் பயன் படுத்தும் சொல்லாகத் தருகின்றார். இதை வேறிடத்தில் விளக்கியிருக்கிறோம். இவ்வாறு விளிக்கப்படும் நாயன்மார் கண்ணப்பர், திருநாளைப் போவார், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் ஆகியோர். இது பெரு வியப்பு.

அடுத்து நாயனார் என்ற சொல்வழக்கு. நாயன் என்பது நாயகன், கடவுள். இதுவே ஆர் விகுதி சேர்ந்து நாயனார் என்று ஆயிற்று. இச்சொல்லைக் கல்வெட்டுக்களிலும் காணலாம். சிந்தாமணியில் தந்தை என்ற பொருளிலும் இது வருகின்றது. பெரிய புராணத்தில் கடவுளைக் குறிப்பிடுவதாக இச்சொல்லுக்கு அதிகமான ஆட்சி உள்ளது. அதுபோலவே நாயனார், நாயன்மார் என்ற வடிவில் அடியவரைக் குறிப்பிடவும் இச்சொல் இங்கு வழங்குகின்றது. ஞானசம்பந்தர் இந்த நாயனார் காணும், கண்ணப்ப நாயனார் என்ற தொடர்களும் நாயன்மார் என்ற பன்மையும் பலமுறை வழங்குகின்றன. இக்காலத்தில்

நாயனர் என்பது அறுபத்துமூவரை மட்டும் குறிப்பிடும் சொல்லாக இருந்து, உய்யவந்த தேவ நாயனர் என்ற பெயர்கள் போல, சிறந்த அடியாரையும் குறிக்க வழங்கு கின்றது.

சேக்கிழாருக்கு மிகவும் விருப்பமான சொல் வள்ளலார் என்பது. பெரிய புராணத்தில் இச்சொல் சில இடங்களில் இறைவனைக் குறிக்க வழங்குகின்றது. அயனும் மாலும் காணுதற்கரிய வள்ளல், வள்ளலைத் தொழுது போந்தார், திருத் தோணி வள்ளலார், அறத்துறை வள்ளலார் என்பன போன்றவை இறைவனைக் குறிப்பிடுபவை. ஆனல் அடியவரைக் குறிப்பிடுவதற்கு இச்சொல்லைப் பெரிய புராணத்தில் அதிகமான இடங்களில் சேக்கிழார் பயன் படுத்துகிருர். அதிகமான இடங்கள் திருஞானசம்பந்தரைக் குறிப்பிடுவன. பிற்காலத்தில் திருஞானசம்பந்தரை வழிபடு தெய்வமாகக் கொண்ட கண்ணுடைய வள்ளல் என்பவர் வள்ளல் ஆதீனம் என்ற ஒரு ஆதீனத்தையே தோற்றுவித்தார். அப்பெயருடைய பிற வள்ளல் ஆதீனமும் இருந்தமை அறிகிறோம். மிகப் பழைய காலத்தில் வள்ளல் என்ற சொல் பொருட் கொடைக்கு மட்டுமே பயன்பட்டது. பிற்காலத்தில் அருளை வழங்குபவனுகிய இறைவனுக்கும் அவ்வருள் பெற்று வாழ்ந்து உலகத்துக்கு வழிகாட்டும் அடியவருக்கும் வள்ளல் என்ற பெயர் அருள் காரணமாகப் பொருந்தி வந்தது. சென்ற நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த இராமலிங்க சுவாமிகள் வள்ளலார் என்றே வழங்கப்பெற்றார்.

திருக்களிற்றுப்படி: ஒத்த மற்றெரு கருத்தையும் குறிப்பிடத் தோன்றுகிறது. தில்லையில் பெருமான் நடனம் ஆடுமிடம் சிற்சபை (சிற்றம்பலம்); வெளியே நின்று சேவிக்கும் மேடை கனகசபை (பொன்னம்பலம்). கனக சபையிலிருந்து சிற்சபைக்கு ஏறும்படிகள் பஞ்சாக்கரப் படிகள் எனப்படும். இப்படிகளிடத்து அடியவருக்கு மிக்க

ஈடுபாடு என்பதைச் சேக்கிழார் 'தொண்டர் மனம் பிரியாத திருப்படியைத் தொழுதிறைஞ்சி'ச் சம்பந்தர் சென்றார் என்று கூறுகிறார் (3043). இவற்றின் இருபுறமுள்ள சிறு கைப்பிடிச் சுவர்கள் களிற்றின் துதிக்கை வடிவமாயிருக்கும்; ஆகவே களிற்றுப்படி என்று சொல்லும் மரபும் உண்டு. சேக்கிழார் இதை இரண்டு முறை குறிப்பிடுகிறார் – 251, 2076. முதல் இடம் சுந்தரர் வணங்கிய இடம்:

வையகம் பொலிய, மறைச்சிலம் பாரப்ப
மன்றுளே மாலயன் தேட,
ஐயர்தாம் வெளியே ஆடுகின்றாரை–
அஞ்சலி மலர்த்திமுன் குவித்த
கைகளோ திளைத்த, கண்களோ அந்தக்
கரணமோ கலந்தஅன் புந்த,
செய்தவப் பெரியோன் சென்று தாழ்ந்தெழுந்தான்–
திருக்களிற் றுப்படி மருங்கு.

ஒன்று கவனித்தற்குரியது: நாயன்மார் அனைவரையுமே எங்கும் படர்க்கைப்பன்மையில் கூறுகின்றவர் சேக்கிழார். இப்பாடலுக்கு முந்திய பாடலிலும் பிந்திய பாடலிலும், சுந்தரரைப் படர்க்கைப் பன்மையிலேயே குறிப்பிட்ட சேக்கிழார், இப்பாடலில் மட்டும் சுந்தரரை ஒருமையில் குறிப்பிடுகிறார். அடுத்த பாட்டு, 'ஐந்து பேரறிவும் கண்களே கொள்ள' என்பது; மாறிலா மலர்ச்சியில் மலர்ந்தார் என்ற பன்மையை இங்குப் பார்க்கிறோம்.

இரண்டாவது, சம்பந்தர் 'மன்றுள் நிறைந்தாடும் மாணிக்கக் கூத்தரெதிர் சென்றணைந்து தாழ்ந்தார் திருக் களிற்றுப் படிக்கீழ்' என்பது.

திருக்களிற்றுப்படியார் என்பது 12ஆம் நூற்றாண்டிலேயே எழுந்த ஒரு சைவசித்தாந்த சாத்திரம். திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவ நாயனர் இதைச் செய்து, சிற்சபைமுன்

படியில் வைக்க, யானை துதிக்கையால் எடுத்து, நடராசப் பெருமான் பாதத்தில் வைத்தமையால் திருக்களிற்றுப்படி என்று பெயர்பெற்றது. பார்க்கும்போது, பெரிய புராணத்துக்கும் (செய்த காலம் கி. பி. 1145) திருக் களிற்றுப்படியாருக்கும் (1178) வேறு தொடர்புகள் இருக்குமோ என்ற ஐயம் எழுகின்றது. களிற்றுப்படியில் பெரியபுராண வரலாற்றுச் செய்திகள் பல சொல்லப்பட்டு உள்ளன. இதனால் யாம் கருதுவது, சேக்கிழாருக்கும் இவ் உய்யவந்தாருக்கும் நேர்முகத் தொடர்பு இருந்திருத் தலும் கூடும் என்பது. திருவியலூர் உய்யவந்தாரின் மாணாக்கரான ஆளுடையதேவ நாயனாரின் மாணாக்கர் திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவர் (திருக்களிற்றுப்படியார் செய்தவர்) என்ற தொடர்புக்கு இதனால் ஒன்றும் இழுக்கில்லை.

திருவாசகம்: மருணீக்கியார் கூற்றாயினவாறு பாடி, இறைவனால் 'நாவுக்கர சென்று உலகேழினும் நின் நாமம் நயப்புற மன்னுக' என்று அருளப்பெற்று, மெய்யுற்ற திருப்பணி செய்பவராய் வந்தபோது, 'தியானம் அரு வுணர்வும் ஈறின்றி எழுந் திருவாசகமும் கையில் திகழும் உழவாரமுடன்' விளங்கினார்.

அவதாரம்: சேக்கிழார் அவதாரம் என்ற சொல்லை மிக்க அருமையாகத்தான் உபயோகிக்கிறார். சமயாசாரியர் ஆன சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் ஆகிய மூவருடைய பிறப்பைக் கூறும்போது அவதாரம் செய்தார் என்று குறிப்பிடுகிறார். இவர்கள் முற்பிறவியிலேயே இறைவன் திருவருளைப் பூரணமாய்ப் பெற்று எஞ்சிய வினைத்தொடர்பு காரணமாக இப்பிறவி எடுத்து, வினைமுடியவும் அருளைக் கூடியவர்கள் என்பது அவரது கருத்துப்போலும். இவர்கள் தவிர, கயிலாயத்தில் உமாதேவியின் சேடியராக இருந்து மண்ணுலகில் வந்து பரவையாகவும், சங்கிலியாகவும் பிறந்து

இருவர் பிறப்பைப்பற்றியும் அவதாரம் என்று சொல்லுகிருர். வேறு யாரையும் அவதாரம் என்று சொல்லவில்லை. மற்ற வரைப் பிறந்தார் என்றும் தோன்றினுர் என்றுமே குறிப்பிடுகிருர்.

கலையியல்

உள்ளத்தின் அழகு

பெரிய புராணம் முழுவதுமே கலைக்கென்று எடுத்த தனிப்பெருங் கோயில் ஆகும். இந்நூலில் போற்றிப் பேசப் படுகின்ற சைவ சமயமானது வெறும் வறண்ட சமயம் அன்று: இது வாழ்க்கை அனைத்தையும் தழுவிய ஒரு சமயம். எல்லா நிலைகளிலும் அகத்தில் ஒரு பேரானந்தத்தைத் தேக்கிக் காட்டும் சமயம். ஆனந்தம் பொங்குமிடம் அழகு குடி கொள்ளும் இடமாக இருக்கும். ஆகவே, சைவப் பெருங் காப்பியம் என்பது ஆனந்தத்தின் புகழ்ச்சி, அழகுக்கு ஒரு சாசனம். 'அழகுடையபொருள் எல்லாம் நிலைத்தபேரானந் தப் பொருள்' என்று பாடிய ஆங்கிலக் கவிஞன் பெரிய புராணத்தைக் கண்டான் இல்லை.

அழகு என்பது வாழ்க்கையில் அமைகிறது, வாழ்க்கை யின் அபின்னமான சமயத்தில் அமைகிறது. சமயத்தில் அமைந்த அழகின் வெளிப்பாடே கோயிலும் பூசனையும். சிவபெருமானுக்குச் சோழர் கட்டிய பல்லாயிரக் கோயில் களும் கலைத்தெய்வத்துக்கு எடுத்த கோயில்கள். கோயிலைக் கண்டு உள்ளம் உருகுவதற்குச் சமய உணர்வு வேண்டும் என்பதில்லை: கலைஉணர்வு இருந்தாலே போதும். கோயிலின் அமைப்பைக் கண்டு அனுபவிப்பதற்குச் சாத்திரம் அறிய வேண்டுவதில்லை: அமைப்பின் அழகே உள்ளத்தைப் பரவசப் படுத்திவிடும். அதுபோலவே, பூசனையும் அழகு. சிவ பூசையின் விரிவுகள் புராணத்தில் பல இடங்களில் சொல்லப் பட்டுள்ளன. பூசைக்கு இடம் தயாரித்தல், உரிய பொருள்

களைச் சேகரித்தல், மூர்த்தியை ஆவாகித்தல், பூசித்தல், தோத்திரித்தல், நிவேதித்தல் ஆகிய முறைகளை மனத்தினுல் எண்ணும் போதும், உள்ளம் அப்படியே பூசிக்கும் பொருள் வடிவாய் நின்றுவிடுகிறது; உள்ளத்தில் ஒரு கலையுணர்வு ஊற்றெடுத்துப் பெருகும். இத்தகைய நிலையைப் புராணம் நமக்குக் காட்டுகிறது. கோயிலானது கலைக்குக் கல்லால் கொடுத்த உருவம் என்பதுபோல, நடராசர் வடிவத்தைக் காணும்போது அது கலைக்கு அசைவால், ஆட்டத்தால், நிருமித்த வடிவம் என்பது புலப்படும். இங்கு எத்தனை பேர் தான் அந்த வடிவத்தில் தங்கள் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத் துள்ளனர்!

இந்தக் கண்ணேடு பார்க்கும் போது பெரிய புராணமே கலைக்கு எடுத்த ஒரு சொற் கோயில் என்பது விளங்கும். சேக்கிழாருடைய பண்பட்ட உள்ளமானது தெய்வபக்தி என்ற ஓர் அடிப்படை உணர்வில் மற்றெல்லா உணர்வுகளையும் குழைத்து, வரலாறு ஆகிய வண்ண ஓவியத்தைத் தீட்டு கிறது. இந்தக் கலைப் பண்பு அனுபவத்திலும் காண்கிருேம். அறிவிலும் காண்கிருேம். கண்ணில்லாத தண்டியடிகள் அக நோக்கத்தில் ஆடும் செம்பொற் கழலை மனத்துள் கொண் டிருக்கிருர். அவர் நாவில் நமச்சிவாயப் பதம்; பூங்கோயிலை வலம்செய்து வருகிருர். 'குருடா என்று பெண்டுகள் சொல் வார்கள்' என்று அழகே வடிவமான சுந்தரர் அஞ்சுகின்றநிலை பிறவியில் அமையப்பெற்ற தண்டிக்கு அந்நிலை இல்லை.

சேக்கிழாருக்குப் பெண்ணை வருணிப்பதில் மனம் செல் வதில்லை. ஆனல் குடத்திலிருந்து எழுந்த பூம்பாவையைச் சொல்லும்போது பதினைன்கு பாடல்களால் அவளுடைய ஓவி யர்க்கு எழுத ஒண்ணுத அழகை வருணிக்கிருர். அவள் அழகினுக்கு அணியாய் நின்ருள். காரணம், அப்பெண் கண்ணுதலின் கருணை வெள்ளமாகப் புகலிவேந்தர் காண் கிருர் என்பதால்.

காரைக்கால் அம்மையார் வரலாற்றில் பார்க்கிறோம். கலைபொருந்திய அடைகளால் புனிதவதியைச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகிறார். திருமடந்தை அவதரித்தாள், பொங்கிய பேர் அழகு மிகப் புனிதவதியார் பிறந்தார், அழகின் கொழுந்து, சேயிழை, பைந்தொடி, தளிர் அடிமென் நகை மயில், பூப்பயில் மென்குழல் மடவார், அன்னமனையார், தாமரைத் தவிசில் வைகும் தனித்திரு, மானிளம் பிணை, காமர் பூங்கொடியனார் என்றெல்லாம் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் இவ்வளவு அழகுடைய புனிதவதியார் 'மெய்யில் ஊனடை வனப்பையெல்லாம் உதறி எற்புடம்பே யானபோது' அதைச் சேக்கிழார் 'வானமும் மண்ணும் எல்லாம் வணங்கும் பேய் வடிவம்' என்கிறார். இங்கு அழகு புறத்தில் இல்லை, அகத்தில் உள்ளது என்பதை நன்கு உணர்த்துகிறார்.

மானக்கஞ்சாறர் தமது மகளின் திருமணத்தில் வந்த விரதியரைக் கண்டு, தம் மகளைப் பணியச் செய்தபோது, அவர் 'மஞ்சு தழைத்தென வளர்ந்த மலர்க் கூந்தலை' நோக்கி, 'இது நமக்குப் பஞ்சவடிக்காம்' என்றார். உடனே நாயனார் அவளுடைய கூந்தலை அடியில் அரிந்து எதிர் நீட்டுகிறார். பின்வந்த மணமகனை கலிக்காமனாரும் அப்பெண்ணைத் தயங்காது மணம்புரிகிறார். இங்கும் சம்பந்தப்பட்ட மூவர் இடத்திலும் கலை உள்ளத்தைக் காண்கிறோம். புற அழகை யாரும் நினைக்கவில்லை; அகம் ஆண்டவன்பால் சென்றவுடன் புற அழகின்மீது உள்ள பற்றும் நீங்குகிறது; அக அழகே வெல்லுகிறது.

இவைபோன்ற சந்தர்ப்பங்கள் புராணம் முழுமையிலும் காண்கிறோம். எனவேதான் பெரியபுராணமே ஒரு கலைக் கோயில் என்று கூறினோம். இது அழகுத்தெய்வத்துக்கு எடுத்த ஒரு கோயில். இனி சம்பிரதாயப்படி, கலை பற்றி இந்நூலில் காணும் சில செய்திகளைத் தொகுத்துக் கூறுவோம்.

ஓவியம்

அருங்கலைகள் வரிசையில் முதல் நிலையில் உள்ளது ஓவியம். நகர் அலங்காரம் செய்தார்கள் என்று சேக்கிழார் சொல்லுமிடங்களிலெல்லாம் ஓவியக் கலையின் வெளிப் பாட்டைக் காண்கிறோம். மணம்வந்த புத்தூர் அலங்காரம், அப்பூதியடிகள் இல்லத்தில் அப்பர் திருவமுதுகொள்வதற் காகச் செய்யப்பெற்ற அலங்காரம், சம்பந்தர் அவதாரம் செய்தபோது திருக்கழுமலத்தவர் செய்த அலங்காரங்கள், அவரை எதிர்கொண்ட தில்லையின் அலங்காரம், மயிலையின் அலங்காரம் முதலியன குறிப்பிடத்தக்கவை. சிறப்பாக, சம்பந்தர் திருமணத்துக்காக, திருநல்லூர்ப் பெருமணத்தை அலங்கரிக்கிறார்கள்; சம்பந்தர் தம்மை அலங்கரித்துக் கொள்கிறார். இவையெல்லாம் சிறந்த ஓவியக் காட்சிகள். அப்படியே சுந்தரரை வரவேற்கும்பொருட்டுக் கொடுங்கோ ளூரில் சேரர் செய்யும் அலங்காரங்களும் சிறப்பானவை.

சுந்தரர் பரவையை முதன்முதல் கண்டபோது, பரவை யாரை வருணிக்கும் இடத்து, நான்முகனே ஓவியத்தில் பரவையின் உருவத்தை எழுதமுடியாது அயர்ந்ததொரு வடிவம் என்று நினைக்கின்றார். இங்கு நேரே ஓவியக் கலையையே குறிப்பிடுகிறார். 'ஓவியம் நான்முகன் எழுத ஒண்ணுமை உள்ளத்தால்-மேவியதன் வருத்தமுற விதித்த தொரு மணிவிளக்கோ?'

சிற்பம்

சேக்கிழார் காலம் தமிழ் நாட்டில் கோயிற் சிற்பங்கள் மிகுதியாக விளக்கம் பெற்ற காலம். சோழர் ஆட்சியில் ஆகமங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தன. ஆகமப்படி சிவாலயங்கள், திருவுருவங்கள், பூசைமுறைகள், திருவிழாக்கள் ஆகிய எல்லாம் வகுக்கப்பட்டன. காஞ்சியில் உமாதேவியார் சிவபூசை செய்தார் என்ற இடத்து ஆகமத்தின் ஆட்சியை

மிகவும் அதிகமாகச் சேக்கிழார் காட்டுகிறார். சிவாகமங்களிலிருந்து தொகுத்த சிற்ப சாத்திரங்களும் ஆட்சிக்கு வரலாயின. விசயாலயன் சில கோயில்களே கட்டினான். அவன்பின் வந்தோர் கோயில் கட்டுவதிலும், அங்குக் கல்லாலும், செம்பாலும் மூர்த்திகளின் வடிவங்களை எழுந்தருளுவிப்பதிலும், ஒருவரை ஒருவர் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஈடுபட்டார்கள். இதன் பயனாய் எங்கும் சிற்பக்கலை வளர்ந்தது. இவ்வளர்ச்சி பெற்ற நிலையை சேக்கிழாரின் நூலாலும் நன்கு காணலாம். நடராசப் பெருமானுடைய அருள் உருவத்தில் எல்லோரும் ஈடுபட்டுப் பாடியிருக்கிறார்கள். காரைக்கால் அம்மையார் திருவாலங்காட்டு நடராசமூர்த்தியிடம் ஈடுபட்டவர். தமது பதிகத்தில் "எடுத்த பாதம் அண்டம் உறநிமிர்ந்தாடும் எங்கள் அப்பன் இடந்திரு ஆலங்காடே" என்று பாடினார். எடுத்த பாதம் அண்டமுற நிமிர்ந்தாடுதலாவது, ஊர்த்துவ தாண்டவம். இந்த மூர்த்தியின் வடிவம் திருவாலங்காட்டு வரலாற்றை ஒட்டிப் பிற்காலத்தில் இராசசிம்மன் கட்டிய காஞ்சிக் கயிலாயநாதர் கோயிலிலும், பிற கோயில்களிலும் அமைக்கப் பெற்றிருக்கிறது. இதைச் சேக்கிழார் நன்குணர்ந்து, 'அண்டமுற நிமிர்ந்து ஆடுகின்ற கோலம் காண்பொழுது' என்று குறிப்பிட்டு அம்மையார் புராணத்தில் கூறுகிறார். இப்படி எத்தனையோ செய்திகள். ஒன்று திருப்புன்கூரில் நந்தனாருக்காக நந்தி விலகிய செய்தி. இடபாரூடராக இறைவன் அருள் செய்தான் என்ற செய்தி பெரிய புராணத்தில் பல சமயங்களில் சொல்லப்படுகிறது (பதினைந்து முறைக்குமேலும்). சிவ மூர்த்தங்களில் இதுவும் சிறப்பான மூர்த்தமாய்க் கோயில்களில் எழுந்தருள்விக்கப் பெற்றிருப்பதும் இன்றும் வீதி உலா வருவதும் இங்கே கருதத்தக்கன. வாதாபியிலிருந்து பரஞ்சோதியார் எடுத்து வந்த கணபதியின் திருவுருவம் செங்காட்டங் குடியில் அமைத்து வழிபடப்பெற்றது. பிற தலங்கள் பலவற்றில்

வாதாபி கணபதி என்ற உருவம் அமைக்கப் பெற்று வழிபாடு நடைபெறுகிறது. சிவலிங்கத்தைப் பெரிய புராணம் பல இடங்களில் குறிப்பிடுகிறது. அப்படியே சோமாஸ்கந்த மூர்த்தத்தையும் சேக்கிழார் பாடுகிருர்: 'மறைந்த அவர் தாம் மலே பயந்த தையலோடுஞ் சரவணத்துத் தனயரோடுந் தாமணேவார்.' பிற்காலத்துக் கட்டிய எல்லாப் பெரிய கோயில்களிலும், நடுத்தரக் கோயில்களிலும், உமையும் கந்தரும் கூடிய இந்த மூர்த்திக்குத் தனியான ஒரு சபை (கோயில்) அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. சிறு கோயில்களில் கூட சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி செப்புப் படிவம் எழுந்தருள் விக்கப்பெற்றுள்ளது. இவை போலவே வரலாற்றுச் சிறப்புடைய கோயில்களில் அவற்றுக்குரிய சிறப்பு மூர்த்திகளும் தொண்டர்களும், கல்லிலும் செம்பிலும் அமைக்கப் பெற்றுள்ளனர். இவை யாவும் பெரிய புராணத்தால் வந்த சிற்பக்கலே வளங்கள்.

கட்டிடக் கலே

சோழப் பேரரசர் காலத்தில் எண்ணற்ற பெரும் கற் கோயில்கள் எழும்பின. அறுபத்து மூன்று நாயன்மாருள் ஒருவரும் ஐந்தாம் நூற்ருண்டில் வாழ்ந்தார் என்று கருதப் பெறுபவருமான கோச்செங்கட் சோழர் எழுபதுக்கு மேற் பட்ட பெரும் கற்கோயில்களே மாடக் கோயில்களாகக் கட்டினுர் என்பது அப்பர் வாக்காலும் திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தாலும் அறிகிறேம். தூங்கானே மாடம், தான்தோன்றி மாடம் என்பன மாடக் கோயிலின் விசேடங்கள் போலும். அவருக்குப் பின்னரே சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் தோன்றித் தேவாரம் பாடினுர்கள். தேவாரப் பாசுரங்கள் தந்த பக்தி யுணர்வே சோழர்களேச் சிவாலயம் எடுக்கும் பெரும்பணியில் செலுத்திற்று. ஆதித்த சோழன் காலத்திலேயே கோயில் கட்டிடக்கலே முழுவளர்ச்சி பெற்று விட்டது. நாம் கருதும் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில், இருந்த கோயில்கள்

மிக்க விரிவு பெற்றன. தொடக்கத்தில் இருந்த கோயில்களில் அம்பிகைக்குத் தனியான கோயில் அமைப்பு இல்லை. குலோத்துங்க சோழன் தில்லையில் சிவகாமசுந்தரி அம்பிகைக்குத் தனியான பெருங்கோயில் ஒன்றை எடுத்தான். இது ஒரு குறிப்பிடத் தக்க சிறப்பு நிகழ்ச்சி. இதன் பின்னர்ப் பல பெருங் கோயில்களில் சோழ மன்னர்களால் அம்பிகை கோயில்கள் கட்டப் பெற்றன. அம்பிகையின் கோயிலானது திருக் காமக்கோட்டம் என்று பெயர் பெறும். காஞ்சியில் இருந்த காமாட்சி கோயிலைச் சேக்கிழார் திருக் காமக்கோட்டம் என்று குறிப்பிடுகிருர்.

அன்றியும், அக்காலத்தில் மிகச் சில கோயில்களுக்கே கோபுர அமைப்பு இருந்தது. பிற்காலத்தில்தான் எல்லாக் கோயில்களிலும் கோபுரம் அமைக்கும் கலையானது வளர்ந்தது. சேக்கிழார் சிலவற்றையே சொல்லுகிருர். மதுரை, திருமுதுகுன்றம், காஞ்சி, தில்லை ஆகியவற்றை அவர் குறிப்பிடுகிருர். பிறவற்றைக் குறிப்பிடவில்லை. இதனுல் அவர் காலத்தில் பல தலங்களுக்குக் கோபுரம் இல்லை என்பது தெரிகிறது. காமக்கோட்டம் என்றும் கோபுரம் என்றும் அவர் குறிப்பிட்டிருப்பது அக்காலக் கட்டிடக் கலையை நாம் உணரச் சிறுதுணையாக உள்ளது.

அட்டானம், ஈச்சுரம், காரோணம், மயானம் என்றெல்லாம் தலப் பெயர்களும் கோயிற் பெயர்களும் பல வேறுபாடுடையனவாயிருந்தன. கோயில்களிலும் மாடக் கோயிலையன்றி, கரக்கோயில், கொகுடிக் கோயில், ஆலக் கோயில், பூங்கோயில் முதலிய விசேஷங்களும், பாலாலயம் என்னும் இளங்கோயிலும் இருந்தன. சேக்கிழார் காலத்தில் அரசனுடைய அரசாட்சித் தொழிலைவிட, கோயில் கட்டுந் தொழிலே மிகச் சிறப்பாய் நடைபெற்றதென்றும் கருதலாம்.

இசைக்கலையும் கூத்தும்

சேக்கிழார் காலம் இசையால் மிக்க எழுச்சி பெற்றிருந்த காலம். பல சிவாலயங்களில் சோழ மன்னர் நிபந்தங்கள் அமைத்துத் திருப்பதிகங்களை இசையோடு ஓதச்செய்திருந்தார்கள். தேவரடியார் என்ற குலத்துப் பெண்டிரும் பிராமணரும் திருப்பதிகம் ஓதிவந்தார்கள். காலத்தில் நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே இராசராசசோழன் மூவர் தேவாரத்தையும் தேடித் தொகுத்துப் பண்வகுத்துச் செப்பேடுகளில் எழுதி வைத்திருந்தான். முதற்குலோத்துங்க சோழன் ஓர் இசை நூல் செய்தான் என்றும் அவன் மனைவி ஏழிசைவல்லபி அந்நூலில் வல்லவள் என்றும் சாசனம் கூறும். சேக்கிழாருக்கு அமைச்சர் பதவி தந்த அரசனாகிய இரண்டாம் குலோத்துங்கனுக்கு நித்தியகீதப் பிரமோகன் என்ற ஒரு பட்டம் இருந்தமை அவனுக்கு இசையின்பால் இருந்த விருப்பைக் காட்டும். இத்தகைய தொரு சூழ்நிலையில் வாழ்ந்தவர் சேக்கிழார். அன்றியும், பண்ணால் தேவாரம் பாடிய சம்பந்தரும் அப்பரும் சுந்தரரும், திருவாலங்காட்டுப் பதிகம் பாடிய காரைக்காலம்மையாரும், யாழ்வாசித்த திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரும், அவர் பாடிய புராணத்தில் வரும் நாயன்மார்கள். எனவே, அவருடைய புராணத்தில் இசைக்குச் சிறப்பான இடம் இருப்பதில் வியப்பில்லை.

இசை பாடியே முத்தியடைந்த நாயனார் ஆனாயர். இடையர் மரபிலுதித்த ஆனாயர் வரலாற்றில் செய்தி எதுவும் இல்லாது போயினும், அதை 42 பாடல்களால் இசைத்திறமும் விளங்கச் சேக்கிழார் பாடுகிறார்.

குழல் செய்யும்போது நூல் மரபின்படி வேய் தேர்ந்து அரிந்து துளை நிரையாக்கி இடையீட்டின் அங்குலி எண்களின் அமைத்து, ஆனாயர், எம்பிரான் எழுத்தஞ்சும் ஏழிசையின் சுருதி பெற வாசித்தார் என்று சேக்கிழார்

சொல்லும்போது, அவருடைய இசை நுட்பத்தோடு, அதற்கான கருவித் தொழில் நுட்பமும் புலனாகின்றன :

முந்தைமறை நூன்மரபின் மொழிந்தமுறை எழுந்தவேய்
அந்தமுதல் நாலிரண்டில் அரிந்துநரம் புறுதானம்
வந்ததுளை நிரையாக்கி வாயுமுதல் வழங்குதுளை
அந்தமில்சீர் இடையீட்டின் அங்குலிஎண் களினமைத்து.

இவ்வாறு அவர் வாசித்து வருவராயினர்.

ஒருநாள் அவர் வாசித்த தன்மையில் உள்ள இசை இயல்பைச் சில பாடல்களில் விரிவுபடக் கூறுகிறார் :

முத்திரையே முதலனைத்தும் முறைத்தானஞ் சோதித்து
வைத்ததுளை ஆராய்ச்சி வக்கானை வழிபோக்கி
ஒத்தநிலை உணர்ந்ததற்பின் ஒன்றுமுதல் படிமுறையாம்
அத்தகைமை ஆரோசை அமரோசை களினமைத்தார்.

மாறுமுதற் பண்ணின்பின் வளர்முல்லைப் பண்ணாக்கி
ஏறிய தாரமும் உழையும் கிழமைகொள இடுந்தானம்
ஆறுலவும் சடைமுடியார் அஞ்செழுத்தின் இசை பெருகக்
கூறியபட் டடைக்குரலாங் கொடிப்பாலை யினில் நிறுத்தி.

ஆயஇசைப் புகல்நான்கின் அமைந்தபுகல் வகையெடுத்து
மேயதுளை பற்றுவன விடுப்பனவாம் விரல் நிரையிற்
சேயவொளி யிடையலையத் திருவாளன் எழுத்தஞ்சும்
தூயஇசைக் கிளைகொள்ளுந் துறையஞ்சின் முறைவிளைத்தார்.

மந்தரத்தும் மத்திமத்தும் தாரத்தும் வரன் முறையால்
தந்திரிகள் மெலிவித்தும் சமங்கொண்டும் வலிவித்தும்
அந்தரத்து விரற்றொழில்கள் அளவுபெற அசைத்தியக்கிச்
சுந்தரச்செங் கனிவாயும் துளைவாயும் தொடக்குண்ண.

எண்ணியநூற் பெருவண்ணம் இடைவண்ணம் வனப்பென்னும்
வண்ண இசை வகையெல்லாம் மாதுரிய நாதத்தில்
நண்ணிய பாணியுமியலும் தூக்குநடை முதற்கதியில்
பண்ணமைய எழுமோசை எம்மருங்கும் பரப்பினர்.

இசையின் உருக்கத்தைச் சொல்லி, அதைக் கேட்க விலங்கினமும் புள்ளினமும் அசையாப் பொருள்களுங்கூட வருகின்றன என்று கூறுகிறார் :

வள்ளலார் வாசிக்கும் மணித்துளைவாய் வேய்ங்குழலின்
உள்ளுறைஅஞ் செழுத்தாக ஒழுகியெழு மதுரவொலி
வெள்ளநிறைந் தெவ்வுயிர்க்கும் மேலமரர் தருவிளைதேன்
தெள்ளமுதின் உடன்கலந்து செவிவார்ப்ப தெனத்தேக்க.

ஆனிரைகள் அறுகருந்தி அசைவிடா தணைந்தயரப்
பானுரைவாய்த் தாய்முலையில் பற்றும் இளங் கன்றினமும்
தானுணவு மறந்தொழியத் தடமருப்பின் விடைக்குலமும்
மான்முதலாம் கான்விலங்கும் மயிர்முகிழ்த்து வந்தணைய.

ஆடுமயில் இனங்களும்அங் கசைவயர்ந்து மருங்கணுக
ஊடுசெவி இசைநிறைந்த உள்ளமொடு புள்ளினமும்
மாடுபடிந் துணர்வொழிய மருங்குதொழில் புரிந்தொழுகும்
கூடியவன் கோவலரும் குறைவினையின் துறைநின்றார்.

நலிவாரும் மெலிவாரும் உணர்வொன்றாய் நயத்தலினால்,
மலிவாய்வெள் எயிற்றரவம் மயில்மீது மருண்டுவிழும்,
சலியாத நிலைஅரியும் தடங்கரியும் உடன்சாரும்,
புலிவாயின் மருங்கணையும் புல்வாய புல்வாயும்.

மருவியகால் விசைத்தசையா, மரங்கள்மலர்ச் சினைசலியா,
கருவரைவீழ் அருவிகளும் கான்யாறும் கலித்தோடா,
பெருமுகிலின் குலங்கள்புடை பெயர்வொழியப் புனல்வேரா,
இருவிசும்பி னிடைமுழங்கா, எழுகடலும் இடைதுளும்பா.

இவ்வாறு நிற்பனவும் சரிப்பனவும் இசைமயமாய்
மெய்வாழும் புலன்கரணம் மேவியவொன் றாயினவால்:
மொய்வாச நறுங்கொன்றை முடிச்சடையார் அடித்தொண்டர்
செவ்வாயின் மிசைவைத்த திருக்குழல்வா சனையுருக்க.

மெய்யன்பர் மனத்தன்பின் விளைந்தஇசைக் குழலோசை
வையந்தன்னையும் நிறைத்து வானம்தன் வயமாக்கிப்
பொய்யன்புக் கெட்டாத பொற்பொதுவில் நடம்புரியும்
ஐயன்தன் திருச்செவியின் அருகணையப் பெருகியதால்.

இப்படியே திருநீலகண்டப் பாணரும் அவர் மனைவியாரும் இசை வாசித்ததைச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறுகிறார்.

தானநிலைக் கோல்வடித்துப் படிமுறைமைத் தகுதியினால்
ஆனவிசை யாராய்வுற் றங்கணர்தம் பாணியினை
மானமுறைப் பாடினியா ருடன்பாடி வாசிக்க
ஞானபோனகர் மகிழ்ந்தார்; நான்மறையோ ரதிசயித்தார்.

யாழிலெழும் ஓசையுடன் இருவர்மிடற் றிசையொன்றி
வாழிதிருத் தோணியுளார் மருங்கணையும் மாட்சியினைத்
தாழுமிரு சிறைப்பறவை படிந்ததனி விசும்பிடை நின்று
ஏழிசைநூற் கந்தருவர் விஞ்சையரும் எடுத்திசைத்தார்.

இது சம்பந்தர் புராணத்தில். இதுபோலவே திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் புராணத்திலும். சுந்தரமூர்த்தி முதலாவதாகப் பாடத்தொடங்கிய 'பித்தா பிறைசூடி' என்ற பதிகம் இந்தளப் பண்ணில் அமைந்தது. அதன் நுட்பத்தை இசை நுட்பங்கள் விளங்கச் சேக்கிழார் எடுத்து உணர்த்துகிறார்:

முறையால்வரு மதுரத்துடன் மொழிஇந்தள முதலில்
குறையாநிலை மும்மைப்படி கூடும்கிழ மையினால்
நிறைபாணியின் இசைகோள்புணர் நீடும்புகழ் வகையால்
இறையான்மகிழ் இசைபாடினன் எல்லாம்நிகர் இல்லான்

என்று அதே இந்தளப் பண்ணில் தம் பாடலையும் அமைத்திருக்கிறார். அப்பர் முன்னே தேவமகளிர் வந்து பாடியாடினர் என்னுமிடத்து, அவர் புராணத்தும் இசையை விரித்துரைக்கிறார், கருத்தையும் ஓரளவு குறிப்பிடுகிறார் (1960):

கற்பகப்பூந் தளிரடிபோங் காமருசா ரிகைசெய்ய
உற்பலமென் முகிழ்விரல்வட் டணையோடுங் கைபெயரப்
பொற்புறுமக் கையின்வழிப் பொருகயற்கண் புடைபெயர
அற்புதப்பொற் கொடிநுடங்கி ஆடுவபோல் ஆடுவார்.

இறைவனுடைய ஆனந்தத் தாண்டவத்தையும் ஊர்த்துவ தாண்டவத்தையும் கண்ட பக்தர் நிலையை வேறிடங்களில் விளக்கமாகக் காட்டியிருக்கிறோம். பலவகையான கூத்துக்களையும் ஆங்காங்கு சேக்கிழார் சுட்டிச் சொல்வதும் இங்குக் கருதத்தக்கது.

பூத்தொடுத்தல்

தமிழ்நாட்டில் இருந்த சில பழங் கலைகளில் பூத்தொடுத்தலும் ஒன்று. 'எண்ணல் எழுதல் இலை கிள்ளல் பூத்தொடுத்தல்' என்ற பழம் பாட்டில் இது பெண்டிர் கைவினைத் திறன் அமையச்செய்யும் ஓர் அருந்தொழிலாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. சமயாசாரியர் காலத்தின்பின், நந்தவனப் பராமரிப்பும் பூத்தொடுத்தலும் சரியைத் தொண்டாகக் கருதப்பட்டது. இத்தொண்டில் ஈடுபட்ட சிவனடியார் பலர். மலர்கள் கோட்டு மலர், நில மலர், நீர் மலர், கொடி மலர் என்று பாகுபாடு செய்யப்பட்டிருந்தன. மலரால் அழகுபொருந்திய மாலைகள் பல வகையாகப் புனையப்பட்டன. இவை அமைப்புக்கும் அலங்கரிக்கும் உறுப்புக்கும் ஏற்ப, கோவை, இண்டை, தாமம், வாசமாலை, கண்ணி, பிணையல், தொடையல், ஒவியல் எனப் பலவகைப் பெயர்கள். இவையன்றி வேறு பலவும் இருந்தன. பதினாறாம் நூற்றாண்டு நூலாகிய புட்பவிதி போன்றவை மலருக்கும் மாலைக்கும் விதி வகுக்கும். சேக்கிழார் காலத்தில் விதிகள் ஏற்படாதபோதிலும், அவர் மலர்களையும் மாலைகளையும் விளக்கமாகக் குறிப்பிடுகிறார்:

கோட்டு மலரும், நிலமலரும்,
குளிர்நீர் மலரும், கொழுங்கொடியின்
தோட்டு மலரும், மாமலரும்
சுருதி மலருந் திருவாயில்
காட்டு முறுவல் நிலவலரக்
கனக வரையின் பன்னக நாண்
பூட்டும் ஒருவர் திருமுடிமேல்
புனைய லாகும் மலர்தெரிந்து.

கொண்டு வந்து தனியிடத்தின்
இருந்து கோக்கும் கோவைகளும்,
இண்டைச் சுருக்கும், தாமமுடன்
இணைக்கும் வாச மாலைகளும்,
தண்டில் கட்டும் கண்ணிகளும்,
தளிரிற் பிணைக்கும் பிணையல்களும்,
நுண்தா திரைக்கும் தொடையல்களும்,
சமைத்து நுடங்கும் நூல்மார்பர்.

பூத்தொடுத்தலுக்கு முன்னதாக, நந்தவனம் வைத்துப் பராமரித்தலும் பூ எடுத்தலும் கருதத்தக்கவை. நந்தவனம் வைத்தலில் கணநாதர் பயிற்சி தருகிறார். பூ எடுக்கும்போது, அதற்கும் முறைகள் உள்ளன: 'வைகறை உணர்ந்து போந்து, புனல் மூழ்கி, வாயுங் கட்டி' என்றவிடத்து, வாயைத் துணியால் கட்டி, மூச்சுத்தானும் பூவில் படாமல் எடுக்கவேண்டும் என்ற கருத்து உணர்தற்பாலது. இது சொன்ன சேக்கிழாரே பின்னர் கண்ணப்பர், 'தூநறும் பள்ளித்தாமம் குஞ்சிமேல் துதையக்கொண்டார்' என்று சொல்லுகிறார்.

கலைப்பண்பு

அரச வாழ்வில் அமைச்சராக இருந்து, நாடு முழுதும் சென்று சிவாலயங்கள் யாவும் கண்டு வழிபட்டு, பெருமானுடைய அருள்வெள்ளத்தில் திகழ்ந்த அடியவர்

களின் தொண்டு வாழ்க்கையையும் அருள் வாழ்க்கையையும் பாடிய சேக்கிழாரின் நூல், அழகுக்கொரு சாசனம் என்று கூறுவது முழுமையும் பொருத்தமாகும்.

பெண்களின் உருவ அழகை இவர் அதிகம் வருணிப்பது இல்லை; திருவனையார் என்ற ஒரே கருத்துத்தான் நூலெங்கும் காணப்படும். சிறப்பான அடியார் மனைவியர், திலகவதியார், மங்கையர்க்கரசியார், புனிதவதியார் ஆகியோரைக் குறிப்பிடும் இடங்கள் அனைத்திலும் இத் தொடரையே கூறுவார்; திருவினும் உருவம் மிக்கார், திருவினும் பெரியாள், திருமகள் என்ன நின்ற தேவி, திருமகட்குமேல் விளங்கும் செம்மணியின் தீபம், செம்மலர் மேல் திருவனைய திலகவதியார், செங்கமலத் திருமடந்தை, தாமரைத்தவிசில்வைகும் தனித்திரு என்பன சிலதொடர்கள். புனிதவதியார் பிறந்து வளர்கின்றார்: திருமடந்தை அவதரித்தாளென வந்து பொங்கிய பேரழகு மிகப் புனிதவதியார் பிறந்தார்; விடையவர்பால் பொங்கிய அன்புடன் அழகின் கொழுந்தெழுவதென வளர்வார்: என்று புற அழகில் நாட்டம் செலுத்தாமல் அருள் அழகில் நாட்டம் செலுத்திப் பாடுவார். அழகை வருணிப்பது எளிது. அழகையே துறந்து கைம்மைக் கோலம் பூண்டு நிற்கும் நிலையைச் சொல்வது எளிதன்று. சேக்கிழார் சொல்கிறார்: 'உயிர்தாங்கி அம்பொன்மணி நூல் தாங்காது அனைத்துயிர்க்கும் அருள் தாங்கி இம்பர் மனைத்தவம் புரிந்து திலகவதியார் இருந்தார்': இங்கும் அழகு சொல்லப்பெறுகிறது: உடலழகன்று, உயிரின் அழகு; தூண்டுதவ விளக்கனையார் என்று அவரையே மறுபடியும் குறிப்பிடுகிறார். மங்கையர்க்கரசியாரைக் குறிப்பிடும்போது, 'எங்கள் தெய்வம்' என்று சேக்கிழார் சொல்வதானல், இவர் உள்ளம் எவ்வளவு தூரம் அவருடைய தொண்டில் ஈடுபட்டுக் கரைந்திருக்கிறதென்று காணலாம்.

ஒரு சொல்மரபை இங்கு குறிப்பிடலாம். தமிழ்மரபின்படி தெய்வத்தைக் குறிப்பிடும்போது, படர்க்கையில் அஃறிணை ஒருமையில் அமைத்துச் சொல்வதுதான் பெருவாரியான ஆட்சி. தெய்வம் வந்தது, அருள் செய்தது என்பதுதான் முறை; இதுவே வாய்மொழி வழக்கு. இறைவன் அருள் செய்தான் என்று சொல்வதும் வழக்கு.[1] இறைவனைப் போலவே குருவையும் பெற்ருேரையும்கூட முன்னிலைப்படுத்திப் பேசாமல் முன்னிலையில் இருந்தும் படர்க்கையில் பேசுவதே சிறந்த தமிழ் மரபு. இந்த மரபைச் சமீப காலத்தில் சைவ மடங்களிலும் ஐயர் அவர்கள்போன்ற பெரியவர்களிடத்திலும் இருந்துவரக் கண்டிருக்கிருேம். சேக்கிழார் இதைத் தம் காலத்தில் நன்கு கண்டவர். பேரரசரிடத்தில் மந்திரியாக இருந்தமையால் அரசரை முன்னிலைப் படுத்திப் பேசாமல் படர்க்கையில் வைத்துப் பேசிய அவர் அந்த மரபைத் தம் புராணத்திலும் வைத்துக் காட்டுகிருர். மதுரையில் சம்பந்தர் இருக்கும்போது அவருடைய தந்தை சிவபாத இருதயர் புதல்வரைப் பார்க்க மதுரை வருகிருர். அவருடைய வரவு கேட்ட சம்பந்தர் எதிரே சென்று நலன் விசாரிக்கிருர்.

> அப்பர்எழுந் தருளினர் எனக்கண்டோர் அடிவணங்கி
> ஒப்பில்புகழ்ப் பிள்ளையார் தமக்கோகை உரைசெய்ய
> 'எப்பொழுது வந்தருளிற்று ?' என்றெதிரே எழுந்தருள.

---

1 இதைவிட்டு, சிவனர் வந்தார் என்று மரியாதை கொடுத்துச் சொல்வதெல்லாம், உள்ளத்தில் இல்லாது சொல்லில் மட்டும் வருவிக்கின்ற போலி மரியாதை; இது தெய்வ நம்பிக்கை அற்றவர் சொல்லும் சொல். கடவுளே குருவாக வருகிருர் என்பது சைவக் கொள்கை. ஆகவே, குருவையும் அஃறிணையில் சொல்வதே மரபு. சுவாமி வந்தது, மகாசந்நிதானம் எழுந்தருளிற்று என்பதே மரபு. இவற்றை விட்டு, இன்று மகாசந்நிதானம் அவர்கள் வந்தார்கள் என்று சொல்வதையும் காண்கிருேம். இது மொழி மரபைச் சிதைக்கும் பெரும் பிழையாகும்.

(அப்பர் – சிவபாத இருதயர்.) 'எப்பொழுது வந்தருளிற்று' என்ற சொல்லாட்சி காணத்தக்கது.

இங்ஙனமாக, கலை என்று எத்தனைத் துறைகளை நாம் கருதமுடியுமோ அத்தனையும், பல்வேறு வாழ்க்கை நிலைகளை யுடைய நாயன்மார் வரலாற்றில் சேக்கிழார் புனைந்து பாடியிருக்கக் காணலாம்.

பொருளியல்

பெரியபுராணமானது வாழ்க்கையில் பல துறைகளையும் ஆராய்ந்து விளக்கம் தருகின்ற ஒரு வாழ்க்கைப் பெருங் காப்பியம். (காப்பியம் என்பதை இங்கு இலக்கணத் துறையில் கருதிச் சொல்ல வில்லை.) கலைகள், சமயங்கள், சைவம், பக்தி, உடல் உழைப்பு, பெண்களின் நிலை, சாதி யுணர்வு, தீண்டாமை, பொதுமை முதலிய பொருள்கள் பற்றி வேறு தலைப்புக்களில் ஆராய்ந்திருக்கிறோம். சில கருத்துக்களை இங்குக் குறிப்பிடுவோம்.

காப்பியம் என்ற தகுதிக்கு ஏற்பப் பருவங்களைக் குறித்துப் பல கருத்துக்களை ஆங்காங்கு சேக்கிழார் சொல்லி இருக்கிறார். அவருடைய வான நூல் புலமையும் விளங்குகிறது.

அமைச்சராகவும், அரசைச்சார்ந்த பெருவாழ்வு உடைய வராகவும் இவர் வாழ்ந்தமையால் அரசியல் செய்திகள் பல இவர் நூலால் நன்கு விளங்குகின்றன. அரசருக்கு முடி சூட்டுதல் பற்றிய செய்திகள்பல. அரசன் குடிகளை ஓம்புதல், பிராணிகளின் மொழியை அறிதல், ஆராய்ச்சி மணியின் பணி, வேளாளர் போரில் தலைமை வகித்தல், சிறுவர் செய்யும் குற் றத்துக்குப் பெற்றோர் பொறுப்பேற்றல் (சண்டேசர் வரலாறு), இல்லற நிலை, திருமண நிகழ்ச்சிகள், விளையாட் டுக்கள், கற்பின் திறம் முதலான பல செய்திகளை இந்நூல்

விளக்கமாகக் காட்டுகிறது. இவற்றுள் சிலவற்றைத் தொகுத்து இதன் பின்னே அரசியல், போர், நீதி போன்ற சில தலைப்புக்களில் தருகிறேம். திலகவதியார், காரைக்காலம்மையார் வரலாற்றிலும், திருஞானசம்பந்தர் திருமண நிகழ்ச்சிகளாலும், இக்கால அகப்பொருள் இலக்கியம் கூறிய வாறு, மணமகனுக்கு மணவயது பதினாறு என்றும், மணமகளுக்கு வயது பன்னிரண்டு என்றும் தெரிவதோடு, இக்கால மணமுறை நிகழ்ச்சிகள், சடங்குகள் முதலியனவும் விளக்கமாக அறிகிறேம். இல்லறம் நடத்தும் முறை, விருந்தோம்பல் என்பன நூலில் பல இடங்களில் அழகுபெறக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

அரசியல்

புராணத்துள் தமிழ்நாட்டின் எல்லா அரசர்களும் சொல்லப்படுகின்றனர். அரசன் சந்ததி இன்றி இறந்து போகும்போது, அரச யானை வீதியில் சென்று யாரேனும் ஒருவரைத் துதிக்கையினுல் எடுத்து அவரைத் தாங்கிவர அவரே அரசராகிறார் என்ற வழக்காற்றுக் கதை இங்கு மூர்த்திநாயனர் புராணத்தில் கொள்ளப்பட்டு இருக்கிறது. தில்லை மூவாயிரவர் சோழமன்னருக்கு முடிசூட்டும் அருகதை உள்ளவர் என்று அறிகிறேம். இது இயல்பே. தில்லைக்கும் மூவாயிரவருக்கும் உள்ள சகல சிறப்பும் சோழர்களால் விளைந்தன அல்லவா? மூவாயிரவர் கூற்றுவ நாயனருக்கு முடிசூட்ட மறுத்தமையால் இச்செய்தி தெரியவருகிறது.

சேக்கிழார் அமைச்சராக இருந்தவர். மனுநீதிச் சோழன் அவையில் பசுவினுல் வந்த வழக்கை முடிவு செய்யும் வகையில் அமைச்சர் பண்பைச் சிறிது காண்கிறேம். ஆனல் அங்கு அரசனுடைய பண்பு, அமைச்சர் கூறும் அரசியல் தருமத்தைக் கடந்து இன்னும் மேலான ஒரு தெய்வ தருமத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறது. அடுத்து, அமைச்சராய்

உள்ள குலச்சிறையார், சமணம் சார்ந்த பாண்டியனுக்கு மந்திரியாய் இருந்தும் கூட, சமயத்துறையில் தம் சொந்தக் கொள்கையையே கடைப்பிடித்து அரசியின் முயற்சிக்குத் துணையாய் இருக்கிறார். இது இலக்கிய உலகில் மிகவும் சிறப்பான ஒரு நிலை.

அரச தருமம் மிகப் பெரியதாகக் கருதப்பட்டது. எல்லா உயிர்களுக்கும் தீங்கு வாராது காப்பது அரசனது பொறுப்பு. இதை மனுநீதிச் சோழன் வரலாற்றாலும், மதுரையில் ஆட்சிபுரிந்த நெடுமாறன் வரலாற்றாலும் அறிகிறோம்.

'மனு நீதிச் சோழன்' என்ற பெயரே அறத்தின் நேர் சொல்லாகிய நீதி என்பதைக் கொண்டிருக்கிறது. இக் கதை தமிழ் நாட்டின் பழங் கதைகளுள் ஒன்று என்பதில் ஐயமில்லை. பின்வரும் பழமொழி நானூற்றுப் பாடலைக் காண்க :

சால மறைத்துஓம்பிச் சான்றவர் கைகரப்ப
காலை கழிந்ததன் பின்றையும் – மேலைக்
கறவைக் கன்று ஊர்ந்தானைத் தந்தையும் ஊர்ந்தான்;
முறைமைக்கு மூப்புஇளமை இல்.

ஒரு பசுவின் கன்றுக்காகச் சோழமன்னன் தன் ஒரே மகனை தேர்க்காலிலிட்டு ஊர்ந்தான் என்ற அற்புதமான சரித்திரம், சிலப்பதிகாரத்தில் 'நீ யார்' என்று கேட்ட பாண்டியனுக்கு, 'தேரா மன்னா' என்று தொடங்கி,

வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க
ஆவின் கடைமணி உகுநீர் நெஞ்சுசுடத்
தான்தன்
அரும்பெறற் புதல்வனை ஆழியின் மடித்தோன்
பெரும் பெயர்ப் புகார் என் பதியே

என்று கண்ணகி வாய்மொழியாக மிகுந்த வலிமை பெற்று வெளிவருகிறது. புராணத்தின் தொடக்கத்திலேயே இவ் வரலாற்றை நகரச் சிறப்பாகச் சேக்கிழார் கூறுமிடத்தில், எல்லா நீதிகளையும், அரசவையில் நீதி வழங்கும் முறை யையும், மிக நன்கு பொருத்திக் கூறுகின்றார். கன்றை இழந்த பசுவுக்கு முறை செய்யுமிடத்தில் மந்திரிகள் கூற்றை மறுத்து மனுச் சோழன் கூறும் கருத்துக்கள் அறநெறியின் ஆணி வேராயுள்ளன. நூலாசிரியர் பேரமைச்சராயிருந்து அறங்களை நன்குணர்ந்து கடைப்பிடித்தவர் என்பதை இவை பாடல் தோறும் உணர்த்துகின்றன.

அரசநீதியைக் கூறும் சில வரிகள் இங்குக் கருதத் தக்கன. 'மண்ணில் வாழ்தரு மன்னுயிர்கட் கெலாம் — கண்ணும் ஆவியுமாம் பெருங்காவலான்' என்பது ஒன்று.

மாநிலங் காவலனாவான் மன்னுயிர் காக்குங்காலைத்
தானதனுக் கிடையூறு – தன்னால், தன் பரிசனத்தால்,
ஊனமிகு பகைத்திறத்தால், கள்வரால், உயிர்தம்மால் –
ஆனபயம் ஐந்துந் தீர்த்து அறங்காப்பான் அல்லனோ

என்பது நன்கறிந்த பாடல். இவ்வாறு உயிர்களுக்கு வரும் துன்பமானது பிற நூல்களில் சிறிது மாற்றிச் சொல்லி இருப்பதையும் காணலாம். மதுரையில் சம்பந்தர் சென்று தங்கிய திருமடத்தில் சமணர் தீயிட்டமை அறிந்த சம்பந்தர், "மாதவர் துயிலும் இத்திருமடப் புறம்பு பழுது செய்வதோ — பாவிகாள் எனப் பரிந்தருளி" — இது அரசன் ஆட்சியில் அமைந்த வழு. ஆகவே இத்தீங்கு வேந்தன் மேற்று என்று கருதுகிறார். சேரமான் வரலாறும் இதையே உணர்த்து கிறது. அவர் பெருமானிடம் வேண்டி உயிர்கள் யாவும் கழறியவற்றை அறியும் உணர்வு வரப்பெற்றார். எவ்வுயிரும் சாற்றும் மாற்றங்கள் உணரப் பெறும் தலைவர் ஆகிய சேரமான் கழறிற்று அறிவார் என்று இதுகொண்டு பெயர் பெற்றார்.

போரும் வீரமும்

பொதுவாகப் பெரிய புராணத்தில் நாம் பார்க்கும் போர்கள் அறவழியில் செய்கின்ற போர்கள். மக்கள் அனைவரும் போர்த்தொழில் பயிற்சி பெற்றிருந்தார்கள் என்று தெரிகிறது. போர் என்று அரசன் அழைத்த செய்திகேட்ட உடனே கலிப்பகையார் போருக்குச் சென்று விடுகிறார். போரில் உயிர் கொடுத்துத் தம்முடைய கடன் கழித்தார் என்று அறிகிறோம். நெடுமாறனும் நெல்வேலி வென்ற பெருவீரன். அப்படியே செங்காட்டங்குடியில் பிறந்த பரஞ்சோதியார் மன்னவன் அழைப்பை ஏற்று வட புலத்து வாதாபித் தொன்னகரம் துகளாக்கிப் பெருவீரராகத் திரும்பிப் பின்னர் சிறுத்தொண்டர் ஆனார் என அறிகிறோம். முடிமன்னராய் இருந்த புகழ்ச் சோழரும் பெருவீரராய் இருந் தவர். அவருடைய போரைச் சேக்கிழார் பல பாடல்களால் வருணிக்கிறார். ஆனால் அவருடைய சிவபக்தியானது போரில் இறந்துபட்ட ஒரு வீரனுடைய சடைத் தலையைக் கண்டு தம்முடைய உயிரைத் துறக்குமாறு செய்கிறது. நிராயுதபாணியைக் கொல்லக்கூடாது என்பது ஒரு யுத்த தருமம். இதை ஏனாதிநாயனார் வாழ்க்கையில் காண்கிறோம்.

புராணத்தைப் பார்க்கும்போது இரண்டு நிலைகள் நன்கு தெரிகின்றன. ஒன்று போரில் ஈடுபட்ட சாமானிய வீரர்கள். மற்றொன்று சேனைத் தலைவராயும் தளபதியாயும் இருந்த வர்கள். சாமானிய நிலையில் போர்வீரராய் இருந்தவர்கள் முனையடுவார், கோட்புலியார் முதலியோர். ஆனால் பெருவீரராய்த் தலைவராய் விளங்கியவர்கள் கலிப்பகையார், ஏயர்கோன் கலிக்காமர், மானக்கஞ்சாறர் முதலியோர். பெரியபுராணத்தில் நாயன்மார் வகையில் பதின்மூவர் வேளாளராய் உள்ளனர். இவர்களுள் மேற்கூறியவாறு பலர் போர்வீரராயும், தலைவராயும் இருந்தமை அவருடைய பெரும் தகுதியைக் காட்டும். இத்தகுதியைக் கூர்ந்து

நோக்கும்போது ஆசிரியர் கூறும் வருணங்கள் தமிழ்நாட்டில் ஒருகாலும் நிலைபெற்றதில்லை என்று விளங்குகிறது.

நீதி

ஆரூரில் மனுநீதிச்சோழன் ஆட்சி செய்தபோது அரச முற்றத்தில் ஒரு மணி தொங்குகிறது. ஆராய்ச்சி மணி என்பது அதன் பெயர். ஆட்சியில் குறை உடையவர்கள் அம் மணியை அடித்தால் அரசனே நேரில் வந்து அடித்த வருடைய குறையைக் கேட்டறிந்து முறை செய்வான். இவ் வழக்கம் இருந்ததென்பதை நாடோடிக் கதைகளில் கேள்வியுறுகிறோமே யன்றி, நூல்களில் பெரியபுராணம் கூறும் வரலாற்றில்தான் இடம்பெறுகிறது. இதற்கு முன்னதாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழி யனுக்குத் தான் எந்த ஊரினள் என்று சொல்லவந்த கண்ணகி கூறும் செய்திகள் பலவற்றுள் இம் மனுச் சோழன் வரலாறும் ஒன்று.

வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க,
ஆவின் கடைமணி உகுநீர் நெஞ்சுசுடத்
தான் தன்
அரும்பெறற் புதல்வனை ஆழியின் மடித்தோன்
பெரும் பெயர்ப் புகார் என்பதியே

என்ற சொற்களால் கண்ணகி சோழன் மணியின் ஓசை கேட்டு ஆவின் துயர் உணர்ந்து அதற்கு கழுவாயாகத் தன் ஒரே புதல்வனைத் தேர்க்காலில் மடித்தான் என்று சொல் கிறாள். இது ஒரு பழமையான சோழநாட்டு வரலாறு. இதில் சிறப்பாய்க் கருதத்தக்கது, ஆராய்ச்சிமணி என்பது ஒன்று நடைமுறையில் இருந்துவந்தது என்பது.

மற்றோர் அரசநீதியையும் குறிப்பிடலாம். பொற் கொல்லன் கேட்டுத் தன் செங்கோல் பிழைத்தது என்று உணர்ந்த பாண்டி மன்னன் சிலப்பதிகாரத்தில் அக்கணமே

உயிர் துறக்கிறான். இப்படியெல்லாம் உண்மையில் நடக்குமா என்று ஆராய்ச்சி செய்து பயனில்லை. நீதி உணர்வுக்கு எவ்வளவு உயர்ந்த இடத்தை நம்முடைய மேன்மக்கள் அளித்திருந்தார்கள் என்பதையே இவை காட்டுகின்றன. இது ஒப்பற்ற ஒரு லட்சியநிலை.

காந்தியடிகள் ஒருவன் குண்டுபட்டு இறந்தார் என்ற செய்தியை வானொலி மூலமாகக் கேட்டவர்களில் தமிழ் நாட்டில் அக்கணமே இருவர் உயிர் விட்டார்கள் என்று 1948 இல் பத்திரிகை வாயிலாக அறிந்திருக்கிறோம். இவர்கள் காந்தியைக் கண்ணால் கண்டவர்கள் கூட அல்லர். பின் ஏன் உயிர் துறக்க வேண்டும்? அத்தகைய கொடுமையை, கண்முன்னே அல்ல, உலகத்தில் எங்கோ நடந்த கொடுமையைத் தாங்காமல் அவர்கள் நெஞ்சு வெடித்து விட்டது. இதை நாம் நன்கு உணரவேண்டும். இவர்கள் எக்காலத்திலும் எச்சமயத்திலும் எந்நாட்டிலும் இருப்பார்கள். இப்படியிருந்தவர்களே மனுநீதிச் சோழனும், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனும்.

நீதி வழங்குவதுபற்றி மூன்று தன்மைகளைப் பெரிய புராணத்துள் காணலாம். ஒன்று அமைச்சர் கூறும் உலக நீதியை அரசன் ஏற்க மறுத்துத் தெய்வநீதி வழங்குவது. இரண்டாவது நீதிமன்றத்தின் செயல் முறைகள். மூன்றாவது இறைவனே நீதிவழங்குவது. பிந்திய இரண்டையும் இனிக் காண்போம். இறைவனே முதிய வேதியனாக வந்து சுந்தரருடைய மணத்தைத் தடுக்கிறார். அங்கு நடக்கின்ற நிகழ்ச்சிகள் முழுமையும் ஒரு நல்ல நீதிமன்றத்தில் நிகழும் வழக்கு விசாரணையை ஒத்திருக்கக் காணலாம். வேதியர் பொதுமன்றத்தில் தமது வழக்கை வாய்மொழியாக வெளியிடுகிறார். இங்கு மூவகைச் சாட்சியங்கள் பேசப்படுகின்றன. ஆட்சி என்பது முதலாவது. அந்தணனுக்கு அந்தணன் அடிமையாதல் உலகவழக்கில் இல்லை என்று

சொல்லுகிறார்கள். அப்போது வேதியர் தமக்குச் சுந்தரருடைய முன்னோர் எழுதித் தந்த ஓலையைக் காட்டுகிறார். இது இரண்டாவதாகிய ஆவணம் என்ற சாட்சியாகும். வேதியர் காட்டுகின்ற ஓலையில் உலக வழக்குக்கு மாறாகியிருப்பினும், மூலவோலை காட்டுகிறேன் என்று வேதியர் ஓலை காட்டுகிறார். அங்கு "நாவலூர் ஆதிசைவன் ஆரூரன் வெண்ணெய் நல்லூர்ப் பித்தனுக்கு யானும் என்பால் வருமுறை மரபிலோரும் வழித்தொண்டு செய்தற்கு ஓலை இருமையால் எழுதி நேர்ந்தேன். இதற்கு இவை என் எழுத்து." இவ்வாறு ஓலையில் இசைவைக் காணவே, சபையார் இது ஆட்சிக்கு மாறாயிருப்பினும் ஏற்கவேண்டியிருக்கிறது. வேறு கையெழுத்தைக் கொண்டுவரச் சொல்லி, கையெழுத்தை ஒப்பு நோக்குகிறார்கள். சரியாயிருப்பது கண்டு 'நம்பிஆரூரர் வேதியர்க்கு ஏவல் செய்தல் கடன்' என்று முடிவு கூறுகிறார்கள். மற்றொன்று, முதலில் வேதியர் காட்டிய ஓலையை நம்பிஆரூரர் கிழித்து எறிந்துவிட, வேதியர் சளைக்காமல், "இது படியோலை, மூலவோலை வேறு, அதைக் காட்டுகிறேன்" என்று வேறு ஓலை காட்டுகிறார். இங்கு இன்றைய நீதிமன்ற நடைமுறைகள் யாவும் அப்படியே அன்று செயல்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம்.[1] இந்த முறையிலேயே அடியவர் திருநீலகண்டத்துக் குயவனாரிடம் ஓடு காணாமற்போதலும், அங்கும் சபையோர் இருவரையும் அழைத்து, காணாமற் போக்கிய குற்றத்தினால் அடியவர் சொற்படி திருநீலகண்டர் பிரமாணம் செய்யவேண்டும் என்று முடிவு செய்கிறார்கள். இப்பகுதிகள் மூலத்தில் வாசிக்கும்போது மிக்க சுவை தருவனவாய் இருக்கும்.

இறைவன் நீதி வழங்கிய வரலாறு, சுந்தரர் வாழ்க்கையில். சுந்தரர் தம்பிரான் தோழர். 'தோழனுமாய் யான்செய்யும்

1 இதன் விரிவை சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியாருடைய சேக்கிழார் என்ற நூலிலும் அவருடைய பெரியபுராண விரிவுரைப் பதிப்பிலும் விளங்கக் காணலாம்.

துரிசுகளுக்கு உடனாகி' என்று சுந்தரர் அவரைக் குறித்துப் பாடுகிறார். இருந்தும் அத்தோழர் நீதியை விட்டு வழுவத் தயாராய் இல்லை. சுந்தரர் சங்கிலியை மணக்கிறார். இறைவன் முன் தம்மைப் பிரிவதில்லை என்று சபதம் செய்து கொடுக்கும்படி சங்கிலி கேட்கும்போது, சுந்தரர் ஆலயத்தை விட்டு மகிழின் கீழ் இருக்கும்படி பெருமானை வேண்டுகிறார். பெருமான் அதற்கு இசைந்தபோதிலும், சங்கிலியிடம் பக்குவமாகச் சொல்லி மகிழின்கீழ்ச் சபதம் செய்விக்கச் செய்கிறார். இதனால் அவருடைய சபதம் உண்மைச் சபதம் ஆகிறது. பின்னால் சுந்தரர் சங்கிலியைப் பிரிந்தவுடன் இறைவனது அருளால் அவருடைய கண்பார்வை நீங்கி விடுகிறது. சுந்தரர் எவ்வளவோ வேண்டியும் பயனில்லை. சபதத்தை மீறியதற்காக அவரைத் தண்டித்தே விடுகிறார். எவ்வளவோ முறையிட்டும் கண் கிடைக்கவில்லை. பின் காஞ்சியில் ஓர் இடக்கண் கிடைக்கிறது. பிறகு திருவாரூரில்தான் வலக்கண் பெறுகிறார். இங்ஙனமாக, சுந்தரர் வாழ்க்கையின் மூலம், இறைவன் நீதிவடிவினன் என்ற பெருந் தத்துவம் உணர்த்தப் பெறுகிறது.

பிற செய்திகள்

நோயையும் மருந்தையும் விரிவாகப் பல்முறை குறிப்பிடுகிறார். அப்பருக்குச் சூலைநோய் அருளியது நன்கு தெரியப்பட்ட வரலாறு. அதுபோலவே சம்பந்தர் தீர்த்த முயலகன்நோய், நெடுமாறனுக்குச் சம்பந்தர் ஏவலால் விளைந்த கொடிய வெப்புநோய், அப்பூதியடிகளின் மகனையும் பூம்பாவையையும் அரவு தீண்டியதால் விளைந்த விடத்தின் செய்கை, கண்ணப்பர் கண்ணப்பிய இடத்துக் கண்ணோயின் தன்மை முதலியவை அவ்வவற்றுக்குரிய விளக்கங்களோடு பொருந்திய நிலையில் காட்டப்பட்டுள்ளன.

சேக்கிழார் பக்திச் சுவை ததும்பத் தம் புராணத்தைப் பாடியபோதும்கூட நாயன்மாருடைய அடிமைத்திறத்தையும்

தொண்டின் பெருமையையும் நினைக்கும்போது, தமக்குச் சொல்லும் தகுதி இல்லை என்று அவையடக்கமாக ஒவ்வொரு புராணத்திலும் சொல்லுகிறார்: சேதிநாதனார் பெருமைதன்னில் என் உரை செய்தேனாக, எல்லையில் புகழின் மிக்க எறிபத்தர் பெருமை எம்மால் சொல்லலாம் படித்தன்றேனும் ஆசையால் கூறலுற்றேன், வாகீசர் சீர் பரவலுறுகின்றேன் ஒரு நாவுக்கு உரை செய்ய வொண்ணுமை உணராதேன், விறன்மிண்டரின் பெருமை கூறும் அளவு என் அளவிற்றே—என்பனபோன்ற தொடர்களைக் காண்க.

பசிவந்திடப் பத்தும் பறந்துபோம் என்பது பழமொழி. அப்பர் திருப்பைஞ்ஞீலி சென்றபோது ‘அழிவாம் பசிவந்திட அணைந்து’ என்ற சொற்களால் சேக்கிழார் பசியின் கொடுமையை உணர்த்துகிறார்.

சமூக இயல்

இருபதாம் நூற்றாண்டில் உலகமெங்கும் மக்கள் மனத்தை ஆட்கொண்டுள்ள புரட்சிகரமான கருத்துக்கள் என்று சொல்லப்படுபவை, உழைப்பே உயர்வானது, மக்கள் எல்லோரும் ஓர் குலம், பெண்களுக்கு எல்லா உரிமையும் உண்டு என்பன போன்ற சில. ‘பண்டைக் காப்பியம் ஒன்று பேரிலக்கியமாக வேண்டுமானால் அது பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப்பெற்றியதாய் இலங்கவேண்டும்’ என்று ஆங்கில நூல் வல்லார் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த இலக்கணத்துக்குப் பெரியபுராணம் ஒத்து வருகிறதா என்பதை இங்குப் பார்க்கலாம்.

உழைப்பே உயர்வு

சேக்கிழார், ‘என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே’ என்று சொல்லுகின்ற அப்பர் சுவாமி வழியில் வந்தவர். இவர் நூலில், தாழ்ந்த குலத்தவராக வாழ்ந்த நாயன்மார்

பலர். அவர்கள் அனைவரும் உடலைவருத்தி உழைத்தவர்கள். திருக்குறிப்புத் தொண்டர் துணி வெளுத்துக் கொடுத்தலாகிய தொண்டு செய்தவர். குயவர் ஒருவர் தாம் உழைத்துத் திருவோடு செய்து கொடுக்கிறார். சாலியர் ஒருவர் தாம் உழைத்துத் துணி நெய்து தானம் செய்கிறார். ஒருவர் கோவணம் நெய்து கொடுக்கிறார். குருடரான தண்டி அடிகள் கூட உடலைவருத்தி உழைத்துத் திருக்குளப்பணி செய்கிறார். திருநாளைப் போவாரும் போர்வைத் தோல் விசி வார் தந்திரி கோரோசனை என்பன ஆலயத்துக்கு அளிக்கும் தொண்டு உடையவர். இங்கெல்லாம் உடல் உழைப்பு பெருந்தொண்டாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

உடல் உழைப்பின் உயர்வை அப்பர் சுவாமிகள் வரலாற்றிலிருந்தே நன்கு அறிய முடியும். திருவீழிமிழலைப் பஞ்சத்தின் போது அங்கு அப்பரும் சம்பந்தரும் சென்றிருந்தார்கள். பஞ்சத்தைத் தீர்க்க வேண்டி இருவரும் படிக்காசு பெற்றார்கள். அப்பர் வாசி இல்லாக் காசு பெற, சம்பந்தர் பெற்ற காசுக்கு வாசி தரவேண்டியிருந்தது. இதைக் குறித்து அடியவர் சம்பந்தரிடம் கூறியபோது, சம்பந்தர் கூறுகின்றார்: "திருநாவுக்கரசர் பெற்ற காசு, உடல் உழைப்பினால் பெற்ற காசு ஆதலினால் அந்தக் காசுக்கு வாசி இல்லை". எனவே, அப்பர் சுவாமிகள் செய்த கைத்தொண்டு, அதாவது உழவாரப்பணி, சிவபெருமானால் மதிக்கப் பெற்றது, அதன் பொருட்டு அவர் கொடுத்த காசுக்கு வாசி தரவேண்டியதில்லை என்று சம்பந்தரே கருதிக் கூறியதாக சேக்கிழார் எடுத்துக் காட்டுகிறார். உழைப்பின் சிறப்புக்கு இதனினும் சிறந்த சான்று வேண்டுவதில்லை. அப்பர் சுவாமிகள் சரீரத் தொண்டில் நின்றவர், அதாவது உழவாரப் பணியில். இன்றுங்கூட, தமிழ்நாட்டிலுள்ள எல்லாக் கோயில்களிலும் அவர் கையில் உழவாரப் படையைக் காணலாம். 'கந்தை மிகையாம் கருத்தும் கை உழவாரப் படையும்'

என்று சேக்கிழார் தவறாது பாடுகிறார். அப்பர் தாம் சென்ற கோயில்களில் எல்லாம், கையில் உழவாரம் ஏந்தி ஆங்காங்கிருந்த குப்பைகளையும் புல்பூண்டு முதலியவற்றையும் களைந்து அப்புறப்படுத்தி வந்தார்.[1] இந்நிலை பற்றியே, அவர் செய்து வந்த அத்தொண்டு சரியை என்று பெயர் பெற்றது.

கணநாத நாயனார் வரலாற்றில் ஒரு சுவையான செய்தியைக் காண்கிறோம். இவர் ஞானசம்பந்தர் காலத்தின்பின் காழிமா நகரத்தில் மறையவர் குலத்தில் தோன்றியவர். சரியைத் தொண்டு செய்வார்க்கு இவர் பயிற்சி கொடுத்து அவர்களைச் சிறந்த தொண்டர் ஆக்கினார் :

மேய அத்திருத் தொண்டினில் விளங்குவார்
விரும்பிவந் தணைவார்க்குத்
தூய கைத்திருத் தொண்டினில் அவர்தமைத்
துறைதொறும் பயில்விப்பார்.

நல்ல நந்தன வனப்பணி செய்பவர்
நறுந்துணர் மலர் கொய்வோர்
பல்பணித் தொடை புனைபவர் கொணர்திரு
மஞ்சனப் பணிக்குள்ளோர்
அல்லும்நண் பகலும்திரு அலகிட்டுத்
திருமெழுக் கமைப்போர்கள்
எல்லையில் விளக்கெரிப்பவர் திருமுறை
எழுதுவோர் வாசிப்போர்

என்று இவ்வாறு இவர் தொண்டர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்த செய்தி வரலாற்றிலேயே மிகவும் புதிய செய்தி. இவர் சுந்தரர் காலத்துக்கு முற்பட்டவர். திருமுறை எழுதுவோருக்கும் வாசிப்போருக்கும் பயிற்சி

1 அப்பருக்கு நீண்ட வயது—81 ; உடலை வருத்தி உழைப்பவர் நீண்ட ஆயுள் பெற்றிருப்பர் என்ற கருத்தையும் இது உணர்த்துகிறது.

கொடுக்கிறார். (தேவாரத் திருமுறைகள் நம்பியாண்டார் நம்பியால் சுந்தரருக்குப் பின்னரே தொகுக்கப்பட்டன. ஆதலால் சேக்கிழார் கூறும் திருமுறை என்பது தேவாரம் என்றே பொருள் செய்யத் தக்கது; திருமுறை என்ற சொல்லாட்சி பிற்பட்டது.) இருபதாம் நூற்றாண்டு அரசாங்க முயற்சியில் எல்லாத் துறைகளிலும் பயிற்சிகள் மலிந்த காலம். இருப்பினும், உடல் தொண்டு செய்வதற்குச் சுமார் 1300 ஆண்டுகளுக்கு முன் கணநாதர் ஒரு பயிற்சிச்சாலை நடத்தினார் என்பது, என்றைக்குமே வியப்பளிக்கும் அரிய நிகழ்ச்சி.

பெண்களின் உயர்வு

சமூக இயல் என்ற துறைபற்றிப் பெரிய புராணத்தைப் பல கோணங்களிலிருந்து ஆராய முடியும். அவற்றுள் முக்கியமான ஒன்று பெண்களுக்குத் தம் காப்பியத்துள் ஆசிரியர் என்ன இடம் கொடுக்கிறார் என்பது. உலகத்தில் பல நாடுகளில் இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்க காலம் வரையில், பெண்களை ஓர் உடைமைபோலக் கருதி வைத்திருந்தார்களே யன்றி, சுதந்திரமுடையவர்களாகக் கருதியதில்லை. இருபதாம் நூற்றாண்டில்கூட, பெண்களுக்கு இந்திய நாடு அளித்துள்ள வாக்குரிமை உலகெங்குமே இல்லாத முற்போக்குச் செய்தி. ஆதலால், நம் தமிழ்நாட்டில் முற்காலத்தில் பெண்கள் எவ்வாறு கருதப் பெற்றார்கள், சேக்கிழார் என்ன சொல்லுகின்றார் என்று அறிவதில் நமக்கு ஆர்வம் எழுதல் இயல்பே.

சங்க நூல்களில் அவர்கள் சுதந்திரமுடையவர்களையும் வீராங்கனைகளாகவும், புலமை வாய்ந்தவர்களாகவும், கலை வல்லவர்களாகவும், உயர்ந்த மனித ஒழுக்கத்தைப் பேணிக் காப்பவர்களாகவும் இருக்கக் காண்கிறோம். கைம்மை வாழ்க்கையைக் கடிந்துபேசும் பூதப்பாண்டியன் தேவியையும்

அங்குக் காண்கிறோம். காப்பியத் துறையில் பார்த்தால், சிலப்பதிகாரம் என்ற ஒருகற்பனைப் பெருங்காவியம், கண்ணகியின் சிறப்புரைத்தற்கென்றே எழுந்தது. அவள் கற்பின் மிக்காள், வீரத்திலும் மிக்காள். தன் சுதந்திரத்தையும் கணவன் நற்பெயரையும் காப்பாற்றும் பொருட்டு உலகத்தையே எதிர்க்கும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கிறாள். அதே காவியத்தில், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுடைய தேவி, 'கணவனையிழந்தோர்க்குக் காட்டுவதில்' லென்று சொல்லி, கணவன் இறந்த மறுகணமே உயிர்நீக்கிறாள். ஆனால், மணிமேகலை சமய ஆராய்ச்சியில் புகுந்து, நாடு முழுதும் சஞ்சரிக்கிறாள். பெருங்கதையின் கதாநாயகியான வாசவதத்தை தன்னினைவு மிக்க ஓர் அரசகுமாரியாக இருக்கிறாளேயன்றி, பாத்திரப் படைப்பாக இல்லை. சிந்தாமணி சூளாமணியில் வரும் பெண்கள், சுகபோகத்துக்கென்று அமைந்த பொம்மைகள்; பாத்திரங்கள் அல்ல. கம்பரில்தான் பாத்திரப் படைப்பைப் பார்க்கிறோம். அங்கு தசரதன் மனைவியர் மூவரும் ஆகட்டும், சீதையே யாகட்டும், மண்டோதரி, சூர்ப்பனகை, கூனி — போன்றவர்கள் ஆகட்டும். ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி உயிரும் உணர்வும் படைத்த மிக்க சிறப்பான பாத்திரங்களாக அமைந்து இருக்கிறார்கள். இது நன்கு அறியப்பட்ட பொருளாதலின் இங்கு விரிக்கவில்லை.

பெரியபுராணப் பெண்டிரை அடுத்துப் பார்க்கிறோம். முக்கியமானவர் மூவர். புனிதவதியார், திலகவதியார், மங்கையர்க்கரசியார். புனிதவதியார் கணவனுக்கு உறுதுணையாய் நின்று இல்லறம் நடத்திவந்தபோது, அவன் அவரிடம் விளக்கம் பெற்றிருந்த தெய்வ அருள் நிலையைக் கண்டு அஞ்சி அவரைத் தெய்வமாக வழிபடுகிறான். கணவனுக்கு என்று ஏற்பட்ட அழகு பொருந்திய உடலை அவன் விரும்பாதபோது வெறுத்து, புனிதவதி என்று பெயர் பூண்டிருந்த இளம் பெண், பேய் வடிவம் வேண்டிப்

பெறுகிறார்.[1] இறைவனிடமே அடிமை பூண்டு எல்லோருக்கும் தந்தையான பரம்பொருளாலேயே 'அம்மையே' என அழைக்கப்பெற்று, பெருமானது திருநடனத்தைத் தரிசித்துக் கொண்டே இருக்கும் பெருவாழ்வு பெறுகிறார். ஞானசம்பந்தராதியோராலும் போற்றப்பெற்ற செய்தியையும் காண்கிறோம். இறைவன்மீது சுவைமிகுந்த பாடல்கள் பாடுகிறார். காலத்தையும் பக்குவமுதிர்வையும் ஒட்டி, தம் பாசுரங்களை 'மூத்த திருப்பதிகங்கள்' என்று கூறவும் பெறுகிறார்; சம்பந்தராதியோர் பதிகங்கள் இளைய திருப்பதிகங்களாகின்றன. இவருடைய அந்தாதி ஒன்று மட்டும் 'அற்புதத் திருவந்தாதி'. இங்ஙனமாக எல்லா விதத்திலும் இவருடைய பக்குவமும் ஒப்பற்ற தனிநிலையும் சைவ சமயத்திலேகூட வேறு யாருக்கும் கிட்டாத பெருநிலையாகும். மூத்த திருப்பதிகங்கள் என்ற பெயருக்கேற்ப மிகவும் பழமையான அடங்கன்முறை ஏடுகளில் முதலில் அம்மையார் திருப்பதிகங்கள் இரண்டையும் எழுதிப் பின்னரே 'தோடுடைய செவியன்' என்ற முதல் திருப்பாசுரம் தொடங்கப்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

திலகவதியாரின் நிலை ஒரு தியாகமும் வைராக்கியமும் பொருந்திய நிலையாகும். மணமாகாதிருந்தும்கூட, தாய் தந்தையரால் மணம் பேசப்பட்டார் என்ற ஒரு காரணத்தால், தமக்கு நிச்சயித்த கலிப்பகை போரில் இறந்தார் என்ற செய்தி அறிந்தவுடன், உயிர்துறக்கத் துணிந்தார். பின் தம் தம்பியார் உளராக வேண்டும் என்ற தயாவினால்,

---

1 காரைக்கால் அம்மையார் வாழ்க்கை ஒரு பேரருள் நிலையை விளக்குமாறு சேக்கிழாரால் சொல்லப்படுகிறது. இதில் சிந்திக்கத் தக்க ஓர் இடமும் உண்டு. காலம் களப்பிரர் மதுரையைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்தகாலம்; பெண்களுக்குத் தாழ்மை ஏற்பட்டிருந்த காலம். புனிதவதியார் தம் கணவனைக் காணவேண்டி அம்மதுரை அடைகிறார்; களப்பிரர் தலைநகர். சென்றவர் தம் உடலை வைத்திருக்க விரும்பாமல் பேய் வடிவம் பூணுகிறார். இதுவே சிந்திக்கத் தக்க பொருள்.

'அம்பொன்மணி நூல் தாங்காது அனைத்துயிர்க்கும் அருள் தாங்கி'யிருந்தார். அத்தம்பியார் புறச்சமயம் சார்ந்தபோது இறைவனை வேண்டி ஆட்கொள்ளச் செய்தார். புறச் சமயத்தில் இருந்துகொண்டு 'கொடிய சூலை நோயால் துன்புற்றேன்' என்று தமது தம்பியார் செய்திவிடுத்தபோது, புறச்சமயத்தார் வாழுமிடம் சென்று அவர் தம்பியைப் பார்க்க மறுத்துவிடுகிறார். சமய பக்தி சகோதர பாசத்தினும் பெரிதாய்க் காண்கிறது. இவர் சைவத்துக்குக் கொடுத்த கொடையே அப்பர் சுவாமிகள்.

மூன்றாவது, மங்கையர்க்கரசியார். இவர் சோழர் குலப்பெண், மணிமுடிச் சோழன் தன் மகளார் என்பர்; பாண்டிமாதேவி. இவருடைய வாழ்க்கையில்தான் பெண் களின் பெருமையும், சிறந்த சீலமும், உயர்ந்த குறிக்கோளும், தீரம்மிக்க இயல்பும் எல்லை கடந்த சுதந்திரமும் வெளிப்படு கின்றன. இவர் சைவமே பூண்டொழுகிய சோழநாட்டில் பிறந்த அரசகுமாரியாதலால், சிவ வழிபாடு மேற்கொண் டவர். நாயகனும் நாடு முழுமையும் புறச்சமயமாகிய சைன ஒழுக்கம். இவர் மதுரைக்கு வந்த காலத்தில் ஆலய வழிபாடு கூடச் சைனரால் தடைப்பட்டிருந்தது. இவர் மனம் எவ்வளவு துயரமுற்றிருக்கும் என்று நாம் சிந்தித்து உணரலாம். மன்னனைச் சைவத்துக்குத் திருப்பவேண்டுமே என்ற ஒரே சிந்தனையோடிருந்த இவருக்கு, அன்று புறச்சமயத்தி னிடையேயும் தமது சைவ சமயத்தை மேற்கொண்டொழுகும் சுதந்திரம் இருந்தமை பெருவியப்பு. சமய நெறியில் மந்திரி குலச்சிறையார் ஒருவரே இவருக்குத் துணை. இவ்வாறு நாடு முழுமையும அரசனும் சமண சமயம் புக்கு உழன்றபோது, இவர்மட்டும் தாம்பிறந்த சைவ சமயத்தில் சிறிதும் பிறழாமல், தம் நாயகனிடத்தும் மாறுகொள்ளாமல், பெண்மைக்குரிய குணங்களில் சிறிதும் மாசு அடையாமல், நாயகனையும் தம் வழிக்கு மாற்ற வழி தேடிக்கொண்டிருந்து, ஒற்றர் மூலமாகச்

சம்பந்தர் பெருமையையும் அவர் சோழ நாட்டின் தென் கோடியான வேதாரணியத்துக்கு வந்தமையும் அறிந்து, அவரைத் தம் நாட்டுக்கு அழைத்து வரவேற்கிறார்.

பெண்ணானமையாலும் அரசியானமையாலும், அரசன் வேற்றுச் சமயம் சார்ந்திருந்தமையாலும், இவர் நேரே சென்று வரவேற்பது பெண்மைக்கு மாறாகும்; ஆதலால், கோயிலுக்கு எப்போதும் செல்லும் சுதந்திரம் இருந்தமையால், அங்குச் சம்பந்தர் வரும் நேரம் அறிந்து சென்று அவரை வரவேற்றுப் போற்றுகிறார். இதிலேயே இவருடைய இராசதந்திரம் விளங்குகிறது. சம்பந்தருடைய பாலப் பருவம் கண்டு இவருக்கு மனம் தளர்கின்றது. பின்னர் அவரைக்கொண்டு சமணரை வெல்லச் செய்து அரசரையும் தம்வழிக்கு மாற்றின இவருடைய பெருமையைச் சேக்கிழாரே 'எம்மால் பேசலாமோ' என்கிறார். நாடு முழுமையும் சமணக் குருமார் கூட்டம்; அரசனும் சமண சமயம்; சைவத்தில் நின்றோர் மந்திரி குலச்சிறையாரும் அரசியாருமே. அரசனுடைய ஒற்றர் சமணர். இவருக்குச் செய்தி அறிந்து சொல்லமாட்டார். ஆகவே தமது சமய ஒற்றரால் செய்தி அறிந்தமை இவருடைய ஆட்சித் திறமையையும், கணவனையும் பொறுமையாகத் தானாய் மாறும்படி செய்ததில் இவருடைய இல்லற நயமும், சம்பந்தரைக் கோயிலில் சென்று வரவேற்றமையால் இவருடைய பெண்மையின் அடக்கமும், எவ்வளவோ பகைமைக் கிடையில் தம் சமயத்தை விடாது கடைப்பிடித்து ஒழுகியதில் இவருடைய வீரமும், சம்பந்தரின் இளமை கண்டு இரங்கியவிடத்து இவருடைய தாயுள்ளமும், சிறக்கப் புலப்படுகின்றன. சிவபெருமானை யன்றி வேறு எந்தத் தெய்வத்தையும் பாடாத ஞானசம்பந்தர் ஒரு பதிகம் முழுமையிலும் இவருடைய பெருமையையே பாடுகிறார் என்றால் வேறு சொல்வது மிகை:

மங்கையர்க் கரசி வளவர்கோன் பாவை
வரிவளைக் கைம் மட மானி
பங்கயச் செல்வி பாண்டிமா தேவி
பணி செய்து நாள் தொறும் பரவப்
பொங்கழ லுருவன் பூதநா யகன்நால்
வேதமும் பொருள்களும் அருளி
அங்கயற் கண்ணி தன்னெடும் அமர்ந்த
ஆலவா யாவதும் இதுவே.

சம்பந்தர் தமது இளமைப் பருவங் கண்டு இரங்கிய இவரைத் தேற்றும் பொருட்டு, மற்றுமொரு முழுப் பதிகமே பாடியிருக்கிறார் :

மானினேர்விழி மாதராய், வழுதிக்கு மாபெருந்தேவி,கேள்:
பானல்வாயொரு பாலனீங்கிவன் என்றுநீபரி வெய்திடேல்,
ஆனை மாமலை யாதியாய இடங்களிற்பல அல்லல்சேர்
ஈனர்கட்கெளி யேனலேன்,திரு ஆலவாய்அரன் நிற்கவே

அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் வரிசையில் கணவனும் மனைவியுமாக நாயனாராகக் கணக்கிடப்பட்ட பெருமை மங்கையர்க்கரசியாருக்கும் இவர் நாயகர் நெடுமாறருக்குமே உரியது. இவருடைய புராணத்தைத் தொடங்கும்போது,

மங்கையர்க்குத் தனியரசி, எங்கள் தெய்வம்,
வளவர்திருக் குலக் கொழுந்து, வளைக்கை மானி,
செங்கமலத் திருமடந்தை, கன்னி நாடாள்
தென்னர்குலப் பழிதீர்த்த தெய்வப் பாவை,
எங்கள் பிரான் சண்பையர்கோன் அருளி னாலே
இருந்தமிழ்நா டுற்றஇடர் நீக்கித் தங்கள்
பொங்கொளிவெண் திருநீறு பரப்பி னாரைப்
போற்றுவார் கழல் எம்மால் போற்ற லாமே.

இப்பாடலில் சேக்கிழார் தமது இதயத்தையே பிழிந்து காட்டுவதுபோல் பாடுகிறார். முதலில் 'வளவர் திருக்குலக்

கொழுந்து' என்று கூறுவது அவருடைய நாட்டுப்பற்றைக் காட்டுகிறது. 'தென்னர்குலப் பழிதீர்த்த தெய்வப்பாவை' என்பது பாண்டி நாட்டுக்கு வந்த பழிகண்டு பிறந்த இரக்கத்தையும், அதை மங்கையர்க்கரசியார் நீக்கியமை கண்டு எழுந்த பெருமிதத்தையும் ஒருங்கே உணர்த்து கின்றது. இவ்வாறு அன்பினால் மங்கையர்க்கரசியார் பெற்ற வெற்றி உலகச் சரித்திரத்தில் காண்பதற்கில்லாத ஒரு புதுமை. வட இந்திய சரித்திரத்தில் மீராபாயின் வரலாறு, சிறிதளவுக்கு இவர் வரலாற்றையும் சிறிதளவு ஆண்டாள் வரலாற்றையும் தழுவி எழுந்தது. அவர் காலம் மிகவும் பிற்பட்டது.

பாண்டிமாதேவியின் அன்பைச் சைவசித்தாந்த சாத்திரமாகிய திருக்களிற்றுப் படியார் உருக்கமான சொற்களால் சொல்கிறது:

சுரந்த திருமுலைக்கே துய்யசிவ ஞானம்
சுரந்துண்டார் பிள்ளைஎனச் சொல்லச் – சுரந்த
தனமுடையாள் தென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த
மனமுடையாள் அன்பிருந்த வாறு.

இதையே 17ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், ஞானசம்பந்தருக்குப் பொய்கைக் கரையில் ஞானப்பாலூட்டிய பராசக்தியினும், இவருடைய பருவம்கண்டு மனம் தளர்ந்த பாண்டிமாதேவியே உயர்ந்தவர் என்ற கருத்துப்படப் பாடியிருப்பது வியப்பில்லை:

இலைபடர்ந்த பொய்கை இடத்தழுதல் கண்டு
முலைசுரந்த அன்னையோ, முன்னின் – நிலைவிளம்பக்
கொங்கை சுரந்தஅருட் கோமகளோ, சம்பந்தா!
இங்குயர்ந்தாள் ஆர்சொல் எனக்கு.

இத்தனைபேர் ஈடுபாட்டுக்கும் கதை வகுத்துக் கொடுத்தவர் சேக்கிழார்.

பெண்களின் வீரத்துக்கும், அன்புக்கும், இல்லற வொழுக்கத்துக்கும், சுதந்திரத்துக்கும் எடுத்துக்காட்டத் தக்கவர்கள் இவர் மூவர் மட்டுமல்லர்; நீலகண்டம் என்று ஆணையிட்ட திருநீலகண்டத்துக் குயவனாரின் மனைவி, பிள்ளையைக் கறிசமைத்துத் தந்த சிறுத்தொண்டர் மனைவி திருவெண்காட்டு நங்கை, இளையான்குடிமாறநாயனார் மனைவி, குங்கிலியக்கலையரின் மனைவி முதலான பெண் குலத்தார் அனைவருமே பக்தியிலும் ஒழுக்கத்திலும் தீரத்திலும் சுதந்திரத்திலும் மேம்பட்டவர்களாகச் சேக்கிழார் காட்டுகிறார். மனைவி இட்ட ஆணைக்குப் பணிந்தே நீலகண்டர், மனைவியைத் தீண்டாது ஆயுள் முழுமையும் வாழ்கிறார். இவர்கள் அனைவருடைய வாழ்க்கையும் ஒப்பற்ற தியாக வாழ்க்கை; அடிமை வாழ்க்கையல்ல; இவர்கள் தங்களை மறந்து கணவனுடைய பணியில் தாங்கள் பூரணமாய் ஒன்றி, அதற்கு எல்லா வகையாலும் தங்களை அர்ப்பணித் திருக்கிறார்கள். மேலும், துணைபிரிந்தால் உயிர்தரிக்காத அன்றில் பறவைபோல, நாயகனைப் பிரிந்தால் உயிர் துறப்பது, அன்பு முதிர்வின் சாதாரண இயல்பாய் அக்காலம் இருந்திருக்கிறது. நாவுக்கரசருடைய தந்தை புகழனார் இறந்தவுடன், தாய் தன் மக்கள் இருவரையும் எண்ணிப் பார்க்காமல், உடனே உயிர் துறக்கிறார்.

புறச்செயலைப் பார்க்கிலும் உள்ளத்தில் விளையும் அன்பையே இறைவன் சிறப்பாய்க் கருதுகிறான் என்பதைப் பெண்கள் வரலாற்றுள் நீலநக்கர் மனைவியின் வரலாற்றில் பொருத்திக் காட்டுகிறார். நீலநக்கர் பூசை செய்தபோது ஒரு சிலந்தி சிவலிங்கத்தின்மேல் விழ, கண்ட அம்மையார் 'விரைவுற்று எழுந்த அச்சமோடு, இளங்குழவியில் விழுஞ் சிலம்பி ஒழிந்து நீங்கிட ஊதிமுன் துமிப்பவர் போலப், பொழிந்த அன்பினால் ஊதிமேல் துமிந்தனர்போக.' இச்செயலைப் பூசுரரான நீலநக்கர் கண்டித்தார். ஆனால்

இறைவன் அவர் கனவில், ஊதிய இடம் போக மற்ற இடம் எங்கும் சிலம்பி விடத்தால் கொப்புளித்திருக்கக் காட்டினான் என்பது வரலாறு. இங்கும் இவ்வம்மையார் காட்டிய தாய்மை அன்பின் ஏற்றத்தைக் காண்கிறோம்.

சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள்

பல்வேறு முரண்பட்ட நாகரிகங்களின் கலப்பால் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் பழமைக்கு மாறான அனேகக் கருத்துக்கள் சமுதாயத்துறையில் நிலைபெற்றுள்ளன. இவை புரட்சிகரமானவை, சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் என்று இக் காலத்தில் நலம் கருதுகிறோம். ஊன்றி ஆய்ந்து பார்த்தால், இவற்றுட்பல சேக்கிழார் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். முதலாவது பெண்கள் முன்னேற்றம் என்பது. இதை முன் ஆராய்ந்தோம். பெண்களை இல்லற ஒழுக்கத்தில் சிறந்தவர் களாய், வீரமும் சுதந்திரமும் நிரம்பியவர்களாய், புலமையும் ஆற்றலும் மிக்கவர்களாய் அவர் காட்டுகிறார்; இக்காலச் சுதந்திரத்தைவிட அவர் காட்டும் சுதந்திரம் பலவகையிலும் மேம்பாடுடையதாகவே இருக்கிறது.

சாதிப் பாகுபாடு

இன்றுபோலத்தான் அன்றும் இருந்தது. ஆனால் அடியார் இடையிலும் சிவ வழிபாட்டிலும் சாதி இடம் பெறவில்லை. அந்தண நம்பூதியும் வேளாள நாவுக்கரசும் ஒருங்கிருந்து உண்கிறார்கள். வேளாளரான திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளை, அந்தணரான சம்பந்தர் 'அப்பரே' என்று அழைக்கிறார்; இப்பெயர் நாவுக்கரசின் சிறப்புப் பெயராக நிலைத்துவிட்டது. அந்தணச் சம்பந்தர் குழாத்தில் அரிசன நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் குடும்பத்தோடு இடம்பெற்றிருக் கிறார்; இவருக்கு அந்தண நீலநக்கர் தம் இல்லத்தில் வேதிகையின் அருகில் தங்க இடம் அமைத்துக்கொடுக்கிறார். சிவவேதியர்மரபில்வந்த சுந்தரர் நரசிங்க முனையரையர்என்ற குறுநில மன்னரின் அரண்மனையில் வளர்கிறார். சிவாசாரிய

மரபில் வந்த சுந்தரர் வேளாளரான கோட்புலி நாயனரின் பெண்கள் சிங்கடிக்கும் வனப்பகைக்கும் தந்தையாகிருர். அரசராகிய சேரமான் பெருமாள், திருநீற்று நினைவினல் அடிவண்ணனை வணங்குகிருர். சுந்தரர் உருத்திரகணிகையர் மரபில் தோன்றிய பரவையை மணந்ததும், வேளாண் குலத்துப் பெண் சங்கிலியாரை மணந்ததும், இன்றைய கண்ணேடு பார்த்தாலும் மிகவும் முற்போக்கான கருத்துக்கள்.

மயிலையில் வணிகரான சிவநேசர் தம் பெண்ணை பூம்பாவையை, காழிநாடுடைய வள்ளலான சம்பந்தப்பிள்ளை யாகிய அந்தணருக்கென்றே வைத்து வளர்ப்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது :

சுற்றம் நீடிய கிளையெலாம் சூழ்ந்துடன் கேட்ப,
"கற்ற மாந்தர்வாழ் காழிநா டுடையவர்க் கடியேன்
பெற்றெடுத்த பூம் பாவையும் பிறங்கிய நிதியும்
முற்றும் என்னையும் கொடுத்தனன் யான்" (2956)

என்று மொழிந்தார்.

காலத்தின் வேகத்தால் சில கருத்துக்கள் பொருளற்றுப் போகின்றன. நாம் இப்போது வாழ்வது காந்தியுகம். இந்த யுகத்தில் அரசியல் துறையின் நிலைமை எப்படியிருந்த போதிலும் கூட, சமூகத் துறையில் பெரும் புரட்சிகள் சர்வ சாமானிய நிலையில் அமைந்துள்ளன. இதில் ஒரு கருத்து, உணவு கொள்ளும்போது சாதி வேற்றுமை பார்க்க வேண்டாம் என்பது. காந்தியடிகள் பரப்பிய ஆதாரக் கல்வி முறையால் சாதி வேற்றுமை என்பது மிக்க விரைவில் மறைந்து வந்திருக்கிறது. ஆனல் காந்தி யுகத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் நிலைமை வேறு. 1930ஆம் ஆண்டு வரையில்கூட 'சமபந்தி போஜனம்' என்பது நடைபெறுதற்கரிய ஓர் அருஞ் செயலாகக் கருதப்பட்டது. அப்போது இது நடந்தால் இதற்குப் பெரிய பிரசாரமும் செய்யப்பட்டது. ஆனல்,

பெரிய புராணத்தில் சேக்கிழார் முயன்று இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையை நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறார். ஆதி சைவப் பிராமணர் ஆகிய சுந்தரர் உருத்திர கணிகையர் வகுப்பில் பிறந்த பரவையை மணந்து அவர் வீட்டில் வாழ்கிறார். அப்போது ஆரூர் வந்த சேர மன்னரான சேரமான் பெருமாளைச் சுந்தரர் தம் இல்லத்தில் அமுது செய்விக்க எண்ணிப் பரவையிடம் சொல்லுகிறார். அவரும் இரண்டு பரிகலங்கள் திருத்தி வைத்தார். நம்பி பெருமாளை நோக்கி 'உடன் அமுது செய்தருள வேண்டும்' எனவும், பெருமாள் அது முறையன்று என்று மனத்தில் எண்ணி வெருளுகிறார். அப்போது சுந்தரர் அவருடைய கையைப் பிடித்து அமர்த்தி உடனே இருக்கச் செய்தார். அதன்மேல்தான் அவரும் உடன் உண்ணலானார் (3826 – 8). இங்கு நாம் அறிவது, அக்காலத்தில் சிவாசாரியரும் மன்னரும் உடன் உண்ணும் வழக்கம் இல்லை; ஆனால் இறைவன் அருள் வெள்ளத்தில் மூழ்கியவர்களுக்குச் சாதி வேற்றுமை இல்லாத நிலைபற்றி, மேல் நிலையரான சுந்தரர் வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கி அரசர் உடன் உண்கிறார். படைப்பவரோ உருத்திர கணிகை. சேக்கிழார் திட்டமிட்டு அன்றைய ஒரு சமபந்தி போஜன நிலையை இவ்வாறு நமக்குத் தெளிவாக அறிவுறுத்துகிறார்.

திருக்கூட்டத்தாரை வழிபடாமைக்காக விறன் மிண்டரும், இறைவனைப் பரவைபால் தூதனுப்பியதற்காகக் கலிக்காமரும், இறைவன் அருள் பெற்ற சுந்தரரைக் கடிந்து பேசுகிறார்கள்; இது இன்றும்கூட நினைத்துப் பார்க்க ஒண்ணாத நிலை. இறைவன் அருள் பெற்றவரை எவரும் கண்டிக்கத் துணிவார்களா?

சேக்கிழார் வாக்கில் வரும் மற்றொரு சிறப்பான சொல்லாட்சியை இங்கு எடுத்துக் காட்டத் தோன்றுகிறது. ஐயர் என்ற சொல் பிற்காலத்தில் பிராம்மணர் என்ற பொருளுடையதாக ஆகியிருக்கிறது. ஆனால் முற்காலத்தில்

ஆன்றவிந்தடங்கிய பெரியோரைக் குறிக்கும் சொல்லாக இருந்திருக்கிறது (தொல்காப்பியம்). ஆனால் சேக்கிழார் இச் சொல்லை இரண்டு தன்மையில் ஆளுகிறார். ஒன்று இறைவனைக் குறிப்பிடுவதற்கு: மன்றுளே மாலயன் தேட ஐயர் தாம் வெளியே ஆடுகின்றார்; புவனங்கள் உய்ய ஐயர் பொங்கு நஞ்சு உண்ண; ஆறு சூடிய ஐயர்; ஆரம் என்பு புனைந்த ஐயர்; கண்ணப்பர் ஐயர் மருங்கு நின்று அகலா நின்றார்; கண்ணப்பர் கையை ஐயர் உற்று முன் பிடிக்கும்போது; ஐயர் பெருங்கருணைத் திறம்; ஆட்கொளும் ஐயர்; ஐயர் திருவடி நிழல் அருளாகிக் குளிர்ந்தது; ஆறுலவு செய்ய சடை ஐயரருளாலே — இவை ஒரு தன்மை. இத்தொடர்களில் ஐயர் என்பது சிவபெருமானைக் குறிக்கிறது. மற்றொரு தன்மை, ஐயர் என்ற சொல்லை வேடரான கண்ணப்பரையும், தீண்டாத குலத்தினரான திருநாளைப் போவாரையும், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரையும் குறிக்க உபயோகித்தல். கண்ணப்பரைக் குறிப்பிடும்போது, 'அச்சாரலைத் தொடக்கறுக்க ஏகும் ஐயர்' என்றும்,

நாணனும் அன்பும் முன்பு நளிர்வரை ஏறத் தாமும்
பேணு தத்துவங்க ளென்னும் பெருகு சோபானம் ஏறி
ஆணையாம் சிவத்தைச் சார அணைபவர் போல, ஐயர்
நீள்நிலை மலையை ஏறி நேர்படச் செல்லும் போதில்

என்றும் கூறுகிறார். இரண்டிடங்களிலும் ஐயர் என்ற சொல்லின் பொருள் வேடரான கண்ணப்பர் ஆகும். இனி, தில்லை வாழ்ந்தணர்கள் திருநாளைப்போவார் முன்பு சென்று, 'ஐயரே, அம்பலவர் அருளால் இப்பொழுது அணைந்தோம்' என்கிறார்கள்: இங்குச் சொல்வோர் அந்தணர், ஐயர் ; சொல்லப்பட்டவர் தீண்டாத வகுப்பினர். அடுத்து மூன்றாவதாக, திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரை நோக்கிச் சம்பந்தர், 'ஐயர், நீர் உளமகிழ இங்கணைந்த உறுதியுடையோம்' என்றும், 'ஐயர் நீர் அவதரித்திட இப்பதி

அளவில் மாதவம் முன்பு செய்தவாறு' என்றும், 'ஐயரே, உள்ள இசை அளவினுல் நீர் ஆக்கிய இக் கருவியினைத் தாரும்' என்றும், 'ஐயர் நீர் யாழ் இதனை முரிக்குமதென்?' என்றும் சொல்கிருர்; இங்கும் சொல்பவர் ஐயர், சொல்லப்பட்டவர் தீண்டாத வகுப்பினர். சேக்கிழார் வேறு குலத்தில் உதித்த தொண்டர்களை ஐயர் என்று குறிப்பிட்டதாகத் தெரியவில்லை. இங்கு இம் மூன்று தாழ்ந்த குலத்தாரையும் ஐயர் என்ற சொல்லால் அவர் நினைந்தே குறிப்பிடுகிருர். இதன் கருத்து என்ன? இவர்கள் குலத்தால் தாழ்ந்தவராயினும், இறையன்பால் பெரியவர், ஆதலால் ஐயர் என்பதாகும். ஆகவேதான் பிராமணரைக் கொண்டே ஐயர் என்று சொல்விக்கிருர்.

நமிநந்தியடிகள் வரலாற்றில், தீட்டு என்னும் தீண்டாமை பற்றிய ஒரு விளக்கம் தருகிருர். ஆரூரில் பெருமான் திருமணலிக்கு எழுந்தருளியபோது, 'யாவர் என்னுது எல்லாக் குலத்திலுள்ளோரும்' உடன் சேவித்தார்கள். இவரும் சேவித்தார். இல்லம் சேர்ந்தபின், பூசை செய்க என்று மனைவியார் சொல்லவும், இவர் தம்மை இழிவு (தீட்டு) தொடர்ந்தது என்றும், ஆதலால் நீராடியே பூசனை செய்யவேண்டும் என்றும் சொன்னுர். மனைவியார் நன்னீர் கொணரச் சென்றபோது, இவர் அயர்ச்சியால் கண்மூட, கனவில் ஆரூர்ப் பெருமான் 'மறையோய், ஆரூரில் பிறந்தார் எல்லாம் நம் கணங்கள் ஆன பரிசு காண்பாய்' என்று காட்டினுர். பிறகுதான் நீலநக்கர் நல்லுணர்ச்சி பெற்று, அவர்களிடையே சாதி வேற்றுமையில்லை என்று உணர்கிருர்.

இவ்வுதாரணங்களால், சேக்கிழார் பெருமான் தீண்டாமையைச் சிவஞானிகள் வாழ்க்கையிலிருந்தும் தம் உள்ளத்திலிருந்தும் சொல்லிலிருந்தும் எவ்வளவு தூரம் விலக்கிவைத்தார் என்பது நன்கு விளங்கும்.

சமூக சேவை

செல்வத்துப் பயனே ஈதல் என்ற சமதர்மக் கருத்தையும் சேக்கிழார் ஓரிடத்தில் நடத்திக் காட்டுகிருர். சுந்தரர் வேண்டியதன்மேல், இறைவன் ஆணையால் பூதகணங்கள் குண்டையூர்க் கிழார் தந்த நெல் மலையைத் தம்மிடம் சேர்ப்பித்தமை கண்ட பரவையார், அதை எடுத்து அடக்கம் செய்வதற்குத் தமக்கு இடம் இல்லாமையை உணர்ந்து, நகரிலுள்ளார் தங்கள் மனை எல்லைக்குட்படும் நெல்லை அவரவர் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று அறிவிக்கிருர். 'இன்று உங்கள் மனை எல்லைக் குட்படும் நெற்குன்றெல்லாம், பொன்தங்கு மாளிகையிற் புகப்பெய்து கொள்க' என முரசறைவித்தார்.

அப்படியே இறைவன் சுந்தரருக்குப் பொதி சோறு அளிக்கிருர். அவருடைய பசி நீங்குகிறது. இது சேக்கிழாருக்குப் போதவில்லை; பசித்து அங்கு வந்தவர் அனைவருடைய பசிப்பிணியும் நீங்குகிறது என்கிருர்:

எண்ணிறந்த பரிசனங்கள் எல்லாரும் இனிதருந்தப்
பண்ணியபின் அம்மருங்கு பசித்தணைந்தார் களும் அருந்த
உண்ணிறைந்த ஆரமுதாய் ஒருகாலும் உலவாதே
புண்ணியனுர் தாமளித்த பொதிசோறு பொலிந்ததால்.

இவ்வாறு சேக்கிழார் உலகனைத்தையும் இன்புறுத்துவதையே நோக்கமாய்க் கொண்டு பாடுகிருர்.

இங்கு ஒரு நுட்பம் சொல்லத் தோன்றுகிறது. இறைவன் சேவையும் அடியவர் சேவையுமே பெரிய புராணத்தின் உயிர்நாடி. எனினும், சேக்கிழார் அடியவர் சேவை என்பதை மக்கட்குச் சேவை என்பதாக விரிப்பதையும் காண்கிருேம். புராணம் முழுமையுமே இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாமாயினும், சம்பந்தர் வாழ்க்கையொன்றைமட்டும் இங்குக் குறிப்பிட்டால் போதும். அவர்

தமக்கென்று இறைவனை யாதும் வேண்டவில்லை. ஆனால் உலகத்துள்ள உயிர்களின் இடர் நீங்க இறைவன் அருளை வேண்டுகிறார். அவர் குழந்தைப் பருவமாதலால், பரோபகார உணர்ச்சி ஓங்கி நிற்பது இயல்பேயாகும். கொல்லி மழவன் மகளுக்குற்ற முயலகன் நோய் தீர்த்தல், செங்குன்றூரில் அடியவருக்குற்ற குளிர் நோய் நீக்குதல், மருகலில் வணிகனுடைய விடத்தைப் போக்கல், வீழிமிழலையில் வாசிதீரக் காசு பெறுதல், பாண்டியநாட்டில் சமண சமயம் போக்குதல், கொள்ளம்பூதூரில் ஓடம் செலுத்துதல், ஓத்தூரில் ஆண்பனை பெண்பனையாக்குதல், மயிலையில் எலும்பைப் பெண்ணாக்குதல், நல்லூர்ப் பெருமணத்தில் பதிகத்தால் அனைவருக்கும் தீக்கைபுரிந்து சோதியுட் செலுத்துதல் – ஆகிய எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் பிறர் நலம் கருதிச் சம்பந்தரால் செய்யப் பெற்றவையாகும். விரிவஞ்சி இவற்றுக்குரிய பாசுரங்களை இங்குச் சொல்ல வில்லை. இறைவனிடம் பொற்றாளம், முத்துச் சிவிகை, முத்துப் பந்தர், முத்துச் சின்னங்கள் முதலிய பலவும் இவர் பெற்றார் என்பது உண்மையே. இவற்றை இவர் கேட்கவில்லை; இவை யாவும், இளம் பிள்ளையாகிய இவர் துயர் உறாதிருக்கவேண்டி இறைவன் தாமாக இவருக்கு அளித்தவை.

ஒன்று கேட்கலாம்: சம்பந்தர் ஆவடுதுறையில், தம் தந்தையார் யாகம் செய்யவேண்டிப் பொன் கேட்டுப் பெறவில்லையா என்று. உண்மை. இதைச் சேக்கிழார் சொல்கின்ற பாணியே வேறு. நாவுக்கரசரை முதல் முறை சந்தித்தபின், சம்பந்தர் தல யாத்திரை செய்யத் துணிகிறார். அப்போது தந்தையார், “நான் யாகம் செய்யவேண்டும். எனினும், சில நாள் உடன் வருகிறேன்” என்று கூறுகிறார்.

பெருகுவிருப் புடன்நோக்கிப் பெற்றகுலத் தாதையாரும்
அருமையால் உமைப்பயந்த அதனுல்பிரிந் துரைவாற்றேன்
இருமைக்கும் இன்பம்அளிக்கும் யாகமும்யான் செயவேண்டும்
ஒருமையில் இன்னம் சிலநாள் உடன்எய்துவேன்
என்றுரைத்தார்.

நாள் பல கடந்து இவர் ஆவடுதுறை பணிந்தேத்தியிருந்த போது, வேள்வி செய்தற்குரிய காலம் நெருங்கிவந்தமை யுணர்ந்து தந்தையார் தாம் மீள்வதன்பொருட்டு, 'அரும் பொருள் பெற எதிர்நின்று' பொருள் கேட்கிறுர். அப்போது சம்பந்தர் முந்தை நாளிலே தந்தையார் தம்மிடம் யாகம் பற்றி மொழிந்தமை நினைவுபடுத்திக் கொள்கின்றுர். தாம் பொருள் கொடுக்கவேண்டும் என்ற கடமையையும் உணர்கின்றுர். (இவ்வாறு சேக்கிழார் பழைய நிகழ்ச்சி யொன்றைச் சிருட்டித்து அதனேடு இன்றைய நிலையைத் தொடர்பு படுத்திக் காட்டுவது மிக்க நயமானது.) 'அந்த மில் பொருளாவன ஆவடுதுறையுள் எந்தையார் அடித் தலங்களன்றே?' எனத் துணிந்து, கோயிலை அடைந்து பதிகம் பாடுகிறுர்:

இடரினும் தளரினும் எனதுறு நோய்
தொடரினும் உனகழல் தொழுதெழுவேன்
கடல்தனில் அமுதொடு கலந்த நஞ்சை
மிடறினில் அடக்கிய வேதியனே

இதுவோ எமையாளுமாறு ஈவதொன்றெமக்கில்லையேல்
அதுவோ உனதின்னருள் ஆவடுதுறை அரனே.

இப்பாடலில் வரும் 'ஈவதொன்று எமக்கில்லையேல் அதுவோ உனது இன்னருள்' என்ற தொடருக்குச் சேக்கிழார் கூறும் பொருள் நாம் பொதுவாக நினைப்பதினும் வேறுனது. "எனக்கு நீ பொருள் தராவிட்டால் அதுவோ உன்னுடைய அருள்?" என்று தான் சாமானியமாக நாம் எண்ணுவோம்.

சேக்கிழார் புராணத்துள் சொல்லும் பொருள் வேறு—'என்னை வந்து வேண்டியவருக்குக் கொடுப்பதற்கான பொருள் என்னிடம் இல்லை. உனது திருவடியன்றி எனக்கு வேறு பற்றில்லை' என்பது சேக்கிழார் சம்பந்தர் பாடலில் வரும் தொடருக்குத் தரும் விளக்கம். பாடல் பின் வருவது :

சென்று தேவர்தம் பிரான்மகிழ் கோயில் முன்பெய்தி
நின்றும் போற்றுவார், 'நீள்நிதி வேண்டினர்க் கீவது
ஒன்றும் மற்றிலேன், உன்னடி அல்லதொன் றறியேன்'
என்று பேரருள் வினவிய செந்தமிழ் எடுத்தார்.

இவற்ருல் நாம் பெறுவது, சம்பந்தர் தம்மிடம் கேட்டவருக்குக் கொடுக்கப் பொருள் இல்லை என்று குறைபட்டார் என்பதே; தமக்குப் பொருள் வேண்டும் என்று இறைவனை இவர் வேண்டவில்லை.

சமூகசேவை என்று கருதத்தக்க சம்பந்தருடைய செயல்களைத் தொடக்கத்தில் குறிப்பிட்டோம். அவற்றை மூன்ருகப் பாகுபடுத்தலாம். தனிப்பட்டவருக்குத் தொண்டு, ஒரு சமூகத்திற்குத் தொண்டு, நாட்டுக்கு அல்லது உலகத்துக்குத் தொண்டு என. முயலகன் நோய் தீர்த்தல், விடம் போக்குதல், ஆண்பனை பெண்பனை யாக்குதல், எலும்பைப் பெண்ணுக்குதல் – இவை தனியொருவருக்குச் செய்த சேவை யாகும். செங்குன்றூரில் குளிர் சுரம் நீக்குதல், வீழிமிழலையில் பஞ்சம்தீரக் காசு பெறுதல், ஓடம் செலுத்துதல் – இவை அடியவர் கூட்டத்துக்குச் செய்த சேவை. மதுரையில் சமணக் குறும்படக்கியது நாட்டுக்கும் உலகத்துக்கும் செய்த சேவையாகும்.

சேக்கிழார் காட்டும் பொதுமை

உலகெலாம் என்று தொடங்கி உலகெலாம் என்றே சேக்கிழார் முடித்த இந்நூலின் கருத்தென்ன? தமிழ் என்ருே, தமிழ் நாட்டில் ஓரிடமான தில்லை என்ருே,

இறைவன் அடி எடுத்துக் கொடுக்கவில்லை. எனவே, இது உலகெலாம் ஆட்சி புரியத்தக்க நூலென்று பொருளாகாதா? கண்ணப்பரை அன்பு பிழம்பாய்த் திரிவார் என்று சேக்கிழாரே பாடியதுபோல இந்நூல், அன்பு பிழம்பாகிற நூல்; அன்பே சிவம் என்றதன் வாரிசு. வரலாறுகளைச் சொன்னதனால் இது முற்றும் வரலாற்று நூலல்ல. வரலாற்றுக்கும் ஆழத்தில் உள்ள அடிப்படை மனித இதய நெகிழ்ச்சியை உருக்கமாய்ச் சொல்வது: சொல்வதில் வரலாற்றுண்மையும் உண்டு, செய்யுளின்பமும் உண்டு, காப்பிய நயமும் உண்டு, சமய தத்துவமும் உண்டு. இத்தனையும் கடந்த, இத்தனையும் உள்ளடக்கிய, ஒருநிலையே இந்தப் புராணம். வாக்கு மனங்கடந்த வான் கருணையாளன் என்று கூறியதுபோல, இது வாக்கு மனங்கடந்த ஓர் அனுபவத்தை வாக்கால் காட்டுகிறது. இந்த அனுபவம் மனிதகுலம் முழுமைக்கும் பொது அல்லவா?

திருத்தொண்டர் புராணம் ஒரு தமிழ்த் தேசியக்காப்பியம் என்று சொல்வர்.[1] சொல்லப்பட்ட தொண்டர் அனைவரும் தமிழ்நாட்டினரே. சுந்தரருக்குப் பிறகு நம்பியும் சேக்கிழாரும் தாங்கள் அறிந்த வரையில் வரலாறுகளைத் தெரிந்து சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். இளம் பருவத்தில் குறிக்கோள் இல்லாது கெட்டேன் என்று அப்பர் பாடினார் அல்லவா? இவர்கள் அனைவரும் குறிக்கோள் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள். ஆண்டவனை வேண்டிய அன்பு ஒன்றே இத்தனைப் பேரையும் ஆட்கொண்டது. இவர்கள், நெஞ்சத்தில் அன்பைத் தேக்கினவர்கள். தொண்டு வாழ்க்கையே அன்றி, வீடும் வேண்டா விறல் உடையவர்கள். தங்கள் குறிக்கோளுக்கு இவர்கள் அனைத்தையும் அர்ப்பணித்தார்கள். செய்த செயல் பெரியதன்று! செயலின் அடிப்

1 பார்க்க: பெரியபுராணம் — 'உலகப் பொது நூல்': தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார்.

படையான தொண்டுமனமே பெரிது. செய்த பணி கோவணமாயினும், மண்ணேடாயினும், துணி வெளுப்பதாயினும், சோறளிப்பதாயினும், அந்தத் தொண்டில் இவர்கள் சித்தத்தைச் சிவமாக்கி விட்டார்கள். எல்லோருக்கும் முடிவு வெற்றி; உயிரைக் கொடுத்தவருக்கும் வெற்றி.[1] தொண்டில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை. தொண்டு செய்ய முடியாதவர்கள் உள்ளத்தாலேயே தொண்டு செய்தார்கள். வாயிலார் உள்ளத்தால் பூசைசெய்தார். பூசலார் உள்ளத்தால் கோயில் கட்டினர். இவர் கட்டிய கோயிலே பெருமானுக்குப் பெருங் கற்கோயிலைவிட உவப்பாயிருந்தது என்று புராணத்தாலும் கல்வெட்டினுலும் அறிகிறோம்.

இத்தகைய ஒரு கருத்து இவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தின் பின்னர்கூட, ஒரு படிப்பினைபோல உலகத்தில் உலவி வந்திருக்கின்றது. பிட்டுக்கு மண்சுமந்த பெருமான் அந்த இடத்தில் அருள் செய்து முத்தி கொடுத்தது, ஏழை வந்திக்கு என்பதை நினைக்கவேண்டும். இராசராசன் பெருங்கோயில் கட்டியபோது, பெருமான் அவன் கனவில் தோன்றி 'நாம் நீர் மோர் வார்த்த கிழவியின் நிழலில் இருக்கிறோம்' என்று சொன்ன கதையையும் நினைக்கவேண்டும்.

புராணக்கதை புறச்செய்திகளைப் புனைகின்றது. ஆனல் நாம் அவற்றினூடே நுழைந்து அகச்செய்திகளை உணர வேண்டும். பெரியபுராணத்தில் விரிவாகச் சொல்லிய வரலாறுகளை, சேக்கிழாருக்குச் சிலகாலமே பின்வந்த திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவர், 'இவர்கள் வாதனையை அகமார்க்கத்தால் மாற்றினர்காண்' என்று சொல்லுகிறர்.

---

1 மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவர் அல்லர்கள் ; மாயாது
ஏந்திய கைகொடு இரந்தவர், எந்தாய் !
வீந்தவர் என்பவர் ; வீந்தவ ரேனும்,
ஈந்தவர் அல்லது இருந்தவர் யாரே ?

என்ற கம்பர் வாக்கை இங்கு நினைவுபடுத்திக் கொள்க.

மெல்வினை, வல்வினை என வினை இருவகை என்றும், இரண்டும் சிவதர்மம் என்றும் அவர் கூறுகின்றார். ஆனால் பெரியபுராணமானது, இந்த இரண்டு வகையும் எவ்விதப் பாகுபாடுமில்லாமல் கூறுகின்றது.

சேக்கிழார் நடப்பதை மட்டும் சொல்லவரவில்லை. நடக்கவேண்டியதையும் நடந்ததாகச் சொல்லுகிறார். இன்று நாம் பேச்சில் வீராவேசமாகப் பல சொல்லிவிடுகிறோம். ஆனால் அவற்றை ஒருபோதும் நடத்திக் காட்ட நினைத்ததில்லை. சேக்கிழார் காட்டும் தொண்டர்கள், நினைப்பதையெல்லாம் அந்தக் கணமே செய்து காட்டுகிறார்கள். சிவனடியார் வேடத்தோடு வந்த வேலைக்காரனை அடையாளம் கண்டுகொண்டு கரகநீர் வார்க்கத் தயங்கிய மனைவியின் கரத்தை வாளால் வெட்டிவிட்டுக் கலிக்கம்பர் மேலே ஆகவேண்டியவற்றைத் தாமே செய்கின்றார். இது ஓர் உதாரணம். எடுத்த காரியம் ஒன்றுதான் பொருள்; மற்றவையெல்லாம் புறம்பு. புறம்பை நீக்கிப் பொருளைப் பற்றி மனம் நடத்திக் கொண்டுபோகின்றது.

சேக்கிழார் பாடிய பெரியபுராணமானது, நடந்தவற்றை மட்டும் சொல்லிக்கொண்டு போகிற ஒரு பழங்கதையோ, வரலாறோ அல்ல; நடந்துகொண்டிருப்பனவற்றை மட்டும் கூறிவரும் தினக்குறிப்பல்ல; இனி நடக்கவேண்டியவற்றைச் சொல்லும் வெறும் சட்ட புத்தகமும் அல்ல; இவை மூன்றும் மட்டும் அல்ல: முன்னோருடைய பண்பாட்டையும் அருளையும் குழைத்து ஊட்டுகின்ற அமுதம். இந்த அமுதம் எல்லாருக்கும் வேண்டுவது, எல்லாக் காலத்தும் வேண்டுவது.

சேக்கிழார் புராணப் பாடல் ஒன்று இங்கு கருதத் தக்கது :

செப்பரிய பொய்யடிமை இல்லாதார், மெய்யில்
திருநீறு பூசுமுனி வரர்,உலகு தன்னில்
அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் – இவர்கள்தமிற் சிலபேர்
ஆய்ந்ததமிழ்ப் பேர்,சிலபேர் மலையாளர், சிலபேர்
தப்பாத தெலுங்கர்,சிலர் மற்றுளதே சத்தோர்,
தவஞ்செய்து பரகதியை அடைந்தவர்கள் சிலபேர்,
இப்போதும் இருந்தரனை வழிபடுவோர் சிலபேர்,
இனிமேலுந் திருமேனி கொடுவருவோர் சிலரே.

உமாபதி சிவம் இவ்வாறு பாடியிருப்பது இன்றுகூட நமக்கு மிகவும் வியப்பாயிருக்கும். அறுநூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் அவர் எப்படி இவ்விதம் பாட-முடிந்தது என்பதே வியப்பு. நம் கண்முன்னே நடக்கின்ற அற்புதங்கள் சிலவற்றை நாம் மறந்து விடுகின்றோம். நம்மிடையே வாழ்ந்து பல அற்புதங்களை மக்கள் உள்ளத்தில் நிகழ்த்திக் காட்டினர் காந்தி. அவரைக் குறித்து, பெருவிஞ்ஞானியான ஐன்ஸ்டின் பின்வருமாறு எழுதினர்: “ இத்தகைய ஒரு மனிதர் ஊனும் உடம்பும் பெற்று நிலவுலகில் நடமாடினர் என்பதை, பின்வரும் தலைமுறையார் ஒருநாளும் நம்பமாட்டார்கள் ”. நமக்கு நன்றாகத் தெரிந்த ஒரு செய்தியைக் குறித்து ஒரு விஞ்ஞானி இன்று உடன் காலத்தில் இவ்வாறு சொல்லு கின்றார் என்றால், ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே நிகழ்ந்தவற்றை நாம் நம்பத் தயங்குவதில் வியப்பில்லை.

உமாபதிசிவம் கூறியதை ஒரு வகையில் தழுவிப் பெரிய புராணக் கதைகள் கன்னடத்திலும் தெலுங்கிலும் பரவி யிருக்கக் காண்கிறோம். வசவண்ணர் காலத்தில் ஹரிஹரர் என்ற கன்னட வீர சைவப் புலவர் தமிழ்நாடு முழுமையும் சுற்றி நாயன்மார் செய்திகளை நேரில் அறிந்து பின்னர்க் கன்னடமொழியில் பாடினர். தெலுங்கில் பாவாணர் பலர் நாயன்மார்களைச் சிவபெருமானுடைய திருவோலக் கத்தில் பல பதவிகளில் அமர்த்திப் பாடுகிறார்கள். வட

மொழியிலும் கூட உபமன்னியு பக்த விலாசம், அகத்திய பக்த விலாசம் என்றெல்லாம் மொழி பெயர்க்கப் பெற்ற நூல்கள் பெரிய புராணத்தின் கதைகளே.

இத்தனையும் பார்க்கும்போது, இக்கதைகள் பலநாட்டு மக்கள் உள்ளத்தில் இடங் கொண்டிருப்பதை நோக்க, இவை உலகப் பொது நூலாகவே சேக்கிழாரால் கருதிப் பாடப்பட்டன என்று திட்டமாகச் சொல்ல முடியும்.

முடிவுரை

இதுவரை பெரியபுராணத்தைப் பல கருத்துக்களோடு ஆய்ந்து, காணும் செய்திகளைத் தொகுத்துக் கூறினோம். தன்னை மறந்து தன் நாமம் கெட்டுத் தலைவன் தாளைத் தலைப் பட்ட பெரிய பொருளைக் கூறியதால் இது பெரிய புராணம். எல்லாப் பொருளும் இதன்பால் உள; இதன்பால் இல்லாப் பொருள்ஒன்று இல்லையால். காவியச்சுவை விரும்புவோருக்கு இது ஒரு பெருங்காவியம். பக்தி கொண்டவர்களுக்கு இது பக்தி சுரக்கும் சுனை. ஞான நாட்டம் கொண்டவர்களுக்கு ஞானாசாரியன். தன்னை மறந்த அடிமைத் திறத்தில் நிற்போருக்குப் பயிற்சிச்சாலை. தமிழை விரும்புவோருக்குச் சிறந்த தமிழிலக்கியம். சீர்திருத்தம் விரும்புவோருக்குப் புத்துலகம் நாட்டும் கண்ணாடி. அல்லல் பட்டோருக்கு அமைதி தரும் அருள் நிழல். வாழ்க்கையில் துன்புற்றோருக்கு மனத்தைத் தூக்கி நிறுத்திப் பெருநம்பிக்கையூட்டும் ஊன்று கோல். ஆட்சிசெய்வோருக்குக் கடமைகளையும் செய்யும் முறையையும் உணர்த்தவல்ல அரசியற் சாசனம். நீதியாளருக்குச் சட்ட வரம்பு. இல்லறம் நடத்தும் இருபாலாருக்கும் காதலையும் அறத்தையும் ஒருங்கே புகட்டும் நல்லறநூல். துறவிகளுக்கு ஒரு தியாக நிலையம் பொதுமை விழைவோருக்குச் சர்வ உலக சமரசம் காட்டும் சாத்திரம். மறுமலர்ச்சி விழைவோருக்குப் பின்னும் சென்று எட்டுதற்கரிய பெருங்

குறிக்கோள். சுருங்கச் சொன்னால், இது தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கைப் பெருங்காப்பியம். யாரும் எதையும் இதிலிருந்து பெறலாம். தீயவனும் திருந்தலாம். கடையருக்கும் இங்குக் கடைத்தேற்றம் உண்டு. கடவுளின் பெயர் வேண்டும் என்பதற்காக இங்கு சிவம் சொல்லப்பட்டதேயன்றி, இச் சிவம் ஒரு நாமம் ஓருருவம் ஒன்றுமில்லாத, வாக்கு மனங் கடந்த, வான்கருணையாளனாகிய பரமாகிய, மெய்ப்பொருள்.

சிவஞான ஜனநாயகம்

சேக்கிழாருடைய காவியம் ஒரு பக்திப் பெருங்காப்பியம் என்று சொன்னோம். இறையன்பும் இறையடியாரன்புமே உயிர்நாடியாயுள்ள பெருஞ் சரிதம். இவர் இங்குச் சிருட்டிப்பது ஒரு புது ஜனநாயக உலகம். இவ்வுலகில் அனைவரும் சமமே. இன்று இந்தியக் குடியரசின் வாக்காள ராயிருக்க இரு தகுதிகள் – இந்தியக் குடிமகன் அல்லது குடிமகளாயிருத்தலும், இருபத்தொரு வயது கடந்திருத் தலும், வேண்டுமென்பர். அதுபோல, சேக்கிழாரின் ஜன நாயக அரசில் உரிமைபெற்றவர் இரண்டே தகுதியுடையவர் – ஒன்று தமிழ் மகன் அல்லது மகளாய்ப் பிறந்திருத்தல்; இரண்டு சிவபிரானிடத்து, சிவனடியாரிடத்து, சிவ சின்னங் களிடத்து, மாறாத அன்பு பூண்டிருத்தல். அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் சரிதத்தில் இவ்விரு தகுதிகளையும் காண்கிறோம்.

இந்த நாயன்மாருள் ஆடவரும் உள்ளனர், முன் குறிப்பிட்டவாறு பெண்களும் உள்ளனர். குழந்தைகளும் உள்ளனர்; சிறுத்தொண்டரின் மகனான சீராளதேவன், அப்பூதியின் பிள்ளைகளான திருநாவுக்கரசு பலர், அமர் நீதியோடு துலாக்கோல் தட்டில் ஏறிய அவர் புதல்வர், பூம்பாவை, சுந்தரர் முதலை வாயிலிருந்து மீட்ட பிள்ளை, சுந்தரர் தமது மக்களாக ஏற்றுக்கொண்ட கோட்புலி நாயனாரின் புதல்விகளான சிங்கடி வனப்பகை முதலியோர்.

சண்டேசரைக் கோயிலில் நாம் வழிபடும் கடமையுடையவர் களாதலால், அவரும் பெரியபுராணத்தில் ஒரு குழந்தை என்பதை மறந்து விடுகிறோம்; சிறிய பெருந்தகையார் என்றும், சிறிய பெருந் தோன்றலார் என்றும் சேக்கிழார் அவரைக் குறிப்பிடுகிறார். சம்பந்தரே குழந்தையல்லவா? மூன்று வயதில் சிவஞானப் பாலுண்டு 16 இல் முத்தியடைந்த திருஞான சம்பந்தரும், 81 வயதில் பூம்புகலூர்ப் "புண்ணியா உன்னடிக்கே போதுகின்றேன்" என்று சென்று மறைந்த அப்பரும் இருக்கின்றார்கள். அந்தணர் பன்னிருவர், ஆதி சைவர் நால்வர், வேளாளர் 13, முடியரசர் 6, குறுநில மன்னர் 5, வணிகர் 5, இடையர் 2, ஏகாலியர், குயவர், சாலியர், சான்றார், செக்கார், நுளையர், பாணர், புலையர், வேடர், மாமாத்திரர் – ஆகியோர் ஒவ்வொருவர். மரபறியா தவர் அறுவர்; இனி இவர்களில் சோழநாட்டினர் 31, நடுநாடு 8, தொண்டைநாடு 7, பாண்டிநாடு 4, மலைநாடு 2, கோனாடு, மழநாடு 1; நாடு குறிக்கப்படாதவர் 9 பேர். இவர் அனைவரும் தமிழ் நாட்டினரே. இது குலத்தாலும், வயதாலும், பால் பிரிவாலும், இடத்தாலும் பெறும் ஜனநாயகத்தைக் காட்டும்.

வழிபாட்டு முறையாலும் இவர்கள் எவ்வளவோ வேறு பட்டவர்கள். அப்பூதி, கணநாதர், சோமாசி மாறர் போன்ற பன்னிருவர் குருவருளால் முத்தி பெற்றார். சிவனடியார் வழிபாட்டால் முத்தி பெற்றார் காரைக்காலம்மை, அமர்நீதி மெய்ப் பொருள் முதலான பத்தொன்பதின்மர். சிவலிங்க வழிபாட்டால் முத்தியடைந்தோர் ஏனைய முப்பத்திருவர். திருமுறைப் பாடல் பாடினோர் திருமூலர், அம்மை, சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், சேரமான், ஐயடிகள் காடவர் கோன் ஆகிய எழுவர். கொள்கைக்காக உயிரைத் துறந் தவர் ஏனாதிநாதர், புகழ்ச் சோழர், மெய்ப் பொருள் ஆகிய மூவர். வல்வினை செய்து உயர்ந்தோர் ஏயர்கோன்,

எறிபத்தர், மூர்த்தி, கண்ணப்பர் முதலான பதினெழுவர். காலத்தால் மிகவும் பழமையான வரலாறுகள் கண்ணப்பர் சண்டேசர் என்ற இருவர் வரலாறுகள்; இவ்விரு வரலாறுகளும் சம்பந்தருக்கு ஆயிரம் ஆண்டு முற்பட்டிருத்தலும் கூடும்; பின்னும் எழுவர் சம்பந்தருக்கு முற்பட்டவர். அவர் காலத்தோர் அப்பர், அப்பூதி, முருகர், சிறுத்தொண்டர் போன்ற பன்னிருவர்; அவருக்குப்பின்னர் சுந்தரமூர்த்தி காலத்திலும் இருந்தவர் சேரமான், கோட்புலி, நரசிங்கமுனையரையர் போன்ற பதின்மூவர். காலம் தெரியாதோர் ஏனைய இருபத் தொன்பதின்மர். எனவே இவர்கள் அனைவரும் காலத்தால் எவ்வாறு வேறுபட்டவர் என்பதை நன்குணரலாம். கூட்டமாக உள்ள அடியாரைப் (தொகையடியார்) பார்க்கும்போது, முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவாரும் தில்லைவாழந்தணரும் சிவாசாரியர். ஏனைய ஏழு கூட்டத்தாரில் எல்லாக் குலத்தாரும் அடங்குவர்.

எனினும், அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார் என்ற ஒரு தொகையடியார் புராணத்தைக் கூறுமிடத்தில், இவர்கள் யாவர் என்று சேக்கிழார் ஒரு பாடலால் விளக்குகின்றார் இது பற்றி நம்பியந்தாதியில் விளக்கமில்லை:

மூவேந்தர் தமிழ்வழங்கு நாட்டுக் கப்பால்
முதல்வனார் அடிச்சார்ந்த முறைமை யோரும்,
நாவேய்ந்த திருத்தொண்டத் தொகையிற் கூறும்
நற்றொண்டர் காலத்து முன்னும் பின்னும்,
பூவேய்ந்த செஞ்சடைமேல் அடம்பு தும்பை
புதியமதி நதிஇதழி பொருந்த வைத்த
சேவேந்து வெல் கொடியான் அடிச்சார்ந் தாரும் -
செப்பிய அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார் தாமே.

இங்கு, சேக்கிழார் சொல்வது, 'தமிழ் வழங்கும் நாட்டுக் கப்பால் முதல்வனார் அடிச் சார்ந்த முறைமையோர்' என்பதும், காலத்தால் திருத்தொண்டத் தொகையில் கூறும்

தொண்டர் காலத்துக்கு முன்னிருந்தாரும் பின்னிருந்தாரும் என்பதும்; இவர்கள் அனைவரும் அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் என்பது கருத்து.

இங்கு சேக்கிழார் உபயோகிக்கும் சொற்களை நன்கு கருதவேண்டும். அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார் இருவகை. முதல் வகை தமிழ் வழங்கும் நாட்டுக்கு அப்பால் உள்ளவர்கள். இவர்கள் 'முதல்வனார் அடிச்சார்ந்த முறைமையோராவர்', இங்கு நம்மாசிரியர் சிவபெருமான் அடிச் சார்ந்தார் என்று இறைவனுடைய சிறப்புப் பெயரைச் சொல்லவில்லை. ஆகவே, இவர்கள் எந்தச் சமயத்தராய் இருந்தாலும், இவர்கள் அனைவரும், சைவர்களைப் பொறுத்த வரையில், அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் என்று சுந்தரரால் போற்றப்பெற்ற தொண்டர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். உதாரணமாக நாம் சொல்லக்கூடியவர்கள், இருபத்து நாலு மணி நேரமும் இறைஉணர்வே கொண்டு வாழ்ந்த காந்தியடிகள்; காளிதேவியின் அடிமையாக இருந்த இராம கிருஷ்ண பரமஹம்சர்; ஒரு கன்னத்தில் அடித்தால் மற்றொரு கன்னத்தையும் காட்டு என்று சொன்ன ஏசுநாதர்; எல்லா உயிர்களையும் இறைவன் வடிவாய்க் கருதி அன்பு செய்த அஸ்ஸிஸி நகரத்து பிரான்ஸிஸ் முனிவர் – ஆகிய அனைவரும் சைவர் வணங்கத் தக்க நாயன்மாரே. 15ஆம் நூற்றாண்டில் தென்காசிக் கோயில் கட்டிய பராக்கிரம பாண்டியன் பிற்காலத்தில் எப்போதேனும் திருப்பணி செய்பவர்களுக்கும் சேர்த்து, 'வாராததோர் குற்றம் வந்தால் அப்போதே வந்தங்கு அதனை ஒழித்துப் புரப்பார்களைப் பாரோர் அறியப் பணிந்தேன் பராக்கிரம பாண்டியனே' என்று பாடி வைத்தமைபோல, நம் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார் அடியார்க்கும் அடியேன் என்று பாட, சேக்கிழார் பெருமான் இத்தொடருக்கு இவ்வளவு அருமையான விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறார்.

இனி, பாடலின் இரண்டாம் பகுதி. சுந்தரர் காலத்துக்கு முன்னும் பின்னும் ‘சேவேந்து வெல்கொடியான் அடிச் சார்ந்தாரும் அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார்’ என்பது இக்கருத்து. சங்ககாலம் முதலிய காலங்களில் நாம் காண்கின்ற சைவப் புலவர்களும் சைவ அரசர் அடியவர் போன்ற பெருமக்களும், சைவர்களாகவே வாழ்ந்து நாடெங்கும் மலைமலைகளான சிவாலயங்களைக் கட்டி நாடெங்கும் சிவமணம் கமழச்செய்த சோழமன்னர்களும், செம்பியன்மாதேவி போன்ற அரசியரும், சைவ நாயன்மாரே ஆவர். செம்பியன்மா தேவியார் வரலாற்றை அறிந்தவர்கள் தங்கள் இல்லத்தில் அவர் திருவுருவம் வைத்துப் பூசிப்பர் என்பது உறுதி. அவர் சேக்கிழாருக்கு நெடுங்காலத்துக்கு முன் வாழ்ந்தும்கூட, அவரை நாயன்மார் வரிசையில் இவர் சேர்க்காத காரணம், அவர் திருத்தொண்டத் தொகையில் கூறப்பெறுததொன்றே.

இனி, பிற்காலத்தவராய உய்ய வந்த தேவர், ஒட்டக்கூத்தர், மெய்கண்டார், அருள்நந்தி, அவ்வையார், அருணகிரி, கச்சியப்பர், தாயுமானவர், பரஞ்சோதியார் போன்ற எண்ணற்ற பெருமக்கள் இந்த வரிசையில் சேரத் தக்கார்.

அப்பாலும் என்பதைச் சைவ சமயத்துக்கு அப்பாலும் இருந்து கடவுளை வழிபட்டவர் என்று நாம் பொருள் கொண்டால், உலக முழுமையும் உள்ள இறையடியார்களை ஒரு குலமாகத் தழுவிக் கொண்டவர்கள் ஆவோம். ஆன்மார்த்தத் துறையில் ஒரே குலம் என்ற கொள்கையும் இதுவே. இதற்குச் சமயாசாரியர் இருவர் சம்மதமும் உள்ளது என்பதை, ‘புத்தன் மறவாதோடி எறி சல்லி புது மலர்கள் ஆக்கினன் காண்’ என்ற திருத்தாண்டகத்தாலும், ‘உமைபங்கன் கழலே மறவாது கல்லெறிந்த சாக்கியர்க்கும் அடியேன்’ என்ற திருத்தொண்டத் தொகையினாலும் அறியலாம்.

தொடக்கத்தில், சேக்கிழார் காட்டுகின்ற சிவஞான ஜனநாயகத்தில் இடம்பெற இரு தகுதிகளை யாம் குறிப்பிட்டோம் — தமிழ் நாட்டில் பிறக்கவேண்டும், சிவபிரான் சிவனடியாரிடத்து அன்பு பூண்டொழுகவேண்டும் என்பன அவை. இரண்டிலிருந்துமே சேக்கிழார் விதிவிலக்குத் தருகிறார்; எந்த நாட்டிலும் பிறந்திருக்கலாம், எந்தத் தெய்வத்தையும் வழிபடலாம்: ஆனால் வழிபடுவதே முக்கியம்.

இதுவே சேக்கிழார் செய்த பெரியபுராணம் என்ற பக்திக் காவியம் காட்டுகின்ற சிவஞான ஜனநாயகம். இத்தகையதொரு ஜனநாயகம், தமிழ் இலக்கியத்தில் மட்டுமன்றி, உலக இலக்கியங்களிலும் வேறு எங்குமே காண்பதற்கியலாது.

பெரியபுராணமும் பிற்காலமும் – மாகேசுர பூசை

சேக்கிழார் பெரியபுராணம் பாடிய பின், தமிழ் நாடெங்கும் மாகேசுர பூசை என்ற அடியவர் வழிபாடு மிகவும் விரிவாக நடைபெறலாயிற்று. முதலாவதாக, பெரிய சிவாலயங்களில் அறுபத்துமூவர் சிலைகள் அமைக்கப் பெற்றன. இதற்கு முந்திய நிலையில், நால்வர் சிலைகள் கோயில்களில் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டிருந்தன. இவற்றோடு அந்தந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்த நாயன்மார் சிலைகளும் எழுந்தருளுவிக்கப்பெற்றிருந்தன – அம்பர் மாகாளத்தில் சோமாசிமாறர், திருச்செங்காட்டங்குடியில், சிறுத்தொண்டர் – என்போரைக் குறிப்பிடலாம். சேக்கிழாருக்குப் பின்னரே அறுபத்துமூவர் சிலைகள், கல்லிலும் செம்பிலும் வழங்கப் பெறலாயின. அடியவர் வழிபாடு ஆலயத்திலும் வீட்டிலும் நடைபெற்றன. அடியவர் முத்தியடைந்த தினங்களில் அவர் பொருட்டு அடியவர்களை அழைத்து அவர்களுக்கு முறையாக வழிபாடாற்றி விருந்துணவு அளித்தல் மாகேசுவர

பூசை எனப்படும்; மகேசுவரன் அடியார் மாகேசுவரர். மாகேசுவர பூசை செய்யும் முறை முதலியன ஆறுமுக நாவலர் உரைநடைப் பதிப்பில் விளக்கமாகச் சொல்லப் பட்டுள்ளன. பூசையின்போது, அடியார்களுக்கு நாயன்மார் உணவளித்தார்கள் என்ற செய்தியைச் சொல்லுகின்ற பெரியபுராணப் பாடல்களை, வந்திருக்கின்ற அடியார் ஓதுவது சம்பிரதாயம். இவ்வாறு சொல்லப்பெறும் பாடல்கள் சுமார் பதினைந்து உள்ளன.

இவற்றினும் சிறப்பாக, நாட்டுப்புறங்களில் அதிகம் கல்வியறிவு இல்லாத மக்கள், பொருள் யாசித்துப் பெற்றுச் சிறுத்தொண்டர் முத்தியடைந்த நாளன்று சிறப்பாகச் சிறுத்தொண்டர் பூசையும் ஏழைகளுக்கு உணவளித்தலும் செய்கிறார்கள். இது நடப்பது சித்திரை மாதம் பரணி நட்சத்திரம். அம்மாதம் உழவுத்தொழில் செய்கின்ற மக்களுக்கு வேலையில்லாத காலம். தெருக்களில் இந்த விழா நடத்துபவர் பலர் கூட்டமாகச் சேர்ந்து சிறுத்தொண்டர் வரலாற்றைக் கீர்த்தனமாகப் பாடிக் கொண்டும் நாடகமாக ஆடிக்கொண்டும் வருவார்கள்.[1] இந் நிகழ்ச்சி சிறுத்தொண்டர் அமுதுபடையல் என்று பெயர் பெறும். இதைச் சோழ நாட்டில் ஊர்தோறும் இன்றும் காணலாம்.

---

1 எமது உறவினரான முதியவரொருவர் சுமார் 40 ஆண்டு களுக்கு முன் வரை எமது வீதியில் சிறப்பாகச் சிறுத்தொண்டர் குருபூசை நிகழ்த்தி வந்தார்.

அரகர சிவசிவ சம்போ – இங்கு
அரனடி யார்க்கன்னம் அளிப்பாரும் உண்டோ

என்று அவருடைய பஜனைக்கூட்டத்தார் வீதியில் 50 ஆண்டுகளுக்கு முன் பாடி வந்தது இன்னும் எம் காதில் ஒலிக்கிறது.

சேக்கிழார் கூறும் பெயர்களையும் பொருள்களையும் அப்படியே வைத்தும் தழுவியும் மாற்றியும் கதைகள் புனைந்து நூல் செய்யப்பட்டிருப்பதை வீர சைவ மரபில் காண்கிறோம். குரு லிங்க சங்கமம் என்ற மூன்று நிலைகளும் வீர சைவத்தில் பெருஞ் சிறப்புடன் கொள்ளப்பெறுபவை.

தமிழில் உள்ள, ஆசிரியரும் காலமும் அறியப்படாத, விரிந்த நூலாகிய வசவ புராணம் என்பது, சேக்கிழாருக்குச் சமகாலத்தில் வாழ்ந்த பசவேசர் என்னும் வசவண்ணர் வரலாற்றைக் கூறுவது. இதை முதலில் தெலுங்கு மொழியில் சோமநாத பண்டிதர் செய்தார் என்றும், பின்னர் பீமகவி என்பவர் கன்னட மொழியில் செய்தார் என்றும், சங்கராரியர் வடமொழியில் செய்தார் என்றும் சொல்லுவர். இவற்றைத் தழுவித் தமிழில் இந்த நூல் செய்யப்பெற்றது. இதனுள் சில பெரிய புராணக் கதைகள் காணப்படுகின்றன. சுந்தரமூர்த்தி திருக்கூட்டத்தை வழிபடாது ஆரூரில் தரிசிக்கச் சென்றார் என்ற செய்தி மட்டும் சுந்தரப்பெருமாள் நாயனார் என்ற பகுதியில் மடிவால மாச்சையர் என்பவர் வசவண்ணருக்குச் சொன்னதாக 36 பாடல்களில் சொல்லப் படுகின்றது. இங்கு தில்லைவாழ் அந்தணர் தொடங்கி இசைஞானி இறுதியாக உள்ள தனியடியாரும் தொகை யடியாரும் அவரவர் செய்த திருத் தொண்டின் விளக்கத் தோடு முறையாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளனர். இவர்களன்றி, சொல்லப்பட்டுள்ள பிற செய்திகள் பின்வருவன : கரிகாலச் சோழன் தந்த திரு அமுதுப் பொருள்களைச் சிவபெருமான் அமுது செய்தார் என்பது; கலிய நாயனார் என்பவர் காட்டில் இருந்த சிவலிங்கத்தைக் கண்டு வழிபட்டு அங்கு திருக் கோயில் கட்டிக் காவல் புரிந்து வந்த செய்தி (ஒரு பகுதி கண்ணப்பர் வரலாற்றை ஒத்தது); நமித் தண்டி நாயனார் சிவபெருமானுடைய நடனக் கோலத்தைக் கண்டு வாத

ரோகம் என்று அஞ்சி பெருமானல் நடனத்தின் சிறப்பு உணர்த்தப்பெற்றது; பசுபதி நாயனர் என்பவர் சிவ பெருமான் ஆலகால விடம் உண்டமை கண்டு பயந்து அவ் விடம் அவருக்குத் துன்பம் செய்யுமே என்று அஞ்சி மருந்து தடவியபோது, பெருமான் அவ் விடம் தமக்கு ஊறு செய்யாது என்பதைத் தம்மடியில் இருந்தே பசுபதியார் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்படி செய்தது; பாவூர்ப் பொம்மையர் என்பவர் அரசனுடைய மதங்கொண்ட யானையை அதட்டியபோது யானையும் பாகனும் இறந்து வீழ்தலும் பின்னர் அனைவரும் உயிர்த்தெழுதலும் (கருவூரில் சிவகாமி யாண்டார் என்ற பக்தர் வைத்திருந்த பூவை அரசனுடைய பட்டவர்த்தன யானை மதங்கொண்டு பிடுங்கி எறிதலும், எறிபத்தர் அந்த யானையை வீழ்த்தலும்).

சிற்பங்கள்

சேக்கிழார் காலத்துக்கு முன்னமேயே, அதாவது நம்பியாண்டார் நம்பி திருமுறைகளை வெளிப்படுத்தித் தொகுப்பதற்கு முன்னமேயே, பல தலங்களில் அவ்வத் தலத்துப் பதிகங்கள் ஓதப்பட்டு வந்தன. இதுபோலவே பல கோயில்களில் சமயாசாரியர் சிலைகளும் நாயன்மார் சிலைகளும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அப்படியே தஞ்சைக் கோயிலில் நாயன்மார் வரலாற்றை விளக்கும் சித்திரங்கள் காணப்படுகின்றன. கடம்பூர்க் கோயில் முதலிய பல கோயில்களில் நாயன்மாருட் பலர் சிலைகள் அறுபத்துமூவர் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் காட்டுவனவாக அமைந்திருந்தன. இவை யாவுமே சேக்கிழாருக்கு வரலாற்று ஆதாரங்களாக உதவியிருந்தன.

ஆனல் சேக்கிழார் காலத்தின் பின் அறுபத்துமூவர் வாழ்க்கைக்குச் சிற்பத்தில் ஒரு பெரும் விளக்கம் ஏற்பட்டது. அனபாய சோழனுடைய மகன் இரண்டாம்

இராசராசன் இப்பொழுது தாராசுரம் என்று வழங்குகின்ற பெருங் கோயிலைத் தன் பெயராலேயே இராசராசேச்சுரம் என்று மிகவும் பெரிதாக அமைத்தான். இவன் காலம் *1146 – 63.* இக்கோயில் இப்பொழுது பழுதடைந்திருந்த போதிலும்கூட, இதன் விமானத்தின் புறச்சுவரில் அடித் தளத்தின்மேலும் மாடப் புரையின் கீழும் உள்ள பட்டியலாகிய நடுப் பத்தியில் ஆறங்குல அளவில் தொடர்ச்சியாக அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் தொகை யடியார் ஆகிய அனைவருடைய வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் புடைப்புச் சித்திரங்களாக அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் சில சிதைந்துபோய் உள்ளன. உருவத்துக்கு நேரே பெயரும் அக்காலத்தில் தமிழ் எழுத்தில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இந்த அமைப்பு நாயன்மார் வரலாற்றுச் செய்திகளுக்குத் துணைபோவதாக உள்ளது. இவை யாவும் படமெடுக்கப்பட்டு வெள்ளைவாரணனார் – பன்னிருதிருமுறை வரலாற்றில் வெளியிடப்பட்டிருக்கக் காணலாம். இவையே யன்றி, திருப்பனந்தாள் தாடகேச்சுரத்திலும் சிவனடியார் வரலாற்றுச் சிற்பங்கள் சில புடைப்புச் சிற்பங்களாக இருக்கின்றன. இவை தாராசுரத்தைப் பார்த்துப் பழங் காலத்திலேயே பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

நூல்கள்

அடியார் வரலாற்றைச் சேக்கிழார் விரித்துப் பெரிய புராணமாகப் பாடியது பின் வந்தோர் பலருக்கு ஓர் அரிய முன் மாதிரியாக அமைந்திருப்பதை இலக்கிய வரலாற்றில் அறிகிறோம். 14ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்த சைவ சந்தான ஆசாரியரான உமாபதிசிவம் சேக்கிழாருடைய சரித்திரத்தையும் நம்பிதிருமுறை கண்டவரலாற்றையும் இரு புராணங்களாகப் பாடியிருக்கிறார் என்று தொடக்கத்தில் பார்த்தோம். பின்னர் அடுத்த நூற்றாண்டில், கடவுள் மாமுனிவர் சமயாசாரியர் நால்வருள் முதல் மூவர் சரித்திரம்

பெரிய புராணத்தில் அடங்கியிருக்க, நான்காமவராகிய மாணிக்கவாசகருக்குப் புராணமில்லாமையை எண்ணி, புதிதாகத் திருவாதவூர் அடிகள் புராணம் என்ற சுவை மிக்க நூல் செய்தார். அளவில் சிறியதாயினும் (545 பாடல்) இது பெரிய புராணத்தைப் போலப் பக்திச்சுவை நிரம்பியது. இதன் பிறகு சென்ற நூற்றுண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்த சாமிநாத தேசிகர் என்பவர் மெய்கண்டார் முதலான நான்கு சந்தான ஆசாரியரின் வரலாற்றைச் சுருக்கமாகச் சந்தான ஆசாரியர் சரித்திர சங்கிரகம் என்ற சிறு நூலாகப் பாடியிருக்கிறுர். இதன் பின்னர்த் தோன்றியவை, கந்த புராணம் பாடிய கச்சியப்ப சிவாசாரியர் வரலாறு ஆகிய புராணம் (வாமதேவமுருகபட்டாரகர், பதிப்பு 1917, பாடல் 173), தண்டபாணி சுவாமிகள் பாடிய புலவர் புராணம் (இரண்டாம் பதிப்பு 1908, 2993 பாடல்) முருகன் தொண்டர் வரலாற்றைப் பெரியபுராண அமைப்பின்படியே கூறுகின்ற சேய்த்தொண்டர் புராணம் (வானூர் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை, 1960, பாடல் 3333) என்பன.[1]

பெரிய புராணம் முழுமையும் பலரால் நாடகக் கீர்த்தனமாகப் பாடப்பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு பாடப் பெற்ற தனியடியார் சரித்திரக் கீர்த்தனங்கள் கணக்கிலடங்கா.

பதிப்பு

திருத்தொண்டர் புராணம் எண்ணற்ற முறைகள் பலரால் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது. அவற்றுள், வரலாற்றுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் பயன்படத் தக்க சிலவற்றை மட்டுமே பின்னே குறிப்பிடுகிறேம்.

---

1 காந்தியடிகள் புராணம், திலகர் புராணம் என்றும் பாடப் பட்டன. ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரமும் செய்யுளாகப் பாடப் பட்டுள்ளது.

புராண அட்டவணை

நூற்றுண்டு	பெயர்	ஆசிரியர், பிற குறிப்பு	யாப்பு	பாடல் தொகை	விளக்கம்
இடைச் சங்கம்	மாபுராணம்	மதிநலங்கவின்ற மாபுராணம் பெருந்தொகை 1384	நூற்பா	—	யாப்பிலக்கண நூல், எழுத்துங் கூறுவது, யாப்பருங்கல விருத்தி பார்க்க.
,,	பூதபுராணம்	புதுநலங்களிந்த பூதபுராணம்–ஷை	—	—	தெரியவில்லை. யாப்பருங்கல விருத்தி பார்க்க.
கி. பி. 7	தசபுராணம்	அப்பர்	விருத்தம்	,,	இது ஒரு தேவாரப் பதிகம் : 4 : 14
,,	இலிங்கபுராணம்	,,	,,	,,	ஷை 5 : 95
8	புராணசாகரம்	—	பஃறொடை வெண்பா	—	யாப்பருங்கலவிருத்திக் குறிப்பு
8	சாந்திபுராணம்	—	விருத்தம்	—	புறத்திரட்டு மேற்கோள் 9 பாடல். சைன தீர்த்தங்கரர் சரிதம்.
9	சிவபுராணம்	மாணிக்கவாசகர்	கலிவெண்பா	1	திருவாசகத்தில் முதற் பாடல்.
10	[புராண சிந்தாமணி, நூல் அன்று.]	புராண பூதங்கள் என்ற தொடர்கள்			திருவிசைப்பா நூலில் பயில்கின்றன ;
12	திருத்தொண்டர் புராணம்	சேக்கிழார்	விருத்தம்	4286	திருத்தொண்டர் வரலாறு.

13	திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல்	பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி	விருத்தம்	1753	மதுரையின் தல புராணம்.
,,	குருபரம்பராப்பிரபாவம் ஆறாயிரப்படி	பின் பழகிய பெருமாள்ஜீயர்	உரைநடை	—	பரமபதநாதன் தொடங்கி நம்பிள்ளை வரையில் ஆழ்வார் ஆசாரியர் வரலாறு. மணிப்பிரவாளம்.
14	திருமுறைகண்ட புராணம்	உமாபதிசிவம்	விருத்தம்	46	நம்பியாண்டார் நம்பி திருமுறைகளைத் தேடித் தொகுத்த வரலாறு.
,,	சேக்கிழார் புராணம்	,,	,,	104	திருத்தொண்டர் புராணம் பாடப்பட்ட வரலாறு.
,,	மேருமந்தர புராணம்	சமய திவாகர வாமன முனிவர்	,,	1405	மேரு மந்தரர் என்ற இரு சைனப் பெரியார் வரலாறு.
,,	கந்தபுராணம்	கச்சியப்ப சிவாசாரியர்	,,	—	முருகப்பெருமானுடைய சரிதம்.
15	திருவாதவூரடிகள்	கடவுள் மாமுனிவர்	,,	545	மாணிக்கவாசகர் வரலாறு.
,,	ஸ்ரீ புராணம்	—	உரைநடை	—	சைனப் பெரியார் வரலாறு; மணிப்பிரவாளம்.

[பிந்திய நூற்றாண்டுகளில் எழுந்த புராணங்களின் வரலாற்றை எமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 16ஆம் நூற்றாண்டு என்ற நூலில் விரிவாகக் காணலாம்.]

மூலப்பதிப்புக்களில் மிகவும் சிறப்பாகச் சொல்லத் தக்கன பின் வருபவை. காஞ்சி சபாபதி முதலியார் பதிப்பு 1859, 1870. ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பு 1854 முதல் பல முறை. திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார் அரும்பதக்குறிப்போடு கூடிய பதிப்பு 1910. சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் மூலப்பதிப்பு 1934; இதன் மூன்றும் பதிப்பு 1950. இது ஆராய்ச்சிக்குப் பேருதவி செய்யும் வகையில் அமைந்து ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் எழுதிய அரிய குறிப்புக்களை யுடையது.

உரைப் பதிப்புக்கள் ஐந்து. முதலாவது மகாலிங்கையர் பொழிப்புரை [illegible] திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணம் வரை 1847. ஆ[illegible]ம்பிரான் உரை, சுப்பராயலு நாயகர் உரை இ[illegible] நூல் முழுமைக்கும் எழுதப்பட்டன. பின்னர் சிவ[illegible]ள்ளை உரை, முதல் மூன்று [illegible]சியில் கோவை வழக்கறிஞர் [illegible] ஏ[illegible]பேருரை 1937 முதல் பல [illegible] ஐந்[illegible]ளிவந்து நிறைவேறியது.

